ARGENTíNAI
MAGYAR HíRLAP

Ifjúsági rovattal

L. Monteverde 4251
(1636) Olivos
Bs. Aires - Argentina

PERIÓDICO HÚNGARO DE LA ARGENTINA
CON SECCIÓN EN CASTELLANO

V. évf. 55. sz.
2009. OKTÓBER
(LXXX. évf. 15.861. sz.)

Szerk. megj.: Alábbi írás igen ajánlatos, hasznos olvasmány az argentínai magyar kolónia minden korosztálya részére.

Csapó Endre (Sydney):

„A magyar nép ezer évvel ezelőtt elhatározta, hogy megmarad. Megmarad mint állam, és megmarad mint nyelv. Megmaradtunk."
(Nemeskürty István 2000. január 3)

Melbourne is elhatározta... (*)

A magyar történelemnek általában epizodikus, de időnként húsbavágóan fájdalmas, veszteséges esete a nép szétáramlása, csoportjainak leszakadása, legyen az rabszíjrafűzés, gályarabság, gulágra hurcolás vagy emigráció. Irodalmunkban külön fejezet őrzi a hazátlanság lelki keserveiből fakadó szavakat, dallamot.

Történelmünk legnagyobb, legnépesebb magyar emigrációját a II. Világháború hozta létre, pontosabban annak következtében az országra zúdított kommunizmus, amiből a kétségbeesett kiszabadulási kísérlet leverése további tömeges szétáramlást okozott. Ehhez járult a Kárpát-medence szétosztott részeiből kivándorló tízezrek emigrációja. Aki nem önszántából, nem kalandvágyból, szerencsevadászatból távozik el szülőföldjéről, hanem rámért csapásként, az lelkileg nem szakad el, megőrzi magyarságtudatát, viszi magával az ország képét, őrzi nyelvét, kultúráját, irodalmát, hagyományait, megtartja a régi szokásokat, hiszen ez ad neki enyhet és megnyugvást. Lakását a magyar népművészet, képzőművészet, festészet tárgyaival díszíti, más szóval megteremti magának házon belül azt a környezetet, amit megszokott, megszeretett korábbi életében.

Azt mondja a közmondás - szívet cseréljen az, aki hazát cserél. Ez azt sugallja, hogy nem szeretem már a régit, mert az újat kell szeretni. Ez nem így működik. A lelki kötődés nem enged ilyen könnyed csereberét. Hűbben közelíti meg a költő, **Szász Károly**, a honfájdalmat:

Hírt se hallok már felőled,
Erdős-völgyes szép hazám!
Most, hogy távol vagyok tőled,
Most szeretlek igazán.

*

Azok közül, akik magyar feladatot végeznek idegenben, sokan feltehetik a kérdést: foglalkoznék-e ilyen dolgokkal, ha otthon maradok? Bizonyára nem. Ideérkezésünket követően ugye milyen hamar kiadtunk újságot, írtunk, alapítottunk színtársulatot, dalárdát, egyesületet, magyar egyházközséget - jobbadán amatőr alapon, tanult hozzáértés híján. Ahogy lehet - de tenni kell! - alapon.

Kezdetben kerestük egymást, népes összejöveteleken. Az volt a kockázat, hogy nem kapunk helyet, mert későn érkezünk. Megismertük egymást, megbeszéltük, hogy legközelebb ismét találkozunk. Kialakultak baráti társaságok, összejöttünk, hogy kicseréljük tapasztalatainkat, hol lehet jobb állást kapni, hogy lehet saját házhoz jutni. Egyszóval megélhetési fontossága volt a magyar összejöveteleknek. Később inkább a szórakozás adott vonzást, együtt lenni honfitársakként.

Előállt az igény a megerősödött egyesületek részéről saját ingatlan létrehozására. Ebben az irományban nem térünk ki arra, hogy mikor, hogyan és kik létesítettek több-kevesebb sikerrel összejövetelre alkalmas épületet. Itt most csak a Melbourne-i Magyar Központ kerül fókuszba, mert ennek az írásnak a tárgya az idén februárban megtartott „HUNGAROFEST 2009", nem tételes beszámolóként, inkább csak mint egy áttekintő meglátás arról, hogy miként jön létre olyan népes összejövetel, ami - a látogatottság számát tekintve - ma már elképzelhetetlen egyebütt az emigrációban, sőt ami Magyarországon is ritkaságszámba megy.

A titok vélhetően a Magyar Központ impozáns méreteiben van, és az ahhoz mérten nagyszámú önkéntesek áldozatkészségében. Ami rendkívüli, ott kell keresni az alkotást megálmodó kezdeményezőt. Itt két magyar úr méretes telek adományozása indította el egy ugyancsak lelkes magyar csapat tettrekészségét, amiből megindult az építkezés. Létrejött az „ország", aminek alapján Melbourne magyarsága megtehette - amiről Nemeskürty szólt -, hogy „elhatározza a megmaradást".

Ezt így igazán csak ma érzékeljük, négy évtized után, amikor a Hungarofest népes közönsége három napon át jól szervezett kulturális vendéglátásban részesül, illetve részesíti önmagát. Közel kétezer embert három napon át étkeztettek, szórakoztattak, láttak el igényes és népszerű kulturális jelenetekkel. Látogathatták a magyar népművészet remek alkotásait, ismerkedhettek a magyar különlegességekkel, mint a kemencében sült kenyér, a kürtőskalács. Volt sakkverseny, komputerszoba, gyermek játszócsoport. A szolgáltatásokat a Magyar Központban „élő" egyesületek tagjai végezték, sütöttek, főztek, kiszolgáltak, mintha mindez szakmájuk lenne. A meg-megtelő szemetesládákat egy „civilben" gyárigazgató ürítette folyamatos szolgálatként - például. Annak is példájaként, hogy magyar feladatokban nincs alantas munka.

Mindezeknek koronája, hogy a megjelentek jelentős része fiatal volt, nemcsak apró unokák, hanem felnőtt fiatalok, középkorúak, tehát már itt született, itt felnőtt magyarok, akik nem szakadtak el attól az életformától, amit gyermekként - szüleikkel együtt látogatva magyar rendezvényeket - sajátítottak el. Ez is egy Melbourne-i csoda, hiszen mindenhonnan az a panasz jön, hogy az első és második utódnemzedék, nagyon kis részétől eltekintve, nem jelenik meg magyar rendezvényeken.

Ilyen fiatalság jelenléte teszi lehetővé, hogy magyarországi táncművész, zenekar, énekművész foglalkozik fiatalokkal, és szórakoztatja őket, akik a sok szép magyar nótát, népdalt ismerve, énekelve mulatnak, akárcsak valahol a Kárpát-medencében lennének.

Melbourne-ban nem „hal ki a magyarság", itt megdől az utódgenerációkról terjedő aggodalom.

*

Utóiratként ide iktatunk egy korábbi cserkésztudósításból egy részt, ami egy kis fénycsóvát vetít a Magyar Központ történetére.

Folyt. a 2. oldalon

1956 – 2009

Albert Camus:

A magyarok vére

(1957) (*)

Nem tartozom azok közé, akik azt kívánják, hogy a magyar nép újra fegyvert fogjon, bevesse magát egy eltiprásra ítélt felkelésbe - a nyugati világ szemeláttára, amely nem takarékoskodnék sem tapssal, sem keresztényi könnyel, hanem hazamenne, felvenné házi papucsát, mint a futballszurkolók a vasárnapi kupamérkőzés után.

Túl sok a halott már a stadionban, és az ember csak saját vérével gavalléroskodhat. A magyar vér oly nagy értéke Európának és a szabadságnak, hogy óvnunk kell minden cseppjét.

Azok közé sem tartozom, akik úgy hiszik, alkalmazkodni kell, ha átmenetileg is, bele kell törődni a rémuralomba. Ez a rémuralom szocialistának nevezi magát, nem több jogon, mint ahogyan az inkvizíció hóhérai keresztényeknek mondták magukat.

A szabadság mai évfordulóján szívemből kívánom, hogy a magyar nép néma ellenállása megmaradjon, erősödjön, és a mindenünnen támadó kiáltásaink visszhangjával elérje a nemzetközi közvélemény egyhangú bojkottját az elnyomókkal szemben.

És ha ez a közvélemény nagyon is erőtlen és önző ahhoz, hogy igazságot szolgáltasson egy vértanú népnek, ha a mi hangunk túlságosan gyenge, kívánom, hogy a magyar ellenállás megmaradjon addig a pillanatig, amíg keleten az ellenforradalmi állam mindenütt összeomlik ellentmondásainak és hazugságainak súlya alatt.

A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. Ahhoz, hogy ezt a történelmi leckét megértse a fülét betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vérnek kellett elhullnia - s ez a vérfolyam most már alvad az emlékezetben.

A magára maradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol - még közvetve sem - igazoljuk a gyilkosokat.

Nehéz minékünk méltónak lenni ennyi áldozatra. De meg kell kísérelnünk, feledve vitáinkat, revideálva tévedéseinket, megsokszorozva erőfeszítéseinket, szolidaritásunkat egy végre egyesülő Európában. Hisszük, hogy valami bontakozik a világban, párhuzamosan az ellentmondás és halál erőivel, amelyek elhomályosítják a történelmet - bontakozik az élet és meggyőzés ereje, az emberi felemelkedés hatalmas mozgalma, amelyet kultúrának nevezünk, és amely a szabad alkotás és szabad munka terméke.

A magyar munkások és értelmiségiek, akik mellett annyi tehetetlen bánattal állunk ma, tudják mindezt, s ők azok, akik mindennek mélyebb értelmét velünk megértették. Ezért, ha szerencsétlenségükben osztoztunk - miénk a reményük is. Nyomorúságuk, láncaik és száműzöttségük ellenére királyi örökséget hagytak ránk, amelyet ki kell érdemelnünk: a szabadságot, amelyet ők nem nyertek el, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk! ◘

- - - - - - - - - -

„1956. október 23 az a nap, amely örökre beírta magát a szabad emberek és nemzetek évkönyveibe. Ez a nap a bátorság, az öntudatra ébredés és a diadal napja. Nincs még olyan nap a történelem kezdete óta, amely világosabban mutatta volna, hogy az ember szabadságvágya örök és elpusztíthatatlan." (**)

John Fitzgerald Kennedy, USA elnöke 1961-től 1963-i meggyilkolásáig

„Politikai pályafutásom legkeservesebb tapasztalata, hogy a szabad világ 1956-ban a magyar felkelést cserbenhagyta, és ezzel ostobán és gyáván elmulasztotta kijátszani legjobb kártyáját." (**)

Alekszandr Iszajevics Szolzsenyicin Nobel-díjas orosz író (1918-2008)

(*) Albert Camus (1913-1960), Algírban született francia író-filozófus. *Forrás:* 1956 Gloria Victis, 1956-86, Nemzetőr kiadása, Bécs, 1986.
(**) *Beküldte Nt. Mohácsi László /Debrecen/*

A TARTALOMBÓL:

Különös búcsúztatás ..... 2.o.
Aradi Vértanúk emlékszobor ..... 2.o.
Arg.-magyar keresk. kamara ..... 2.o.
Kína második Tibete ..... 3.o.
Dömötör Gábor ünnepi beszéde .... 4.o.
MAGYARORSZÁGI HELYZET ..... 5.o.
Vladár P.: A magyarság hajnala .... 6.o.
Emlék id. Zombory Istvánra ..... 7.o.
A KOLÓNIA HÍREI ..... 8.-9.o.
Regösök útja: visszhang ..... HUFI II.
CSERKÉSZBÁL 2009! ..... HUFI III.
Zsuzsi Svédországban ..... HUFI IV.
Los hermosos encajes ..... SP I
Buenos Aires en Budapest ..... SP I
Bicentenario argentino ..... SP II
Noticias de Santa Fe ..... SP II
"Proyecto Babel, la biblioteca" ..... SP II
Velada armenio-húngara ..... SP III
Calendario Octubre / Noviembre . SP IV

FIGYELEM!

Hivatalos fölszólítás érkezett a magyar kolónia tagjai felé.

Argentína jövőre ünnepli független fönnállásának 200. évét. A 100. évfordulóra az Osztrák-Magyar Monarchia egy impozáns emlékművet ajándékozott az argentin államnak: magas márványszoborról van szó, amelyet egy csodálatos óramű koronázott.

Az óraműnek ugyan időközben nyoma veszett, azonban a fehér márványoszlop, amely a Monarchia magyar részétől származott, a **fővárosi Botanikus kertet** díszíti a mai napig.

Osztrák és magyar részről az oszlopot rendbe hozták. Az újabb fölavatásra - immár a 200. évforduló megünneplésére -

Pénteken, október 23-án 11 órakor kerül sor.

Tekintve az esemény kiemelten fontos jellegét, a magyar közösségnek méltó számban való megjelenésére föltétlenül számítunk!

Az előzetes programtervet lásd a SP 2.o.-on. (HKZS)

KÜLÖNÖS BÚCSÚZTATÁS

Augusztus 23-án tartotta a Mindszentynum hagyományos Szent István miséjét, **Földes Ferenc atya** búcsúztatásával. A szentbeszéd több mint egy órán keresztül bizonyságot tett az atya széles műveltségéről és kiváló szónoki képességéről. Orgonaszó, közös ének, ünnepi hangulat.

Földes atya utolsó miséje a Mindszentynum kápolnájában

A Szentmise után az agapé a földszinti, zsúfolásig megtelt ebédlőben. Részt vettek a magyar Intézmények és Egyházak vezetői, és Drexler András, aki jelenleg a Magyar nagykövetség ügyvivője. Az ebéd után Fóthy István elnök beszámolt a Mindszentynum tevékenységéről:

b.-j.: Zaháné Lomniczy Alexandra, Eduardo *Pancho* Francisco, ifj. Zaha Sándor, Dr. Drexler András

Fóthy István elnök beszámolója

- A magyar államtól kapott adományból a zarándokházban készült hálószobák beindulása
- Hétköznapokon vívás és kung-fu oktatás
- A "Comisión de Cultura" megalakulása. A Mindszentynum a magyar kultúra spanyolnyelvű terjesztése és központja szeretne lenni, egyféle "Cultural Húngara"
- Végül a Páter meleghangú búcsúztatása. Majd emlékül egy művészi kivitelű *mate*-nak és egy mindenki által aláírt Martín Fierro zsebkönyvnek átadása.

José Hernández erdeti *Martín Fierro*-jának egy példánya

A meglepetés ez után következett, amikor ui. Földes atya felsorolta negatív észrevételeit. A kedélyes hangulat lehűlt, morajlás támadt. Fóthy Gyuszkó cserkészegyenruhában, majd Honfi János és Bonczos Zsuzsa okos, mély lelkületről tanúskodó szavakkal csillapították le a kedélyeket.

A társaság vegyes érzelmekkel távozott.

(képanyag Balthazár) **Bobrik György**

FÖLHÍVÁS

Kérjük kedves Olvasóinkat, lapozzanak az újság **spanyol részének 2. oldalára**, hogy részletesebb tájékoztatást kapjanak erről az eddig még sohasem előfordult eseményről:

Magyar fölolvasás argentin publikum előtt! **Madách Az Ember Tragédiája utolsó képe** kerül *magyarul* argentin publikum elé! (október 6, 19 óra)

Legyünk ott mi is!

TÁJÉKOZTATÓ

Nemrégen az egyik ismert kanadai hetilap hasábjain megjelent cikkben az alábbi szöveg állt: „… akár a Ceausescu-korszak virágkorában, amikor tekintélyes tudósgárda foglalkozik azzal, hogy a legjelentősebb nyugati könyvtárakban megtalálható legyen az **erdélyi és regáti magyarság román eredetét** taglaló munkák egész sora... Miközben mi, magyarok egyetlen vékonyka angolnyelvű monográfia terjesztésére is képtelenek vagyunk…"

Az egyébként jól fogalmazott cikk írója ezek szerint - sohasem hallott munkánkról és más, hasonló erőfeszítésekről. Így nem tudja, hogy az elmúlt közel húsz év alatt legalább 23 különböző, románokkal foglalkozó könyvet terjesztettünk ingyen, az egész világon. A honlapunkon van egy csángókkal foglalkozó rész és Pozsony Ferenc prof. könyvét is terjesztettük.

Tény, hogy a nagyobb magyarországi pártok, lapok sem foglalkoznak a nyugati magyarság által kifejtett fehér propagandával, lobbizással és más tájékoztató jellegű tevékenységünkkel. Így csak kevesen értesülhetnek munkánkról.

Az is tény, hogy a románok, szlovákok, szerbek, ukránok többet tudnak rólunk, mint a magyarok. Az *Adevarul* és más román lapok többször írtak rólunk, mint a budapestiek. A Magyar kormányokról pedig ne is beszéljünk. Róluk csak annyit, hogy néhány évvel ezelőtt az egyik fő külügyér ki akarta dobatni az egyik tárgyilagos és adatokkal alátámasztott könyvünk több száz példányát, mert szerinte „sértette a csehszlovákok érzékenységét..."

Ezért elhatároztuk, hogy időnként sajtótájékoztatót adunk ki, amelyet minden hazai és kinti nemzeti beállítottságú lapnak megküldünk.

Tisztelettel

Magyaródy Szabolcs cscst

HUNYADI Öcs. munkaközösség

http://www.corvinuslibrary.com

Az érdeklődők a HKK könyvtárban megtekinthetik a Hunyadi Öcs.MK által kiadott és terjesztett könyvek hosszú jegyzéket! (HKZS)

Az Olvasó írja...

Az AMH postarovata az olvasók fóruma. Az abban foglaltak teljes egészében az író véleményét tükrözik. A szerkesztőség ugyanakkor fenntartja a jogot, hogy a beérkezett leveleket szerkesztve közölje.

Kedves Zsuzsó!

Képzeld, fiam Andris megtalált engem az újságodban!

A július-augusztusi kettőssszámban „Akik 60 évvel ezelőtt jöttek" című cikkben írt egy Tóth Mónika nevű asszony, aki mesélte, hogy a szüleivel érkezett meg Buenos Airesbe a *Giovanna C* hajón 1948 márciusában, és hogy volt a fedélzeten még egy magyar asszony a kisfiával, akit Csabának nevezett.

Hát ülj le, kedves barátnőm, az a fiúcska én voltam, aki Mercedes édesanyámmal utaztam, hogy találkozzunk újra édesapámmal. Ő ui. egy évvel azelőtt, 1947-ben jött munkát keresni Bräutigamékhoz.

Én akkor 6 éves voltam, és a lányok, mint a kedves íród, még nem érdekeltek. Inkább a banánfalással foglalkoztam. Ebből egy rakományt Recife-Pernambucoban vettünk fel, miközben a kevés utas nagy része rókázott az alsó fedélzeten.

Olyan fontos az AMH-nak a szerepe, hogy 61 éve elhagyott, elfelejtett élményeket felfrissít bennem, még egy könny is kicsordul az ember szeméből visszaemlékezve az akkori reményekre, az új föld megtekintésére, a partraszállásra... Istenem, milyen messze vannak már azok a pillanatok...

Szeretettel csókollak

Emődy Csaba, Budapest

Ismertetés:

A MAGYAR KERESKEDELMI KAMARA ARGENTÍNÁBAN

Az argentin-magyar kereskedelmi és iparkamara közel 20 éve alakult Takács István és gr. Teleki Tibor kezdeményezésére az argentin-magyar gazdasági kapcsolatok kiszélesítésére és a helyi magyarságnak az itteni nemzetközi kamarákban való képviseletének céljából. Két évtizednyi tevékenysége kiterjed elsősorban a magyar és az argentin termékek, találmányok és cégkapcsolatok ismertetésére mindkét ország piacának számára. Példának felhozható, hogy sikeresen közvetített cipő és fehérnemű kiviteli üzleteket, napraforgóolaj exportot, valamint vetőmag cseretermelési szerződéseket. Úgyszintén foglalkozik „know-how" szorgalmazásával. E téren a titkárság mellett a tagok és a mindenkori követségi tanácsadók, mint pl. Herbert Ferenc és Bács Zoltán szellemi hozzájárulása is gazdagította a munkát. Költségvetését a tagdíjakból és a tagok hozzájárulásából fedezte. A fenti célok elnyerésére eszközei között megemlítendő, hogy saját honlappal rendelkezik www.camara-hungara.com.ar

b.-j. ülve: Dr. Orbán László (alelnök), Kalpakian Ervin (elnök), Bobrik György (titkár); *állva:* Vértessy Miklós, Kolb László, Grabnerné Nagyiványi Patrícia (h. pénztáros), Gosztonyi Imre (volt alelnök)

Ma sokoldalú tevékenysége abban mutatkozik, hogy miután az argentin jogszabályoknak megfelelően elnyerte a jogi személyiséget, csatlakozott az országban több mint 30 gazdasági kamarát felölelő és több mint 70 éve működő csúcsszervezethez, az Unión de Cámaras de Comercio Binacionales-hez. Ez évtizedek óta élénk kulturális, társadalmi és gazdasági tevékenységet fejt ki. Havonta vendéglátóként - gyakran a követségek hozzájárulásával - munka-összejöveteleket és ebédeket rendez, ahol legtöbbször az aktuális társadalmi konstelláció sztárjait hívják meg előadóként. A múltban neves személyek, t.k. több elnökjelölt, mint Carlos Menem vagy Cristina Kirchner mellett miniszterek, pénzügyi, társadalmi és gazdasági intézmények elnökei voltak előadói. A magyar kamara már két ízben volt vendéglátó, a kamara vezetői pedig meghívást kapnak számos kiemelt társadalmi alapítványtól, mint pl. a Club de Roma rendezvényeire.

Mindez mindenkor lehetőségeket nyújt a magyar nemzetgazdaság társadalmi helyzetének és mutatóinak ismertetésére a nemzetközi kamarák előtt.

A vezetőség: Elnök Kalpakian Ervin, Alelnök Dr. Orbán László (előtte Gosztonyi Imre), Titkár Bobrik György, Pénztáros Rimanóczy Ádám, h. Pénztáros Grabnerné Patrícia.

Az Argentin-Magyar Kereskedelmi és Iparkamara Vezetősége

....MELBOURNE IS ELHATÁROZTA.... *Folyt. az 1. oldalról*

„1981-ben elkészült a Magyar Központ Ifjúsági Épülete, amelynek egyik eredeti rendeltetése az volt, hogy legyen a Melbourne-i cserkészcsapatnak és a többi ifjúsági szervezetnek állandó otthona. A telket a teljes Magyar Központra a Jandó és Hende családok adományozták. Az ifjúsági épületet nagy részben a cserkészek saját nehéz munkával gyűjtött pénzből állították fel. A Magyar Központ egy szövetkezeti együttes, négy szövetkezet tulajdona. Ezek a következők: Magyar Ház Szövetkezet, Ifjúsági és Kultúr Szövetkezet, Társadalmi Szövetkezet és a később csatlakozott Regnum Szövetkezet.

Az Ifjúsági és Kultúr Szövetkezet az ifjúsági épületet használja és gondozza, a Magyar Ház Szövetkezet később felépítette a nagyterem épületét, a Társadalmi Szövetkezet (Klub) a külön éttermet és a nagy konyhát állította fel, míg a Regnum Szövetkezet a Szent István templomot építette meg különböző építészek és mérnökök közreműködésével.

Tudvalevő, hogy a Melbourne-i Magyar Központ a legnagyobb magyar kultúrközpont a világon, Magyarországon kívül, és legnagyobb részt önkéntes munkával épült fel, adósság nélkül." ◘

(*) kivonatosan. Szerk.

Újra talpazatán van az Aradi Vértanúk emlékszobra

A Kiegyezés után pályázatot hirdettek ki az 1849. október 6-án Haynau által kivégzett vértanúk és a rákövetkező években 110 politikus, katona és hazafi áldozatainak emlékére.

A pályázatot **Huszár Adolf** szobrászművész (1843-1885) nyerte el, de halála váratlanul közbejött mielőtt alkotását elkezdhette volna. **Zala György** szobrász az eredeti tervek alapján kis változással megalkotta a művet, amelyet 1890-ben lepleztek le Aradon, a Szabadság Téren. Ott, ahol a gyászos kivégzések történtek. 1925-ben a románok lebontatták a szobrot. A talpazatára egy hős román katona szobrát állították. A lebontott szobor darabjait az aradi várba szállították, arra a helyre, ahol valamikor a vértanúk sínylődtek.

1999 októberében Dávid Ibolya és Stoica Valeriu, magyar és román igazságügyminiszterek megegyezése alapján a szobor darabjait - a vértanúk domborműbe vésett arcképei nélkül - ideiglenesen Aradon, a Minorita rend udvarán állították össze.

2004-ben az eredeti talpazatról levették a román katona szobrát. A talpazatot áthelyezték a Megbékélés Parkba, és így a szabadságszobor végül is visszakerülhetett a saját talpazatára, immár teljes egészében, domborművekkel együtt. 2004. április 25-én avatták fel a Megbékélés Park egyik végén. Szemben vele - a másik oldalon - a Román hősök szobra látható.

Emlékezzünk hőseinkre!

Lévay Győző

Az ujgur dráma

Kína második Tibete

A Duna Televízió az Ujgurok Világszövetségének főtitkárával exkluzív interjút készített. (*)

Ümit Hamit az ürümcsi vérontásról beszélt. Elmondta: az egész ujgur kultúra, népük puszta léte forog veszélyben, a teljes megsemmisülés határára értek. Július elején zavargások törtek ki a Kínához tartozó Ujgur Autonóm Terület fővárosában, Ürümcsiben. Kisebbségben lévő ujgurok támadták meg a többségben lévő kínaiakat, mert szerintük a kínai állam nem biztosítja alapvető jogaik érvényesülését. Néhány nappal később kínaiak mentek az utcákra, hogy bosszút álljanak. Hivatalos források szerint közel kétszázra tehető az áldozatok száma. A száműzetésben élő ujgurok viszont azt állítják: több ezer halottja van a zavargásoknak.

A Münchenből Budapestre érkezett Ümit Hamit továbbá így nyilatkozott: „Ebben a nehéz időszakban azt tapasztaljuk, hogy nem csupán nyelvünk használatát korlátozzák a kínai hatóságok, hanem még a gondolatainkat is ketrecbe akarják zárni. Ennek egyik módja, hogy a hivatalokban kötelezővé tették a kínai nyelvet, csakúgy, mint iskoláinkban, ahol az ujgur anyanyelvű tanárok kizárólag kínaiul szólhatnak az ugyancsak ujgur anyanyelvű gyerekekhez. **A kultúránkat, nyelvünket csak úgy tudjuk megőrizni, ha emberi és kisebbségi jogainkat a többség tiszteletben tartja.** Ennek feltétele, hogy Kína ne alkalmazzon erőszakot népünkkel szemben, és szabjon gátat a nagyarányú betelepülésnek, amely megváltoztatja az etnikai arányokat a térségben. A tömeges vérengzésnek azonnal véget kell vetni."

A Kína területén élő ujgurok élet-halál harcot vívnak fennmaradásuk érdekében. Internetes honlapjukon a kínai hatóságok által végrehajtott kegyetlen vallatások, kínzások képeit teszik közzé, a felvételek a véres valóságot mutatják.

Az Ujgur Fórum álláspontja szerint Peking arra törekszik, hogy a terrorizmus elleni harc részeként tüntesse fel az Ujgurisztáni Felszabadítási Front elleni fellépést. Kínai - hivatalos - adatok szerint az említett szervezet az elmúlt két évben mintegy 200 fegyveres akciót hajtott végre, amelyben 163-an veszítették életüket. Ujgur szervezetek szerint viszont az áldozatok száma ennél nagyságrendekkel magasabb.

Ümit Hamit, az Ujgurok Világszövetségének főtitkára a nemzetközi szervezetek hathatós fellépésében látja a megoldást. Szerinte **Magyarország, az EU tagjaként sokat segíthet nekik.** De az ujgur nép léte, kultúrája, annak megmaradása vagy esetleg eltűnése, a világ számára sem lehet közömbös. Ezt a kincset szeretnék megőrizni a jövő számára. „A magyar kormányt arra kérjük - hiszen, **ha a rokonságunk távoli is, de mégiscsak azonos gyökereink vannak** -, hogy az Európai Unió illetékes fórumain vesse fel ezt a kérdést, s az amerikai kormánnyal karöltve fejezze ki szolidaritását az ujgur nép iránt, felszólítva Kínát, hogy vessen véget az erőszak alkalmazásának"- mondta a főtitkár.

Az ujgur vezetők tiltakoznak azok ellen a híresztelések ellen is, amelyek kapcsolatot tételeznek fel az al-Kaida és az ujgur autonómia hívei között. Kína így a világ számára a terrorizmus elleni harc részének tudja bemutatni a Hszincsiangban az ujgurokkal szembeni fellépést. A közös nemzetközi - politikai - fellépés késlekedése viszont csak tovább ronthat a helyzeten - mondják.

Szerk. megj.: *A helybeli sajtó hozta ugyan a híreket, de azokból nem derült ki a lényeg, az alapvető emberi jogok megtagadása, az anyanyelv használatának tilalma. Legyen ez számunkra figyelmeztető, ha ismertetni akarjuk a szlovák nyelvtörvényt, amely hasonló módon érinti a felvidéki magyarokat.*

(*) A Duna Televízió Heti Hírmondójában megrázó felvételekkel hangzott el az interjú július 19-én este. Köszönet Herczeg Dóra.

Pálffy István alábbi jegyzetét *a Magyar Rádióban felolvasták 2006. július 28-án reggel. Azt hihetnénk, hogy - a korai időpontra, s a nyaralási szezonra tekintettel - nagy port nem vert fel. De mégis. Úgy tűnik sokaknak nem tetszett, s nagy nyomás indult meg ellene. Pontosan nem tudni kik és mit akartak, de a képzeletet nem kell túlságosan megerőltetni.*

Pálffy felettesei mindenesetre sajátos megoldást választottak: az állampolgári jogok biztosát kérdezték: lehet-e egy műsorvezető szólásszabadságát korlátozni? A lényeg azonban nem ez, hanem maga az elhangzott műsor. Kevesen vannak, akik ezeket a sokunkban élő-égő gondolatokat ilyen líraian és ilyen tömören meg tudták volna fogalmazni. Köszönet érte Pálffy Istvánnak. Veszélyben lévő hazánkért érzett közös aggodalmunk teremtsen nemzeti egységet. Ha sikerülne, a haza ismét „fényre derül".

Ágoston Zoltán

Pálffy István (Budapest):

Az én Hazám

Veszélyben van az én hazám. Ma már nem az a kérdés, hogy milyen, hogy hány tenger hullámai nyaldossák a partjait, vagy hogy miféle népek lakják. Mert bajban van az én hazám, a határon belül és kívül is. Szerkezetének eresztékei recsegnek-ropognak, eltűnik az ezer éves rendszer, 10 falu nem épít templomot, helyette bezárja az iskoláit, a kispostát, holnap már a hivatalt is, holnapután pedig a vonat meg a busz sem jön többé. A magára hagyott ember elfárad, megvénül, kevés lesz a bot, hogy támassza. Aki még mozdulni tud, az meg menekülőre fogja.

Elhagyja a földet, amelyből vétetett, a helyét génmanipuláló nagyüzem foglalja el. Megtelnek a városok népekkel, a körzetes iskolákban egyre kevesebbet tanítanak majd a hazáról, lesz megint kötelező nyelv, csak most nem a kolhozról, hanem a globalizált világ kórusában kell majd énekelni. Persze könnyedén tercelnek a rendszerváltás haszonlesői, a nemzeti vagyon áruba bocsátásából elvtelenül gazdagodók.

De miként sodródtunk ilyen veszélybe?

Tizenkét évvel az Európai csatlakozási kérelem beadása után mintaországból a szégyenpadra kerültünk, az ország üres, a kassza nem különben.

De miként jutott idáig az én hazám? Hogy napról-napra csökken az ereje, kevesebb a dolgozó embere, születő gyermeke, fogy a lakossága, miközben egyre több a felírt gyógyszere, abortusza, szaporodnak a betegségei és sokasodnak a halottai.

Nem segít már ezen a többi magyar sem a határokon túl. Valami végleg elromlott. Szeretet, szolidaritás, szinergia, egyik sem magyar kategória.

Tatárt, törököt, Trianont még túléltük, de most? Most veszélyben van a mi hazánk!

Forrás: mkdsz.hu – **Pálffy István jegyzetét azóta betiltották. Szerk.**

MENTENI, AMI MENTHETŐ

Beszélgetés **Saáry Évának** a lakiteleki Antológia kiadónál megjelent **„Magyarok Dél-Svájcban"** című könyvéről

- Mikor kezdted el ennek a majd 300 oldalas, képekkel gazdagon illusztrált könyvnek az írását?

- Több, mint 10 évvel ezelőtt, de aztán egy hosszú szünet következett. Csak múlt évben vettem elő ismét a kéziratot, hogy most már „tűzzel-vassal" befejezzem.

- Mi indított a téma feldolgozására?

- Az „ihletet" **Lökkös Antal** *Gári krónika* c. 1993-as füzetkéjétől kaptam, amelyben szülőfaluja családjainak a történetét dolgozta fel.

- S miért volt ez a hosszú szünet?

- Annak idején nagy lelkesedéssel kezdtem el az írást, azt gondolva, hogy 20-30 oldalon be is tudom fejezni. Csak mikor már benne voltam döbbentem rá, hogy az anyag milyen óriási, s úgy növekedik, gyarapodik, mint a hólabda. Szinte hihetetlen, mennyi magyar emlék van mindenfelé. Ez annyira megrémített, hogy egy időre félre is tettem a kéziratot, ami - utólag visszatekintve - súlyos hiba volt, hiszen közben eltávozott az élők sorából sok olyan ember, aki még emlékezett a régi, háború előtti-utáni időkre, és fontos adatokat tudott volna szolgáltatni. Ezek egy része örökre elveszett...

- S miért vetted elő tavaly ismét a szociográfiát?

- Egyrészt többen rágták miatta a fülemet (pl. a Petőfi Irodalmi Múzeum kutatója, **Nagy Csaba**), másrészt pedig arra gondoltam, hogy sajnos én sem fiatalodom, s ha nem fejezem be ezt a könyvet, senki sem fogja helyettem megcsinálni - mindent elviszek magammal a sírba.

- Tehát felelősségtudat és lelkiismeret-furdalás?

- Igen, valami ilyesmi. Honfitársaim emlékének a megőrzése, és „városom", a csodálatos Lugano iránti hűség, ahol immár fél évszázada élek.

- Ki segített ennek az óriás feladatnak a megoldásában?

- A szöveget saját ismereteim, tapasztalataim alapján magam állítottam össze. Persze, jobb lett volna az elkészítéséhez hosszabb idő és több kutató összmunkája, de jobb híján, egyedül vágtam neki - vállalva az esetleges tévedések, akaratlan kifelejtések ódiumát is.

- És az illusztráló fényképek?

- Azok egyrészt az én archívumomból, másrészt **Vass Dániel** (a Ticinói Magyar Egyesület jelenlegi alelnöke, a luganói rádiózenekar klarinétosa) gyűjteményéből valók. Ő segített a szövegek átnézésében (néhány okos tanácsát figyelembe vettem), de a felvételek válogatásában, átdolgozásában és továbbításában is. Ezen kívül a Magyar Történeti Hivataltól, **Sümegi Györgytől** kaptam támogatást.

- Milyen a könyv felosztása?

- Az előszót **Borbándi Gyula** írta, akit fellelkesített a szociográfia létrejöttének a gondolata. Többek között ezt mondja: „A nyugati magyar irodalom meglehetősen szegény helytörténetekben, alig van ilyen jellegű munka. Pedig kívánatos és az irodalmat gazdagító lenne."

A könyv 4 nagyobb fejezetre oszlik. Az *elsőben* bemutatom a tájat és az itt élő embereket - főként Luganóra és környékére szorítkozva (csak itt-ott szerepelnek a többi dél-svájci városok: Locarno, Bellinzona, stb.). Idézem az alcímeket: Hogyan kerültem Luganóba?; Néhány szó a városról és környékéről; Terefere a „Kossuth Lajos utcán"; Séták a Monte Bré-n; A luganói strand; Nézzünk körül a belvárosban; Az olasz-svájci magyarokról általában; Foglalkozási megoszlás; A Dénes Tibor-emlékszoba; A Ticinói Magyar Egyesület története; A SMIKK tanulmányi napjai. A *másodikban* Tessinben élő honfitársakkal készített riportok találhatók, a *harmadikban* búcsúztatók, nekrológok; a *negyedikben* pedig néhány pillanat-, illetve hangulatkép. Tudományos értéket ad a kötetnek a részletes névmutató.

- Mondjál valamit a mű stílusáról!

- Arra törekedtem, hogy ne száraz adathalmazt, hanem olvasmányos szöveget adjak, amelybe mindenki szívesen belenéz, még az is, akit a téma nem közvetlenül érint.

- S nem félsz attól, hogy egyesek rossznéven veszik a róluk írottakat?

- Ennek veszélye természetesen fennáll (a könyv megjelenése előtt elkészítettem biztonság kedvéért a végrendeletemet...), bár igyekeztem mindenkit rokonszenvesen bemutatni. Csak egy-egy tapintatos megjegyzéssel utaltam a negatívumokra.

- Gondolod, hogy a könyvnek sikere lesz, felkelti az olvasók érdeklődését?

- Minden bizonnyal. Sok szempontból izgalmas és úttörő munka, noha nem tekinthető se tökéletesnek, se befejezettnek. Remélem, hogy kapok majd kiegészítéseket, újabb adatokat, amelyeket egy esetleges 2. kiadásban fel lehet használni.

(-av-)

Véleményfórum : SZIGET

Oly korban élünk itt a Kárpát-medencében, amelyben nem túl divatos, sőt, gyakran szégyellnivaló magyarságunk emlegetése. Ez nem mai keletű probléma. Azt hiszem, Trianonnal kezdődött és a szovjet megszállással tetőzött.

Az internacionalizmus badarságait felváltották a globalizmus álságos hazugságai, amelyek egy tőről fakadnak, még ha oly élesen ellentmondani látszanak is egymásnak. Tetszik, nem tetszik, a globális nagytőke irányítja a világot, diktálja a gazdasági-politikai feltételeket, és ez a globális nagytőke egyáltalán nem szereti az általa oly nagy hangon nacionalistának nevezett hazafiságot, nemzeti öntudatot. Gazdasági megfontolásokból igyekszik elmosni a nemzetek közötti határokat, amely önmagában véve nem lenne probléma, de ezzel együtt igyekszik eltörölni a nemzeti kultúrák jellemző sajátosságait, történelmi értékeit. Ehelyett plazákat, giccses bevásárlóközpontokat, szadizmustól, erőszaktól, erotikától, pornográfiától átitatott „egyetemes" álkultúrát erőltet a nemzetekre.

Ebben a környezetben egy olyan nép, mint a magyar, amely emelt fővel, büszkén tekint önmagára, büszke történelmére, évezredes kultúrája, amelyet az elmúlt ezer év során számtalanszor megpróbáltak elsöpörni a föld színéről - de csak azért is életben maradt és feltett szándéka, hogy életben is fog maradni -, bizony kellemetlen gócnak számít az Európai Unió sikeresen globalizált egyentestén. S mint ilyen, gyorsan kiiktatandó, mielőtt még rossz példája másutt is értő fülekre találna.

Sajnos szintén magyar sajátosság, hogy népünk legnagyobb ellenségei sorra saját fiaink közül nőnek fejünkre, és ez így van ma is. Nehéz ma, Magyarországon magyarnak lenni!

Nem akarok különösebben elmélyedni ebben a témában, hisz erről már oly sokan és oly sokat írtak, nincs igazán semmi új, amit hozzátehetnék. De szükséges volt, hogy mondandóm érthetőbb legyen. A címben szereplő Sziget fogalmához érve: Ez a Sziget számomra nem más, mint az **Argentínai Magyar Hírlap**. Egy olyan Sziget, ahol úgy tűnik, jó magyarnak lenni!

Azt a kort éljük, amikor az anyaország magát még magyarnak valló része szorul szellemi, lelki segítségre, hogy átvészelje a globalizáció barbár pusztítását; lelki támogatásra van szüksége, hogy megharcolja legújabb harcát a fennmaradásért.

Ezt a lelki-szellemi támogatást nyújtja számomra az **Argentínai Magyar Hírlap.** Sokat tanulhatunk hazafiságból, szeretetből, emberségből. Felüdít, és mikor elolvasom, újra érzem, hogy mégis csak jó magyarnak lenni!

Köszönöm ezt az élményt.

Csepregi Imre, Magyarország

BRAZÍLIAI HÍRADÓ

Piller Éva, São Pauló-i tudósítónktól

Dömötör Gábor mint menekült érkezett szüleivel Rio de Janeiróba. Ott ismerkedett meg a magyar cserkészettel. Egyetemét USA-ban végezte, és bekerült az IBM céghez. Felesége Kokron Margó volt, szintén magyar cserkészvezető. Margót egy gyógyíthatatlan betegség idejekorán elvitte. Három lányuk született, és az öt unokával együtt mindnyájan az USA-ban élnek.

Dömötör Gábor (USA): Ünnepi beszéd október 23-ra (*)

Hölgyeim és Uraim!
Magyar testvéreim!

Emlékezni jöttünk össze, nemzeti történelmünk egy olyan pillanatára, amelynek fénye beragyogta a földkerekséget. A XX.sz. e megrázó eseményének rezgései túlhaladták a Kárpát-medencét és alkotó részévé váltak a világ mai helyzetének. Egy nemzet hősies felkelésére emlékezünk, amely elindította egy elnyomó birodalom hanyatlásának és végső szétesésének kérlelhetetlen folyamatát.

Történelmünk e magasztos pillanata arra késztet, hogy fejet hajtsunk a hősök emléke előtt. Ez nemcsak méltó, hanem szükséges is, mert azok a gondolatok és főleg az a lelkület, amely 1956 szabadságharcát fűtötte, egy boldogabb nemzet felé vezető utat szabott meg. Egy független, szabad, demokratikus ország és egységes nemzet felé vezető utat. Szükséges, hogy felidézzük ezt a lelkületet, mert bizony jobb irányt adhatna az ország és a nemzet mai fejlődésének. Ezért **fontos, hogy 56 fényét ápoljuk, életben tartsuk**, hogy megvilágítsa az utat, amelyen járnunk kell. Történelmi eseményekről való megemlékezéseink csak akkor hoznak igazán gyümölcsöt, ha alkalmat adnak jelenünk kiértékelésére és a követendő lépéseink átgondolására.

A rendszerváltás, majd a szovjet csapatok kivonulása óta valahol eltévedtünk. Valahol letértünk a jó útról. Eltértünk attól a lelkülettől, ami az 56-os felkelést jellemezte. 56-ot az **önfeláldozás** és a **tisztaság** jellemezte. Az utcán kirakott dobozokban gyűjtött pénzhez senki sem nyúlt, a vidékről a gazdák ingyen hozták be az élelmet a küzdő városba, a szabadságharcosok életüket áldozták a cél érdekében. Mára az önfeláldozást behelyettesítette az **önérdek**, és a tisztaságot az **elburjánzó korrupció**.

56-ot a **hazafiasság** jellemezte. A magyar nemzet szabadságáért, fennmaradásáért küzdő hazafiasság. Mára nemcsak a trianoni határok által, hanem lelkileg is elválasztott nemzet él a Kárpát-medencében, ahol az anyaország a hírhedt 2004. decemberi 5-i népszavazáson a nemzet egysége ellen szavazott és csak fukarul támogatja határon túli testvéreit.

Mi történt 1956 és 1989 között?

Az 1956-os felkelés csak 11 évvel volt a világháború befejezése után, és csak 9 év telt el, mióta a megszálló szovjet haderő ráerőszakolta az országra a kommunista diktatúrát. Még élt az emberekben az előző korszakok nemzeti érzése s még épek voltak a nyugati kultúrával járó erkölcsi normák. De az azt követő három évtized szovjet-irányított kommunista uralma, a burzsujnak kikiáltott értékrendszer elnyomása, a vallás gyakorlásának üldözése, a nemzeti értékek és hagyományok elhanyagolása, sőt eltörlése: mindez rányomta bélyegét az időközben felnövő generációkra. Ráadásul az emberek megszokták az egypárt-állam központi kormányának jó-rossz vezetését és annak, bár alacsony színvonalon való, de paternalisztikus, felülről jövő juttatásait, ellátását, elveszítve ezáltal az egyéni kezdeményezésre való hajlamot.

A rendszerváltás tapasztalatlanul érte az embereket. **Új volt a többpárti demokrácia**, újak voltak a szabad választások, új és ijesztő volt a szűk de kényelmes központi juttatások helyett a szabad piac és a szabad verseny. És nagy volt a csalódás, amikor az új rendszer bevezetése nem emelte az országot rövid idő alatt a nyugati országok anyagi szintjére, mint ahogy 40 év romboló hatása után nem is tehette. Ez a csalódás és értetlenség sokakban - jórészt az idősebbek, már kevésbé versenyképesek között - a régi, kényelmes rendszer iránti nosztalgiát idézte elő, és újfent **hatalomra juttatta a múlt rendszer vezetőit,** nemcsak Magyarországon, hanem a volt szovjet blokk legtöbb országában is.

Bár ezek a megokolások talán megmagyarázzák, hogy miért és hogyan jutottunk el idáig, nem változtatnak azon a tényen, **hogy ma erősen megoszlott, gyenge erkölcsi alapokon álló, korlátolt nemzeti érzésű, önző lelkületű a magyar társadalom nagy része.** Pedig éppen ma volna szükség az összefogásra, hiszen nagy kihívások állnak az ország előtt. A gazdasági helyzet aggasztó, az ország egyre inkább eladósodik, az emberek életszínvonala csökken, a munkanélküliség növekszik. Az ország gazdasági növekedése messze a környező, volt szovjet blokk országai mögött van. Ugyanakkor a környező országokban romlik a magyar kisebbségek helyzete. Sok helyen növekszik a nacionalizmus és a magyarság elnyomása. Kompetens és hatékony támogatásra lenne szükség az anyaország részéről.

Linka Ödön Atya, a Könyves Kálmán Szabad-egyetem rektora bemutatja az előadót, az USA-ból érkezett Dömötör Gábort Fotó Piller

Milyen jogon mond egy külföldön élő magyar ítéletet, kritikát az otthoni helyzetről? Erre a válaszom: **mi, külföldön élők is a magyar nemzet része vagyunk,** a magyar nemzettesthez tartozunk. Nemzetünk sorsa lelkünket mélyen érinti. Nemzetünk örömeit, aggályait mi is osztjuk. És bár talán korlátoltabb mértékben, de mi is tudunk a nemzet felemelésében segíteni, közreműködni.

*

Miben segíthet a nyugati, Kárpát-medencén kívül élő magyarság?

A nemzet jövőjét a most felnövő fiatal generáció fogja meghatározni. A jövendő társadalom olyan lesz, mint amilyen nevelést a mostani fiatalok kapnak. 10-15 éves kor alatt, megfelelő neveléssel és oktatással biztosítani lehet a nemzet számára egy nemcsak jólképzett, de becsületes, dolgos és egészséges nemzeti érzésű fiatal társadalmi réteget. Ilyen nevelést Magyarországon főleg az egyházi iskolák, a határokon túl pedig az ottani magyar iskolák adnak. Külföldi munkánkat elsősorban ezeknek az iskoláknak anyagi támogatására kell irányítanunk, valamint olyan ifjúságnevelő intézmények támogatására, mint az ottani cserkészszövetségek és egyházi ifjúsági szervezetek. Világszerte sok ilyen kezdeményezés van, mint a Külföldi Magyar Cserkészszövetség együttműködése a hat Kárpát-medencei magyar cserkészszövetséggel. Megelégedéssel értesültem arról is, hogy Brazíliában élő magyar származású kutatók együttműködnek magyarországi kollegáikkal, hiszen ezáltal elősegítik mindkét ország tudományos fejlődését.

Folyamatosan érkeznek magyarok az USA-ba, Kanadába és a nyugat-európai országokba. Többnyire fiatalok. Sokan jól képzettek, akik a jobb megélhetést keresik. Kötelességünk őket segíteni, befogadni. De a nemzet szempontjából az lenne a kívánatos, ha otthon találnának megfelelő munkát, megélhetést. Ezt elő tudjuk segíteni befektetésekkel, üzletkötésekkel vagy akár hazalátogatásokkal, ott elköltött pénzünkkel. Barátaim, ismerőseim között többen vagyunk, akik vállalkozást indítottak otthon, vagy otthoni cégekkel üzletelnek. Sokan haza is látogatnak a Kárpát-medencébe. Kövessük példájukat, tudatosan.

Mint külföldi állampolgárok, lehetőségünk van kormányainknál a magyar érdekeket elősegítő kapcsolatokra, befolyásra. Ez persze könnyebb egy olyan országban, mint az Egyesült Államok, ahol a legutóbbi népszámlálás alkalmával 1 millió 400 ezren vallották magukat magyar származásúaknak.

A külföldi magyarságnak az EU-ra kell helyeznie a hangsúlyt. Erre elsősorban a számottevő EU-hoz tartozó országokban élő magyarok vannak előnyös helyzetben Magyarország és a Magyarországgal határos országok (Ukrajna és Szerbia kivételével), ahol lényeges magyar kisebbségek élnek, tagjai az EU-nak és kötelesek az EU normáit betartani. Az EU-tól kapják a különböző anyagi támogatásokat is, tehát ma már a legfontosabb befolyás az EU-tól várható.

De egyre fontosabbá válik ilyen munka azokban a fejlődő országokban is, amelyek rövid időn belül a világ nemzeteinek élvonalába fognak kerülni. Ezek közé tartozik **Brazília** is. Több mint 180 millió lakosával, hatalmas földrajzi területével, fejlett mezőgazdaságával, rohamosan fejlődő és diverzifikálódó iparával, a nyersanyagokban is gazdag Brazília ma már a világ legnagyobb gazdasági egységei közé tartozik. Közgazdászok a 4 legnagyobb fejlődő ország - Brazília, Kína Oroszország és India - egyikeként tartják számon. Csak idő kérdése, hogy Brazília gazdasági súlyának megfelelő politikai szerephez is jusson. A latin-amerikai térségben már ma is vezető szerepet tölt be. De az ENSZ Biztonsági Tanácsa állandó tagságának is egyik kimagasló jelöltje. Brazíliában már eddig is több esetben volt sikeres a magyarság iránti rokonszenvnek megalapozása, amit a São Paulóban minden év októberében állami fogadás keretében megünnepelt "Dia da Hungria" is bizonyít. Ahogy Brazília nemzetközi súlya növekszik, az ilyen munka egyre fontosabbá válik.

Már ahogy ezek a példák mutatják, sok lehetősége van a nyugati magyarságnak arra, hogy közreműködjünk egy boldogabb magyar jövő kialakításában. De ez **csak addig lesz igaz, amíg erős és tudatos magyar közösség él külföldön.** Külföldi magyarságunk megőrzését és összetartását fontos feladatunknak kell tekintenünk. Itt is a gyerekekre és fiatalokra kell a gondolnunk. A legtöbb magyar egyesület kiöregedőben van, mert nem helyezett hangsúlyt az utánpótlásra. Fiataljaink magyarságának megőrzése - magyar nyelvismereteiknek és a magyar nemzethez való ragaszkodásuknak biztosítása - a családban, a hétvégi magyar iskolákban és a cserkészetben történik. **Beszéljünk gyermekeinkkel otthon magyarul,** szervezzünk számukra rendszeres magyar iskolát, küldjük őket a cserkészetre. És használjuk ki a magyarországi tanulmányi lehetőségeket, például a Cserkészszövetség által szervezett, nagysikerű egyéves ösztöndíjprogramot a budapesti Balassi Intézetben, 18 éven felüliek számára. Brazíliából már 37-en vettek részt ezen a programon, hála az itteni kiváló szervezői munkának. De küldjük fiataljainkat a Cserkészszövetség által szervezett középiskolai programra is, amelynek keretén belül középiskolás diákok egy tanévet - esetenként rövidebb időt is - tölthetnek élvonalbeli magyar középiskolákban.

*

Amikor 1956 dicsőséges forradalmáról megemlékezünk, jogos büszkeség töltheti el szívünket, hogy egy olyan nemzet fiai és lányai vagyunk, amelyik ilyen világraszóló tettre volt képes. Ugyanakkor tartsunk lelkiismeretvizsgálatot, és józanul mérjük fel, hogy helyes úton járunk-e és hogy mit tehetünk a magyarság szebb és boldogabb jövőjének érdekében. Józanul, de nem kishitűen, mert ugyanakkor, amikor tárgyilagosan szembenézünk hibáinkkal, gondjainkkal, nyílt szemmel fel kell ismernünk helyzetünk jó oldalait és az előttünk álló óriási lehetőségeket.

Hiszen Magyarország Mátyás király óta nem volt annyira önálló, önrendelkező, mint ma. Sikeres csatlakozásunk az Európai Unióhoz pedig olyan keretet ad, amely nemcsak egy rendezett ország anyagi jólétét teszi lehetővé, hanem - az országhatárok jelentőségének csökkenése által - Trianon óta a legjobb helyzetet teremti a Kárpát-medence magyarságának gyakorlati egyesítésére. És ne felejtsük el, hogy tehetséges nemzet vagyunk: létszámunkhoz viszonyítva kimagasló helyen állunk a műszaki és tudományos eredmények terén, valamint a művészetekben és sportban.

Annak idején **Széchenyi István** is rámutatott nemzeti hibáinkra. De felismerte erényeinket és erősségeinket is. Bízott abban, hogy a nemzet leküzdi hibáit és gyümölcsözteti erényeit. Kövessük mi is példáját, és akkor vele együtt mondhatjuk, hogy „MAGYARORSZÁG NEM VOLT, HANEM LESZ!"

(*) Elhangzott a São Paulo-i Magyar Házban 2008 X.23-án *(kivonatosan; kiemelések tőlünk. Szerk.)*

Deák Miklós főkonzul gratulál az előadónak Fotó Piller

Így élünk, éldegélünk . . .

... (levélrészlet Magyarországról)

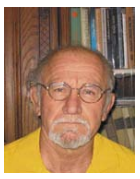

Nagy gondban vagyok, hogy hol kezdjem a honi tudósítást, anélkül, hogy belevesszek a részletekbe. A hazai közélet hírei most az őszi erdőhöz hasonlatosak, ami ezer színben játszik szeptember vége felé.

Talán Sólyom László köztársasági elnök Szlovákiából való kitiltásával kell kezdenem. Ez most a legtöbbet forgatott hír. Történt, hogy Komáromban (ami Trianon óta kettéosztott város, és a Duna túloldalán lévő városrész Révkomárom most Szlovákiához tartozik), úgy döntöttek az ott élő magyarok, hogy augusztus 20-ra nem csekély erőfeszítések árán közadakozásból lovasszobrot állítanak Szent István királynak. Ebből az alkalomból meghívták a Magyar Köztáraság elnökét, hogy az alkalomhoz méltóan mondjon egy szoboravató beszédet. Sólyom László elfogadta a meghívást. Bizonyára úgy vélekedett: itt a lehetőség, hogy a fagyos szlovák-magyar viszonyt felmelegítsük egy picit, tekintve, hogy Szent István nemcsak a magyarok, hanem az egykori Magyarországon élő szlovákok királya is volt. Némi jóindulattal mondhatnánk: közös királyt tisztelhetnénk Szent Istvánban. Végre egy kapaszkodó. Egy közös pont, ami mentén eljuthatnánk a közös nevezőhöz...

A szlovák vezetők azonban nem így gondolták a dolgot. A komáromi híd közepén, a kíséretével gyalogosan érkező Sólyom Lászlót feltartoztatták, és röviden visszaparancsolták. Pontosabban: megfenyegették. Mondván: ha mégis folytatná az útját, annak beláthatatlan következményei lesznek... Ezek után köztársasági elnökünk visszafordult. Alkalomhoz írt beszédét más mondta el, s még az este „ismeretlenek" tojással megdobálták Szent István lovasszobrát. Hát így ért véget a népek barátságát elmélyítő szoboravató...

Erről sorjáznak most a vélemények: Mit kellene csinálni, hogy a szlovákok ne velünk mossák föl az európai főutcát? A vélemények tűzijátéka zajlik. A liberálisok szerint nem szabad megsérteni a szlovákok érzékenységét. Nem kellett volna odamenni, és így tovább. Csurka István szerint: a Duna elterelésénél lett elrontva a dolog, mert azon melegében a magyar légierőnek le kellett volna bombázni a Dunát elterelő gátat... Hát ezek között a vélemények között hullámzik a közhangulat.

Igazából diplomáciai kudarcok sorozatáról kell beszélni. A szlovákok felismerték azt, hogy a magyar diplomácia cselédszerepre van kárhoztatva, mint a szovjet érában. Más nemzetekkel ellentétben nekünk nem sikerült megszabadulni a régi parancsuralmi beidegződésektől. Megyünk tovább előre a szocializmus ideológiai útján, mint a meglökött lendkerekes autó…

Gondoljunk csak bele: Közép-Európát szinte újra osztották a 90-es évek elején! Új országok születtek: Ukrajna, Horvátország, Szlavónia, Szlovákia. S ebben a nagy osztozkodásban a magyar diplomácia pincérszerepet vállalt. Mindent elfogadtunk. Mindet aláírtunk, s ennek most érik be a gyümölcse. Szlovák események felöl közelítve a dolgot érdemes kihangsúlyozni, hogy amikor Szlovákia megkezdte az elszakadást Csehszlovákiából, Ausztria azonnal jelezte, hogy ez a II. VH-t lezáró békeszerződés felmondása, s amennyiben határai mentén olyan állam jön létre, ami sérti Ausztria érdekeit, akkor azt az államot nem fogják elismerni! Ez volt az az alkalom, amikor azonnal az osztrák nyilatkozat mellé kellett volna állni - ha már nekünk nem jutott eszünkbe - s rá kellett volna kérdezni, hogy tulajdonképpen mi készül itt? Követelni kellett volna, hogy üljünk már le s beszéljük meg legalább négyesben a dolgot: milyen jogok illessék meg a magyar kisebbséget? Mit tartalmazzon az autonómia? Kérhettük volna az ENSZ összehívását, stb... Ehelyett az osztrák felvetést elengedtük a fülünk mellett - és sietve (elsőként!) elismertük Szlovákiát… Aztán jött a közösen elkezdett vízi erőmű felszámolása, majd a Duna elterelése. Malina Hedvig megverése és a dunaszerdahelyi „focimeccs" már a magyar erő, a magyar ellenállási képességek felmérése volt.

S most itt a nyelvtörvény, hogy már magyarul sem szabad beszélni Szlovákiában... Ehhez már csak adalék Sólyom László mostani megszégyenítése, ami - tegyük szívünkre a kezünket - az egész magyar nemzet megszégyenítése. Amihez csak annyit illik hozzátenni, hogy az Európái Unióban - az Unió törvényei szerint - minden Unióban élő polgár oda utazhat, s akkor, amikor akar, ha kedve, pénze, ideje engedi! Innen már csak az a kérdés: Uniós tagország-e Szlovákia, avagy Magyarország? S jön a csodálkozás: Az Unió egy szót se szól az esethez. A nagy nyugati segítség, támogatás ugyanúgy elmarad, mint már annyiszor a történelem során.

Jellemző a hazai viszonyokra, hogy már a civilek vették kézbe a dolgot s tiltakozásokat szerveznek a legkülönfélébb helyeken, miközben a magyar diplomácia beszélgetéseket kezdeményez. Holott az lett volna a minimum, hogy visszarendelik a Szlovákiába akkreditált nagykövetet... Aztán lehet kérdezgetni, hogy juthattunk idáig? Talán Göncz Kinga állítólagos volt külügyminiszternek a magyar „háborús bűnösök" keresése helyett a külföldre szakított magyarok érdekében kellett volna tájékozódni, olvasni egy picit az elszakított országrészeken élők kálváriájáról, ha már a történelmet nem sikerült tanulmányaiból megismerni…

Dehát ez is egy esemény, egy beszédtéma a nagy bábeli hangzavarban, ami talán némelyeknek most nem is jött olyan rosszkor, hiszen újabb s újabb végkielégítésekről szólnak a beszámolók, amit már csak úgy emlegetnek: újabb százmillió szállt el... Se vége, se hossza a végkielégítések történetének, mint ahogy azt korábban közreadtuk. S akkor a „tanácsadókról", a felügyelő bizottsági tagokról egy szót se ejtettük. Pedig most kellene megkérdezni: milyen tanácsokat adtak, mire felügyeltek ezek a derék emberek? Hiszen olyan eset is előfordult, hogy egy hölgy a Budapesti Közlekedési Vállalattól (BKV) kapta a fizetséget, noha soha sem dolgozott a jeles intézménynél… És a tanulmányok: még a „korrupció megelőzéséről" is írtak tanulmányt! A számítógépek működőképességéről is készült dolgozat sok sok millióért. S mindezt az ellenzéki média fedezte föl. Mi lenne, ha nem írják meg? Hány ilyen eset lehet még más állami vállalatoknál? Megannyi kérdés, amire felelni kellene, amire meg kellene mozdulni az ügyészségeknek. Gondoljunk csak a már jelzett BKV-ra, amit méltán nevezhetünk szocialista-szabaddemokrata kifizető helynek. A hírhedtté vált állami vállalatnál úgy tolongtak a jó haverok, jó elvtársak, mint áruházi forgóajtóban leárazáskor a vevők. Mindössze az a különbség az áruház és a BKV között, hogy a BKV-ből vitték a pénzt. Méghozzá nagyon sokat: tízés százmilliókat. Amúgy az eset - pestiesen szólva - ki lett találva. A BKV ui. nem mehet csődbe, mert azon nyomban megáll a főváros közlekedése, és akkor megáll az élet is. Ezt az Unió sem engedheti meg, hogy egy tagállam fővárosában megbénuljon a közlekedés. Így a cégbe újabb s újabb milliárdokat pumpált az állam. Ma már százmilliárd közeli adósságot görget maga előtt a vállalat, s most kapnak ismét 30 milliárdot! Sürgősen, mert nem tudnak elindulni a buszok... De megígérik, hogy ezután nem lesznek ilyen ügyek, új korszak kezdődik a BKV-nál…

Aztán jött a King's City ügy, ami egy kisebb bűnügyi regénnyel ér föl. A dolog lényege egy olyan gigantikus beruházás terve, ígérete, aminek pillanatnyilag senki se látja végét, s amelyben a magyar állam már induláskor 700 milliót veszített! A nagy terv „sukorói beruházás" néven forog a médiában s a köztudatban, amit egy izraeli-német, avagy izraeli-német-amerikai-magyar tagokból álló társaság finanszírozna. Vagyis még a befektetőkről se tudunk biztosat. Nem tudjuk, ki az igazi tulajdonos, ki a stróman. Annyi mindenesetre publikus, hogy egy Joav Blum nevű izraeli állampolgár vásárolt néhány száz hektár földet Pest megyében, amikor itt járt. Amit aztán a vagyonkezelők segítségével elcserélt a Velencei-tó partjára. Annak legalábbis legjobb részére, ami Sukoró térségét öleli fel. Itt építenék meg azt a kaszinókomplexumot, amiben - ígéretek szerint - kétezer ötszázan dolgoznának (?), amihez a magyar állam adná a vissza nem térítendő milliárdos munkahely-teremtő támogatást…

Aztán az állami számvevőszék elé került a dolog, s a számvevők megállapították, hogy a földcsere a magyar államra nézve olyannyira hátrányos, hogy azt nem lehet szó nélkül hagyni. A két szóbanforgó ingatlan értéke között nagyságrendekkel nagyobb a különbség. Kiderítették azt is, hogy a spekuláció során többször „megkerülték a törvényt".

Joav Blum urat okirat hamisításon is rajtakapták és megvádolták. A pénzügyminisztérium pedig mindent elhárít. Mondván: a földcsere teljesen szabályos volt. A civilek és az ellenzék viszont tiltakozik. S a jelek szerint az ügyészség is megsokallta a dolgot. Talán abból a megfontolásból, hogy egyszer véget kell parancsolni az ország kifosztásának, mert még előfordulhat, hogy jön egy újabb „befektető" és elcserélik az Országházát egy vidéki lovardára, netán egy kocsmára… Magyarország most a szélhámosok eldorádója. Arról, hogy Blum úr megkapta-e a beruházáshoz járó vissza nem terítendő támogatást egyelőre nem beszélnek. Megszólalt viszont a Simon Wiesenthal központ. No nem közvetlenül a sukorói beruházás okán. Egy kis kerülővel, amolyan vargabetűvel jött a figyelmeztetés, vélhetően azért, hogy az ügyésznek időben inába szálljon a bátorság... Szerintük arról van szó, hogy Magyarországon ismét dühöng az antiszemitizmus. A többit ki-ki gondolja hozzá: mi következik ebből? Mire lehet számítani, ha az ügyészség netántán vádat emel? Hogy fog erre reagálni a New Yorki központ? Mit fog írni a Süddeutsche Zeitung?...

Aztán a másik fontos esemény, hogy elfogták a cigánygyilkosságok feltételezett elkövetőit. A hír akkorát szólt, hogy a bulvármédia másról se beszélt. Öklömnyi betűk adták hírül a nagy elfogást. Néhány nap után mintha elvágták volna: se kép, se hang nincs a cigánygyilkosságok ügyében. S szép lassan szivárogtak a hírek: a két főgyanúsított, egy bizonyos testvérpár különös figurája a magyar valóságnak. Az egyiket, K.I.-t már évek óta figyelte a magyar titkosszolgálat, a Nemzetbiztonsági Hivatal (NBH). A másik elkövető a magyar honvédség belső elhárításának embere volt egykor. Külföldön szolgált, s az volt a feladata, hogy „figyelje társait", hogyan viszonyulnak azok az ellenséghez. Mielőtt bárkinek is a spicli szó jutna eszébe, gyorsan le kell szögezni, hogy minden hadseregben létezik belső elhárítás. Ami azért ugye nem egy hétköznapi beosztás. S némileg furcsa, hogy ilyen speciálisan képzett emberek fogtak fegyvert s ártatlan cigány embereket gyilkoltak. Azok közül is a legszorgalmasabbakat, a védteleneket! Később felvetődött a fegyverek kérdése is. Milliókat érő fegyvereket foglaltak le. Vajon miből tellett rá? A másik furcsaság, hogy a lebukás előtt szélnél is gyorsabban távozott Laborc Sándor, a NBH főigazgatója. Szilvási helyett kinevezett Ficsor Ádám miniszter alatt meg se melegedett a szék, máris lemondott... Ennyi furcsaság egy cégnél, a titkosszolgálatnál, akikről szinte hallani se volna szabad... A kiszivárgott hírek zöme egy internetre felrakott levélből származik, amit nyilvánvalóan olyan valaki tett közzé, aki a NBH-nál dolgozik!

Ez ügyben az ellenzék kezdeményezésére összeült a parlament nemzetbiztonsággal foglalkozó bizottsága, és zárt ülésen öt órán át tanácskoztak. A zárt ülést követően a távozóban lévő Ficsor annyit mondott: Hibák történtek, aminek személyi következményei lesznek... Úgyhogy valami kis embereken elverik megint a port, s biztosak lehetünk abban, hogy a cigánygyilkosságok ügye tartogat még meglepetéseket. S kérdés: kiderül-e valaha, kik az igazi elkövetők, a megbízók? Mint ahogy ma se tudjuk: kik lőttek rá a rendőrpalotára, kik lopták (lopták el) Kádár csontjait?

Ez utóbbiról az a kósza hír járja, hogy csalódtak bizonyos körökben: nagyobb felháborodást reméltek a régi párt hívei részéről... A furcsa dolgok megértéséhez kívánkozik, hogy külhoni lapok szerkesztőinek is feltűnt, hogy Magyarországon a titkosszolgálatoknál a régi vezető garnitúra 70%-a érintetlen! Vajon szabad-e csodálkozni, hogy furcsa dolgok történnek a hivatal házatáján? Erről árulkodnak az időről-időre előkerülő ügynöklisták. Vajon kik tartják a kezükben a régi jó titkos anyagokat? S kérdezhetnénk: kik irányítják, kik manipulálják Magyarországot?

S jött a meleg felvonulás. A szokásos cirkusz. A fél belvárost lezárták, hogy az a kb. száz „meleg sztár" felvonulhasson. Őket a szimpatizánsok népes szocialista-szabaddemokrata tábora követte nagy zenebonával. S hiába kérte az ellenzéki média, hogy a jóérzésű emberek ne is menjenek a közelükbe, hagyják felvonulni a „felvonulókat". Ne dobáljanak, ne kiabáljanak, ne üljenek föl a provokációnak. Mindhiába. Néhány százan ellentüntettek, kiabáltak, kordont ráztak, s a rendőrségnek megint el kellett költeni 158 milliót a biztosításra, kordonokra, helikopteres megfigyelésre, előállításokra... Érdekessége az eseménynek, hogy a felvonuláson hosszú szünet után megjelent Gyurcsány Ferenc, mint szimpatizáns, majd eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. S mindezt kiderítették az ellenzéki sajtó munkatársai: tényleg a föld nyelte el. A felvonulás miatt lezárt földalattin át távozott, amikor elkezdődött a csetepaté. Számára akadt egy külön szerelvény, hála a BKV-ban lévő jó kapcsolatainak.

Szólni kell a Magyar Gárdáról, amit hivatalosan is betiltottak már, s ennek ellenére egyre nő a táboruk. Sőt: megalakult a csendőr-tagozat! Hát hogy sokat ne mondjak: ez nagy riadalmat keltett... Az újabb s újabb belépők már az „Új Magyar Gárda mozgalomba" lépnek be, amire (egyelőre) nem vonatkozik a törvény szigora... Az eskütételeket magánterületeken tartják, amit nagy rendőri felvonulás, figyelés, igazoltatás, fényképezés követ. Vona Gábort, a JOBBIK elnökét egy alkalommal letartoztatták, előállították. Azaz: gőzerővel folyik az elriasztás. Ennek ellenére a JOBBIK erősödik. S mellettük egy másik civil mozgalom, a Magyarok Szövetsége is zászlót bontott. Róluk keveset tudunk egyelőre. Mindenesetre tény, hogy augusztus 21-23-a között Bugac-térségében, Bösztörpusztán hatósági becslések szerint több mint százezer magyar gyűlt össze, hogy a régi hagyományok szerint, pártkötödések nélkül, sátorozva, vigadva spontán ünnepeljen. Hátrahagyva a csaló, velejéig romlott magyar politikai életet, a kordonokat, símaszkos rendőröket. S valljuk be: van abban valami felemelő, hogy negyedmilliónyi magyarnak nemzeti ünnepünkön elődeink tisztelete, hagyományaink jutnak eszébe - s elvonultak ünnepelni! A nem mindennapi eseményről se a jobboldali, se a baloldali média nem számolt be (bizonyára a TV stáboknál elfogyott a videoszalag). Ebből többen arra következtetnek: valami jó ügy van kibontakozóban. S ha arra gondolunk, hogy Erdély elszakadását Gyulafehérváron 100 ezer román kiáltotta ki, talán szabad reménykedni.

Volt még sok egyéb figyelemre méltó esemény, amit meg kellene említeni, hisz majd később talán fontos eseménnyé fejlődhetnek, mert összefüggések láncolatában élünk. S nem tudhatjuk azt, holnap mi lesz fontos abból, ami ma kevésbé fontosnak tűnik. Szólni kellene „csapatainkról" is, akik valahol Afganisztán holdbéli táján sok százmillióért védik a hazát... Amiért majd egyszer, egy másik magyar garnitúrának szinte biztos, hogy bocsánatot kell kérni. De ezek most rebellis, szélsőséges gondolatok, amire nem illik odafigyelni egy Uniós polgárnak. Ezért nem is beszélünk róla...

Kevés szó jutott most a gazdaságról, pedig hej de sok kín gyötri a kis- és középvállalkozókat! Azokat, akik még mindig dacolnak az árral. Őket sújtja igazán a válság. Mezőgazdaságban már nincs jelző, amivel a rossz viszonyokat jellemezni lehetne. Itt a szüret s a szőlőért semmit se ígérnek a felvásárló cégek! Vagyis: nem kell a szőlő. Búza nagy része raktárakban. Jön a kukorica betakarítás…

Hát így élünk, éldegélünk.

Barkuti Jenő

Vladár Pál (Caracas):

A MAGYARSÁG HAJNALA

1. Álmos öröksége

Egy állam, egy nemzet születése nem egy-egyetlen esemény, még csak nem is egy eseménysor, hanem egy folyamat, éppen úgy, mint a hajnal. A magyarság esetében a IX.sz. nagy részét felöleli ez a politikai folyamat, amelynek kiinduló pontja egy dinasztikus - tehát politikai - nász volt. Politikai folyamatot politikai perspektívából kell elemezni.

Nem szigorúan vett történelmi analízis, mert átsiklunk sok esemény felett, amelyek politikai szempontból semlegesek voltak. Így tehát ez az elmefuttatás inkább a történelem egyik segítő módszere, amely azonban meglepő új szempontból világítja meg ezt a számunkra döntő fontosságú időszakot.

*

Egy dinasztikus násznál az egyének eltűnnek, és kimagaslik az, hogy mit képviselnek. Ez a nász tehát nem két személy, hanem két egymás mellett lakozó törzsszövetség örökletes vezéreinek volt a násza. Ügekről, furcsa módon, nagyon gyér adataink vannak csak az Árpád-házi hagyományokra támaszkodó krónikaíróinknál. Még a nevek sem eredetiek.

A turul ongon útjelző a VII.sz.-beli bolgár hódító felé, akinek a lakosságba beolvadt leszármazottai voltak a szövetség örökletes másod- és hadivezérei az általában távoli fővezér alatt, aki mindig a nagyfejedelmi család tagja volt. Gyakorlatilag a másodvezér hatalma nagyon kevés korlátozásnak volt alávetve. Lakóterületük a kazár birodalom észak-nyugati határvidéke volt, és a lakosság megfelelt annak a finnugor népnek, amely László Gyula boncolásában mint gyalogos szarvas-üldöző vadász szerepelt.

Emeséről már sokkal több maradt fent az Árpád-házi hagyományokban. Népe, az onogurok, azoknak a leszármazottai voltak, akik a VII.sz.-ban egy Kuvrat-fi vezetésével beköltöztek az avar birodalomba, és annak a bukásakor 803 körül kiszakadtak s visszatértek a dél-orosz ősi szállásterületekre. Győrffy alapvető analízisét követve, apjának Anonymusnál összevont neve a törzsfáját a névadó **Belár** őshöz vezeti vissza, tehát a családfán szerepelnie kellett Kuvrátnak és **Attilának** is. Ennek a törzsszövetségnek volt örököse Emese, akár anyajogi alapon, bár erről nincsen az onguroknál adatunk, akár pedig mint a joghordozója fiúgyerekének a számára. Ennek a bolgár fejedelmi családban is előforduló **Álmos** nevet adták.

Álmos tehát nagykorúsága elértekor két különböző örökletes jogot egyesít magában, két szomszédos törzsszövetség örökletes vezéri jogait, amelyek együtt a kazár birodalom majdnem teljes nyugati határterületeit foglalták volna magukban.

Ez a fejlődés, egy új hatalmi csoportosulás lehetősége természetesen nem kerülhette el a kazár vezetőség figyelmét. Legelső reakciójuk megszerezni Bizánc segítségét Sarkel erődítményének az építésére, a Don középső folyamán. Ez a defenzív katona-politikai stratégia azonban önmagában nem látszott elegendőnek, tekintetbe véve az általános helyzetet. Délen pillanatnyilag béke volt ugyan, de az agresszív iszlámizmussal szemben ez nem jelentett stabil helyzetet. Keleten az állandóan nyomuló oguz törzsekkel álltak szemben, északon pedig kezdett már kirajzolódni egy varangian katonai és gazdasági nyomás. A nyugati határ volt addig az egyetlen többé-kevésbé stabil határ, ezért a katona-stratégiát egy politikai manőverrel kerekítették ki.

Mint láttuk, **Ügek** és elődei csak másodvezérek voltak, akik felett létezett egy a központi fejedelemség családjából kinevezett vezér. Habár ez messzemenő autonómiát adott az örökletes másodvezér kezébe, nem érte el a teljes függetlenséget. A kazár politikai válasz tehát az volt, hogy szakítva a tradíciókkal (és az általános szteppi szokásokkal), a fővezért nem a fejedelmi családból választották ki, hanem magából Ügek népéből, **Leved** személyében, akit a krónikások a nép első vajdájának neveztek. Természetesen, talán kínai szokásokat utánozva, fejedelmi hercegnőt adtak feleségül, aki egyben a fejedelem informátora is volt.

Kazár szempontból ez a változás nagyon jól átgondolt politikai lépés volt. Mint a VII. sz.-beli ugyancsak Leved nevű hadvezér nagyon valószínű leszármazottja, a hattyú ongonos törzs örökös vezére volt. Ez a törzs, a földrajzi nevekből ítélve, elég nagy területet foglalt el, és nagyságát az is bizonyítja, hogy még négy évszázaddal később is függetlenek maradtak, és ugyanazt a nyelvet beszélték, mint Julianus barát.

Álmos szempontjából ez viszont feltétlenül negatív volt. Ahelyett, hogy a helyi ismeretek nélküli távoli fővezér alatt gyakorlatilag teljhatalmú lehetne, egy erős helyi gyökerekkel és hatalmi alappal rendelkező - és ezen felül a fejedelmi családba beházasodott - fővezér alatt lett volna másodvezér. Nem kétséges, hogy bár a krónikák egy nyakatekert és valószínűtlen, inkább csak a látszatot takaró magyarázatot adtak, itt egy katonai puccsal állunk szemben, amelyet Álmos hajtott végre, amikor átvette az onogur törzsek vezetését. A krónikák látszat-magyarázata viszont esetleg a kazár vezetőség igyekezetét tükrözi, hogy maradjon egy ajtó nyitva Álmos felé, ami sikerült, mert évekkel később ott találjuk Álmos hadait a kazárokkal együtt harcolva.

A magyarság még meg sem született, és máris elért az első nagy krízishez, amely végigkísérte a történelmén: Kelet vagy Nyugat? Ugyancsak végigkísért az is, hogy a krízist nem egy belső feszültség okozta. Mindkét oldalon ugyanaz a nép állt, még a VII.sz. hódítói is teljesen felszívódtak, ugyanazt a nyelvet beszélték, amelyet Julianus négy évszázad múlva megértett, hitvilláguk és műveltségi fokuk egységes volt.

A krízist külső politikai erők okozták. Az egyik oldalon, **Leved**, az „első vajda" - talán éppen vajdaságának a híres 3. esztendejében? - a kazár politikai manipuláció foglya volt. A másik oldalon **Álmos** mint másodvezér az onogurokra támaszkodott, akik a Kárpát-medencei homályosodó, de még nagyon is élő emlékek hatása alatt nyugatra mutattak. A döntés sajnos egy mély hasadást is okozott, és a továbbvándorló törzsszövetségben legalább egy teljes és két féltörzs már nem vett részt.

Az elitben nem történt nagyobb változás, mert ez amúgy is a VII.sz.-beli hatalomátvétel óta nagy részben bolgár-török hódítók asszimilált leszármazottaiból tevődött össze, tehát megfelelt a későbbi magyar elit törökös antropológiai képének, habár esetleg az asszimilált bolgár elit embertani képe inkább Lipták középrétege felé mutathatna.

A hagyományok nem szólnak arról, hogy mi történt a vesztesekkel. Ez természetes, mert hagyományaink a győztesek hagyományai. Az, hogy a hattyú ongon a Volga vidékén jelentős nyomokat hagyott maga után, arra a következtetésre vezet, hogy a vesztesek visszaköltöztek, vagy visszamenekültek egy régebbi lakóhelyükre, amelynek emléke még feltétlenül léteznie kellett az idősebb generációban.

Ilyen körülmények között persze az is világos, hogy a volgai csoport, amely **Ügek** népéből hasadt ki, semmi kapcsolatban sem volt a déli, kaukázusi töredékkel, amelyet úgy látszik az onogurok déli szárnyából hasított ki egy besenyő támadás, és amelyek szoros és családi kapcsolatban álltak **Álmos** onogurjaival. Ezek az alánok mellett, a szabírok régi lakóterületén telepedtek le. Így tehát Julianus nyelvi problémái is megmagyarázódnának.

2. Álmos, az államférfi

Mikor Álmos véglegesen megszerezte úgy az apai, mint az anyai örökségét, kettős új kihívás előtt találta magát. A két csoport teljes összeolvasztása nyilvánvaló belső súrlódásokra vezetett volna, de ugyanakkor súlyos nemzetközi gazdaság-politikai nehézségek előtt is állott. Természetes volt tehát a helyzetet mint perszonáluniót kezelni, és ennek olyan sikere volt, hogy - arab jelentések szerint - még évtizedekkel később is egymás mellett laktak, de külön portyáztak.

A gazdasági helyzet megoldása viszont elodázhatatlan volt. Észak felé a varangian-rusz eredetileg Novgorod-Ilmenre alapozott gazdasági érdekszféra egyre inkább kelet felé is nézett, és már a mai Riazan vidékén is érezhető volt. Keletre az oguz törzsek fenyegettek, míg a tradicionális déli útvonal, amely a könnyen hajózható Donon át könnyű összeköttetést biztosított a fekete tengeri piacokkal, Sarkel építése óta nagyon is bizonytalan lett. Szükséges volt tehát a törzsszövetség súlypontját az egyetlen még szóba jövő Dnyeperre áthelyezni. Habár nehezebben volt hajózható, mint a Don, de mégis biztos összeköttetést jelentett dél irányába. **Álmos** szeme a kievi átkelőhely felé nézett, ahol a legfontosabb nyugatra vezető kereskedelmi út keresztezte a Dnyepert. Itt 852-ben két rusz száműzött átvette a város uralmát, és Álmosnak nagyon rövid időn belül sikerült olyan szilárd pozíciót teremtenie, hogy ha nem is volt formális tagja az uralkodó elitnek, az *Almus dvor* hagyomány döntő befolyására mutat.

Későbbi fejlemények azt is bizonyítják, hogy egészen különlegesen barátságos viszonyt tudott teremteni a nyugatra, a mai Galíciában élő szláv törzsekkel, valamint azt is, hogy a portyázások nem a kereskedelmi út Prágába vezető részét használták, hanem a délre, az Adriához vezető mellékutat, amely a Vereckei-szoroson át vezetett a Kárpát-medencébe. Noha írott bizonyíték nincsen, elkerülhetetlen az a feltételezés, hogy legalábbis az onogur elitben nagyon is élő volt ennek a földnek az emléke, és így mindezekben a részletekben egy lassan kifejlődő stratégiai koncepciót láthassunk.

A szépen fejlődő helyzet 882-ben alapvetően megváltozott. A rurikid **Oleg** kiirtotta **Askol** és **Dir** csoportját és megszerezte Kiev uralmát. Ugyanakkor, súlyos belső krízis fejlődött ki Álmos két törzsszövetségében. Jóllehet megint nincsen az okokról feljegyzés, a krízis megoldásának a részleteiből visszakövetkeztetve világos, hogy Árpád öröklése helyett a gyakorlatilag évek óta vezető csoportok más kandidátusokkal jöttek, ami egyúttal a két csoport szétválására is vezetett volna. **Ügek** népének a kandidátusa majdnem biztosan **Szabolcs** lett volna, már a szeniorátus elve miatt is, míg az onogur törzsek legkiemelkedőbb alakja **Kurszán** volt, aki élete végéig szoros kapcsolatokat tartott a honfoglalás után a nyugati peremen telepedett onogur törzsekkel, és akiről ugyancsak feltételezhetünk bizonyos öröklött tisztséget, míg **Árpád** egyenes vezérlete alatt csak az újonnan csatlakozott kabar törzsek lettek volna. A nevek megkérdőjelezhetők, de a krízis maga nem.

A krízis nagy volt, de az ajánlatot, amelyet **Álmos** letett a tárgyalóasztalra mondhatnánk lehetetlen volt visszautasítani: az exkluzív örökletes fejedelmi jogkör egy részének áthárítása a két csoport egyesített vezetőelitjére. Tulajdonképpen egy államalkotó alapszerződés volt, amelytől kezdve már joggal használhatjuk a „magyar" elnevezést.

A vérszerződéssel pecsételt egyezmény biztosította **Árpád** és utódainak a fejedelemségét, de itt már nem örökölt és szakrális, hanem egyszerűen egy választott fejedelem lett. Ugyancsak sikerrel járt a másik, **Álmos** szempontjából fontos tény, a két nép egy nemzetté való kovácsolása. Így tehát a régebbi örökletes és gyakorlatilag korlátlan hatalmú fejedelemség helyet adott az újnak, amelyben egy bizonyos korlátokkal örökletes fejedelem egy elit segítségével uralkodott. Perspektívából nézve ez a megegyezés mint egy államalkotó alapszerződés, megállapítja a vezető elit és a fejedelem kölcsönös viszonyát. A törzsek egybeolvadása tehát csak egy logikus következménye volt egy sokkal mélyebb és alapvetőbb megegyezésnek.

Anonymus, aki ebben az esetben az Árpád-házi tradíciók mellett a nagy családok hagyományaira is támaszkodott, részletes adatokat közölt az egyezmény tartalmáról. A pontokba való foglalás az ő bürokratikus műve. Az adatok maguk, esetleg eltúlozva a nemesség javára, megbízhatónak tűnnek, és ez egyúttal megengedi, hogy a körülményeket és érdekköröket felvázolhassuk.

A megegyezés maga váratlanul tartós volt. Az egész uralkodó osztály, tehát az elitnemek privilégiumai egyformán ebből a gyökérből fakadtak. Ezek az eredetileg egy szűk körű csoportnak adott privilégiumok hamarosan nagyobb tömegekre is kiterjedtek (szentkirály szabadosai, várjobbágyok, stb.), és a nemesi rend alapkövévé váltak. Miután ezek egyformán részesültek az eredeti privilégiumokban, ebből eredt az egy és ugyanazon nemesség elve, amelynek részletesebb taglalása nagyon messze vezetne. Hogy ez mennyire volt mély és szilárd, arra példa **Nagy Lajos**, aki, amikor hazánkban is megpróbált bevezetni egyes nyugati feudális privilégiumokat, ezt nem nemesi birtokokra, hanem a nemesi vármegyére alkalmazta.

Az egyik talán legfontosabb tulajdonsága ennek az egyezménynek tehát az volt, hogy a nyugati feudum helyett a *gens*-re, a nemre épült. Már ezért is mondhatjuk, hogy a magyar társadalmi és jogi szisztéma sohasem válhatott tipikus feudalizmussá, még ha egyes pillanatokban a feudalizmushoz hasonló anarchiához vezetett is, viszont esetleg éppen ez a nemre és a fejedelemmel kötött egyességre épített szervezet tette az ország középkori nagyságát lehetővé. Ha a *feudum*, a földbirtok lett nyugaton az ország alapja, a *gens* lett nálunk a nemzet gyökere, távoli szteppi hagyatéka.

Ez az **Álmosi modell** kimutatta majdnem hihetetlen szívósságát és fejlődőképességét, egészen addig, amíg Siklós várában meg nem szegték a fejedelem és a nemesség közötti megegyezést, és amíg **Werbőczi István** meg nem merevítette, lezárva a további fejlődés lehetőségét, annak ellenére, hogy alig hat évtizeddel előtte kimutatta életképességét a Rákos mezején, ahol a köznemesség szimbolikusan pajzsára emelte **Hunyadi Mátyást**.

Ezért tartom **Álmost** történelmünk egyik legkiválóbb államférfiának.

Bibliográfia:

Anonymus
Boba Imre: Nomads, Northmen and Slavs. Den Haag, 1967
Boba Imre: Kettős honfoglalás vagy Secundus Ingresus. München, Univ. előadás, 1983
Dümmerth Dezső: Emese álma. Bp, 1987
Dümmerth Dezső: Az Árpádok nyomában. Bp, 1977
Fehér M.-J.: Szkíták és magyarok. Bs. As., 1978
Ferdinándy Mihály: Álmos. 1957, München
Fügedy Erik: Vár és társadalom a XIII.sz.-ban. Bp, 1977
Győrffy György: István Király és műve. Bp, 1977
Győrffy György: Krónikáink és a Magyar őstörténet. Bp, 1975
Győrffy György: A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Bp, 1975
László Gyula: Hunor és Magyar nyomában. Bp, 1967
László Gyula. A honfoglaló magyar nép élete. Bp, 1942
László Gyula: A honfoglalásról. Tankönyvkiadó, 1977
Macartney, C.A.: Hungary. Edinburgh, 1968
Macartney, C.A.: Medieval Hungarian Historians. Oxford,1952
Macartney, C.A.: The Magyars in the IXth Century. Cambridge, 1968
Osetzky Dénes: A magyarság török ősei. Sydney, 1977
Vajay Szabolcs: Der Eintritt des Ungarischen Stammesbundes. Mainz, 1958
Vernadsky, George: Lebedia. München, 1957

Szerk. megj.: Az elmúlt hónapokban közöltünk néhány beszámolót a II. VH után Buenos Airesbe érkezett emigrációnak 60 éve történt megérkezéséről. Mai kolóniánk jelentős része ezeknek a 60 évvel ezelőtt menekült magyaroknak a leszármazottja. A nagyon különböző háttérrel érkező „pioníroknak" közös vonása a szegénység, a bátorság - de a mindent legyőző ereje főleg egy új életbe, jobb sorba vetett remény volt, szabadságban, békében. Ez, valamint a szétrombolt, kiéhezett Európában hátrahagyott hazájuk utáni sóvárgás tartotta bennük a lelket. Partra szálltak egy teljesen ismeretlen világban, ahol napról-napra a semmiből kellett építeni a jövőt. És maguk körül megteremtették a „kis Magyarországot". **id. Zombory István** ennek, de főképpen a későbbi korszaknak kiemelkedő egyénisége volt. Fia István méltón emlékezik meg róla:

id. ZOMBORY ISTVÁN HALÁLÁNAK 5. ÉVFORDULÓJÁN

Zombory István:

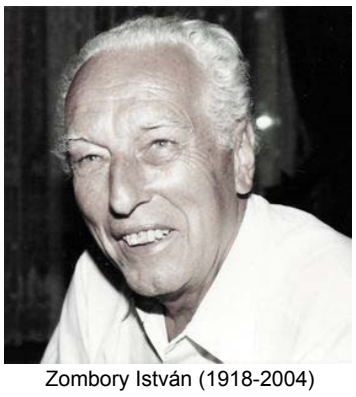
Zombory István (1918-2004)

id. Zombory István emigrációja bizonyos szempontból sok sorstársától eltérő történet. Nem menekülttáborból érkezett; nem terelték a hajóról az „Emigrációs Hotelbe", ahogy az e témában eddig közöltekben olvashattuk. Életében menekült ő többször is, mint amikor az orosz fogolytáborból a szennyvízcsatornán keresztül szökött ki, de érkezését Argentínába, 1947. december 6-án a szó szoros értelmében nem lehet szánalmasnak nevezni.

Egy egylovas bérkocsiban hajtatott nagynénje, Scossa Leonie elegáns házába, a Federico Lacroze utcai Hayton házba. Leonie még Budapesten férjhez ment az akkori argentin konzulhoz, Enrique Haytonhoz, és már a harmincas években érkezett Buenos Airesbe. Mire Pisti unokaöcs megérkezett, édesanyja, Scossa Piroska és nővére Mercedes már ebben a házban várták.

A Hayton-ház, Federico Lacroze 2122, Belgrano

Pisti akkoriban így írta le benyomásait Buenos Airesről, alig két hétre partraszállása után:

A város: irtózatos terjedelmű, de még elég laposan építve. A házak nagy többsége 1-2 emeletes, és rengeteg a földszintes üzletház. Ez persze nem vonatkozik a belvárosra, ott 5-6 emeletesnél nemigen látunk kisebbet. Az új lakóház-építkezés általában 6-8 emeletes, de azért akad 20-30 emeletes felhőkarcoló is. Isteni nagy parkok, rengeteg, hihetetlen mennyiségű magánautó, persze 95%-ban új amerikai típus, és nagyon ócska közlekedési lehetőségek. Van négy szép metró vonalunk, a földfeletti villamosok azonban olyan ócskák, hogy az ember fél, hogy szétesnek alatta. Pesti értelemben vett autóbusz jóformán nincs, ezt rengeteg kis ún. colectivo *- 10-15 ülőhelyes és ugyanannyi állóhelyes kis autóbusz helyettesíti. Hihetetlen sebességgel száguldanak - ha bírnák a forgalomtól. Mert a belvárosi forgalom csak a londonihoz hasonlítható, legnagyobb probléma egy kocsi parkolása* (1948-ban! Szerk.)*, pedig óriási parkolóhelyek vannak. Ha egy kocsi egyszer a délelőtti órákban valahol még le tud állni, onnan aztán kijönni több órás feladat, mert annyira össze vannak zsúfolva, ezért a magánautó elég problematikus közlekedési eszköz a belvárosban.*

A távolságok rettenetesek: 10-15 kilométeres utcák nem mennek különlegesség számba, és itt említem meg azt a nagyon érdekes és az itteni viszonyokra nagyon okosan kitalált rendszert, hogy a házak nem sorba vannak számozva, hanem az utca elejétől számított métertávolságot jelenti a ház száma. Tehát én 2122 méterre lakom a Federico Lacroze utca (= calle, *amit azonban itt nem írnak ki) elejétől.*

B.A. - mint fürdőhely. Hát ez az, ami nincs. A városban strand nincs, illetve csak 1-2 nagyon ronda van. A tenger több száz kilométerre van, és a La Plata folyó éppúgy nem használható a városnál, mint a Duna Budapesten. Különben is sokkal randább a vize, mint a Dunáé. A Tigrén / egy mellékfolyó, de sok ezer kis gyönyörű szigettel / vannak a klubok strandjai, de ott csak tagok fürödhetnek, és még autóval is 1-2 óra a közeli részek megközelítése is. Szóval arról szó sincs, hogy én állandóan a hűvös habokban áztatom habtestemet.

Megélhetés: legjobb példa talán [nővérem] Mercedes a napokban érkezett barátainak esete, akik részére a közelünkben egy nagyon rendes panzióban egy tényleg szép, nagy szobát szereztünk, ragyogó teljes ellátással, két személy / egy házaspárról van szó / részére, és ezért fizetnek összesen 600 pesót / 150 dollárt /. Ezzel szemben ugyanez az összeg egy elég kis kezdő havi fizetése egy tisztviselőnek. Aki kijön, ilyen állást elég könnyen kaphat, ha tud valamit spanyolul. Ehhez viszont nem kell több mint 2-3 hónap. Nagyon fontos persze, hogy aki kijön, annak ne kelljen rögtön már az első napokban pénzt keresnie, mert akkor persze kiuzsorázzák, mint mindenütt a világon.

Nagy általánosságban azt lehet mondani, hogy fantázia az ipari elhelyezkedésben van, mert nagy az iparfejlesztési tendencia és megfelelően fejlődik is. Ezzel szemben a külkereskedelem erősen meg van kötve. A belkereskedelem meg nemigen való a bevándorlónak.

Politika: egy kamuflált féldiktatúra van, ami azonban a nagy jólétben legfeljebb a bennszülötteket érdekli. Letagadhatatlan tény azonban, hogy a politikájuk ügyes. Ma ők Dél-Amerika vezető állama, a szavuknak súlya van. Általában nagyra vannak katonai felkészültségükkel is és komikusan harciasak, látszik, hogy még nem szagoltak puskaport. Akkora hadügyminisztériumuk van, hogy a pesti parlamentet néhányszor bele lehetne rakni.

Női szakasz: hát a nők, röviden jellemezve, csúnyák. Állítólag a jó klubokban látni szép nőket is. Nem kunszt egy csinos pesti nőnek itt jó partit csinálni, csinálták is már egy páran!

*

Szerencsére a szövő-fonó textilmérnöki szakban némi tapasztalattal rendelkezett, és így mint európai szakembert hamarosan egy állami textilgyár bízta meg, mint igazgatót, hogy talpra állítson egy fontos, de düledező textilgyárat. Rengeteg szorgalom, fáradhatatlan munka és sok szerencse eredménye, hogy alig 5 év alatt sikerült megépítenie Hurlinghamban egy családi házat, amivel édesanyjának és nővérének fedelet és 5 év hűséges várakozás után menyasszonyának, Óhegyi Edithnek otthont tudott teremteni. Edithtel évekig levelezett, ami abban az időben korántsem volt könnyű. Edith így írja 1949. szept. 30-án Budapestről: „Mindenki *agent provocateur.* Az, hogy cenzúrázzák minden levelemet, az biztos, mert tőled minden levél úgy érkezik, hogy tisztán látszik a leragasztás nyoma. Nagyon óvatosnak kell lennem."- Edith, barátoknak *Mausi*, Magyarországról végül is filmre való kalandos szökés után 1953. április 4-én, Nagypénteken érkezett hajóval Buenos Airesbe. Három napra rá, Húsvéthétfőn P. Virágh Venánc eskette meg őket.

Virágh Venánc ferences atya eskette Zombory Istvánt az 1953-ban 3 nappal előtte megérkezett Óhegyi Edithtel

Ezek után Pisti, ha lehet, még nagyobb lendülettel dolgozott. 1956-ban már létrehozta saját textilgyárát, a Tejeduría Martellit, amiből elég szépen meg tudott élni a hamarosan 2 gyermekkel bővült nagycsalád.

A Zombory házaspár egészen a 70-es évek közepéig nemigen vett részt a magyar társadalmi életben. Néhány, főleg Hurlingham körül élő magyar baráton kívül a magyar kolónia életéről legfeljebb nővérén keresztül értesült.

Miért és hogyan robbant hát be egyszerre, váratlanul az olivosi magyar közösség életébe? Az időközben serdülőkorra felnőtt 2 fia, *Dudi* és Tomi nevelése miatt. Jóllehet a fiúkat középiskolába a San Andrés kollégiumba íratta be, a legnagyobb súlyt mindig a magyar nyelv és lélek képzésére fektette, amit akkor a magyar cserkészet jelentett.

1972-ben az új tervek és új kihívás láttán, Zombory új fába vágta a fejszét. Először is új családi házat épített Martínezen. Amikor 1975-ben a Szent László cserkészcsapat vezetősége, Vass Dinivel az élén, különböző okok miatt ellentétbe került Pesti Páterrel, a csapat rákényszerült arra, hogy elhagyja a Szent László iskolát. A belvárosi Centro Húngaro lebontása óta a Kinizsi Pál cserkészcsapatnak sem volt végleges helysége és fedele. Sürgősen neki kellett fogni a munkának, összehívni a cserkészszülőket, pénzt szerezni és egy Cserkészházat építeni. Zomboryék martínezi házukban csak úgy pezsgett a magyar élet, cserkészvezetők és szülők keményen tárgyaltak, szervezkedtek, a cserkészfiúk úgy dolgoztak, mint a legjobb kőművesek, és rövid másfél év alatt (1975/76) Pisti vezetésével felépült az új Cserkészotthon.

Az időközben három egyesületből 1973-ban létrejött Hungáriával való megállapodás szerint a cserkészek 99 évre megkapták a telek végén található helyet erre a célra. Még kész sem volt a Cserkészház, amikor a Hungária vezetősége, látván a cserkészek példáját, elhatározta, hogy a Klub székházát bővíteni és restaurálni kell. Gyakorlatilag emeletet kellett húzni a meglévő épületre, ami eredetileg a nagyteremből és egy söntésből állott. Mondhatni új székház építéséről volt szó!

Egy szép napon Papp András és Papp Jenő, Hungária vezetőségi tagok megjelentek Martínezen és rábeszélték Pistit, aki erősen szabódott, hogy vállalja az új építkezés vezetését. Végül is nagyot sóhajtott - és elvállalta. Így lett belőle a Hungária elnöke, és úgy írta be magát a Hungária történetébe, mint „Zombory, az építő". Akkoriban mondta róla a kolóniánk egy vezető személyisége, hogy „mint ejtőernyős beesett a magyar kolóniába, és percek alatt létrehozott egy klubot…"

Kemény munka volt. Mellette álltak igazi jó magyarok, mint az említett két Papp, Lévay Győző és még nagyon sok lelkes ember, akik úgy összefogtak és összedolgoztak egy konkrét cél érdekében, mint azóta soha senki a kolóniában.

Vezetőségi gyűlés a Hungária új 1. emeletén : *b.-j.:* Szinovszky Dezső (+). Dr. Kesserű István elnök (+) és Lomniczy József üv. alelnök az asztalfőn, Máthéné Júlia titkár, id. Zombory István alelnök (+), id. Roósz László

Nagyrészt ezeknek az 1973-77 évek közötti pionír, áldozatkész dolgozóknak köszönhetjük a mai kolóniánk életét és sikeres fenntartását. Az 1977-es Cserkészbál, egyben az új Hungária díszavatása telt házzal, 650 vendéggel volt ennek a korszaknak az ünnepélyes csúcspontja. Azóta 31 évnek kellett eltelnie, hogy ezt a rekord-megjelenést meghaladjuk a tavalyi, csodálatos 50. Cserkészbállal a Palacio San Miguelben. Az „építő" nagyapák, akár az égben, akár közöttünk, boldogok lehetnek, hogy nem hiába építettek: gyermekeik és unokáik átvették a fáklyát, amellyel ők utat mutattak, és mind lelkesen dolgoznak a magyarság fennmaradása érdekében.

Épülésben a Cserkészház! (1975)

Mit hallott az AMH ?

Haláleset

- 2009. július 26-án csendesen elhunyt **vitéz Permetey Kornél György** hányatott életének 93. évében leánya **Enikő *Encike*** Palma de Mallorca-i házában. Hamvait gyászmise keretében búcsúztatták október 5-én, Budapesten. - Az 1944 Karácsonyán Budapest körül bezáruló szovjet gyűrűből csodával határos módon csúszott ki. Amikor Argentína megnyitotta kapuit, családjával Argentínába emigrált. Lányai **Adri** és **Enikő** aktívak voltak a kolónia ifjúsági szervezeteiben. Apjuk műkedvelőként szerepelt a **Szeleczky Zita** által létrehozott Argentínai Magyar Nemzeti Színházban. Hogy családjának biztos megélhetést biztosítson, magyar vendéglőt nyitott *(ki nem emlékszik az idősebbek közül a Costanera Carrito Nº 20-ra? Szerk.)*. Ennek tönkremenetele után Németországban próbált szerencsét. Végül Palma de Mallorcán telepedett le, ott nyitott magyar vendéglőt. - A Vitézi Rend és 2001-től a Horthy Miklós Társaság tagja volt. **Aranka**, Kornél 102 éves nővére **Permetey Adri** unokájával él a Kanári-szigeteken.

Betegség

- Az AMH csak „félfüllel" hallotta, hogy **Dr. Farkas Árpád** fogorvos kórházba került. Reméljük, hogy csak ideiglenes rosszullét tartotta távol rendelőjétől. Javulást kívánunk neki!

Innen-Onnan-Mindenhonnan

- Október 31-én gondolunk a Reformáció ünnepére. Nincs szükség föltételekre ahhoz, hogy megéljük végre az együttlét örömét Istennel az Ő házaiban, templomainkban... Valóban vagy hiszünk feltétel nélkül, és ez a hit tart minket együvé, vagy nem! Ilyen szellemben könnyebb követni a bibliai parancsolatot: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat."

Tiana, a szakértő

- Monostoryné Kövesligethy Ildikót fia **Zsolt** megajándékozta egy kis *laptop* számítógéppel, és jelenleg unokája, **Tiana** tanítgatja, amikor éppen ráér. Brava, **Ildikó**, látod, sohasem késő!

- Nagy visszhangot keltett a múlt számunkban jelzett cserkészakció, amely során augusztus 7-én ajándékrakománnyal indult el néhány roverfiú a **Misiones-i Wandába** szolidáris alapon. A megható képsorozatból nehéz képet válogatni! (megtekinthető: http://picasaweb.google.com/alejandro.demes/Misiones2009Wanda#)

- A Mindszentynumban október 11-én celebrálandó Magyarok Nagyasszonya miséjén megkeresztelik a **Panzone-Benedek unokát!** Magyar pap híján újból visszatért **P. García Mata**.

- Kamarás Szilárd mondta be magát Magyarországról. Kedvenc sportja az íjászat, amit hobbiként űz, és emiatt jön, ui. október 21 és 24 között San Fernandón rendezik meg az Íjászati Világbajnokságot. Ilyen is van! Talán sikerül neki eleget tenni a cserkészek fölkérésének, hogy tartson íjászati bemutatót a fiataloknak a Hungária teniszpályáján. A dátum közeledtével az érdeklődők fölhívhatják Omárt a klubban, hogy sor kerül-e erre az eseményre.

- Szilágyi János 90 éves, nagyon kedves, kedélyes úr (Szilágyi Péter édesapja) Zsuzsi leányával érkezett Sydneyből a Cserkészbálra. Érkezése napján a Hungáriában vacsoráztak, és az **Oleanderekkel** együtt tüstént megünnepelték a bácsi 90. születésnapját. Még keringőzött is! Utána karakánul részt vett a nagy bálon is. Néhány hetet töltenek Buenosban, kirándulnak Mar del Platára.

Szilágyi Péter nővérével és apjával ↵

90 év! ↴

Fotó Trixi

- A Cserkészbálon idén is többen voltak jelen külföldről: Ausztrália (ahogy fentebb írjuk), Uruguay, Brazília, USA, Venezuela… Hiába, tavaly óta nemzetközileg köztudott, hogy az argentínai magyar Cserkészbálnak joggal nagy a vonzóereje!

- A Boszorkányok szeptember 4-én utólag ünnepelték meg legfiatalabb tagjuknak, **Kerekes Ináginak** születésnapját **Kesserűné Judith *Angyalka*** gyönyörű tágas otthonában.

Kesserűné *Angyalka,* Vass Gyöngyi, az ünnepelt, Némethné Lenke, Lomniczyné *Letti,* Tóthné Emma, Honfi Jánosné Kati, Benedekné Marika, Lindqvistné *Hapci,* (Mayerné Irén a fényképész)

- Honfi Laci és ***Csiki*** Belgranóban élvezik új lakásukat, **Kriszti** lányuk közelében. Örömmel köszönthettük Lacit a Hungáriában és a Cserkészbálon, vidám lelkületben, ahogy szemmel láthatólag újból élvezte a régi barátok társaságát. Örülünk Nektek, Laci és *Csiki*!

- Némethy Kesserű Judit megint villámlátogatáson volt köztünk, mert be kellett indítania a New York University itteni lerakatánál az új szemesztert. Szép lakásán szívesen jönnek össze a barátok, mert mindig találnak finom csipegetnivalót…

Az AMH munkatársai, Franciscóné Mártha és Bonczos Zsuzsa Kesserű Judit háziasszonnyal, a lakásán Fotó Balthazár

Honfi Jancsi fölvállalja a háziúr szerepét: *b.-j.:* Lindqvistné *Hapci,* Fanciscóné Mártha, Jancsi felesége Kati, Kesserűné *Angyalka, (háttal)* Benedekné Marika Mitchell Carolina festményével a háttérben Fotó Balthazár

- Miután **Kesserű Judit** lakására megfestette a képet, **Mitchell Carolina** elpályázott Budapestre, hogy a Balassi Bálint Intézetben egy éven át tökéletesítse a magyar nyelv és kultúra ismereteit. Amint a budapesti pályaudvarra befutott (ahol **Kesserű Gábor** fogadta) tüstént cipőt váltott és együtt nagyot futottak a szép városban.

Mitchell *Caro* és Kesserű Gábor a nagynéni budapesti lakásának balkonján

David Calvo lelkész az ünnepi közebéden Fotó Pataky

- Ahogy a szomszédos oldalon olvashatjuk, nagy ünneplésben volt részük a száz évet megközelítő vagy túlhaladó híveknek a Református Egyházban szeptember 6-án. Kiemelendő, hogy **David Calvo ev. lelkész** mindig „beugrik", pláne akkor, amikor magyarok hívják. Régi időkből származik a hozzánk való ragaszkodása, és szeméből mindig árad felénk a szeretet.

- Örömmel hallottuk, hogy **Dömötör Éváéknál** Washingtonban megvolt lányuk ünnepélyes nagy esküvője. Már nagyon várjuk a régóta beígért képeket! Igen sokan a volt buenosiak és brazíliaiak közül is jelen voltak. Gratulálunk!

- A Német klubban a **Magyar Hét alatt** *(l. Eseménynaptár SP 4.o.)* a tervbe vett programok közt szerepel képkiállítás a nagykövetségtől, ruhák és hímzések kiállítása Paál Magditól, a mindennapi ebédben két magyar ételspecialitás, október 22-én reggeli 8.30-kor **Dr. Drexler András** előadásával, 24-én magyar jellegű záróvacsora vetítéssel és rövid tánccal… Szóval ajánlatos odalátogatni! Sok sikert kívánunk!

- Visszatérve a Hungáriában július 11-én igen sikeresen lezajlott szavalóestre, hadd említse e sorok írója, hogy szívesen hallott volna több ilyen zsánerű költeményt is, mint amit id. Zaha Sándor mély átérzéssel olvasott föl mindkettőnk egyik legkedvesebb költőjétől. Ez ui. a kevésbé közismert „jó" versek közé tartozik:

Babits Mihály: **Esti megérkezés**

Az esti sötét
halk mezei lelkét
a mohó kilométerek
bús messzibe nyelték.
Kocsim ablakait most
veri a fény,
két sorban a lámpák
jönnek elém.
Tépett takaró lett
már a sötétből;
csak az ég, a nagy ég
fut velem a rétről;
kiejtik az utcán
a csönd mezei
csokrát a kiránduló
fáradt kezei.

De harsan a lángok
lármája, a lámpák
csilláma szemembe
csengeti lángját.
Máshol az éjszaka
csendje halálos:
itt villan a villany
és villog a város.
Idelenn a város
villanya villog,
de fenn a nagy ég
száz csillaga csillog:
a villany a földi,
a csillag az égi,
a villany az új,
a csillag a régi.

- Az idei, évente megtartott „Día del Inmigrante" hivatalos városi rendezvényen szeptember 4-én **Haller Mihály** Puerto Madryn-i barátunkat tüntették ki diplomával a Dirección Nacional de Migraciones-ben. Gratulálunk!

Dr. Drexler András PhD a Magyar nagykövetség ügyvivője, Puricelliné Szabó Éva AMISZ elnök, Paál Magdi, Bánffy Zsófi, a kitüntetett, Hallerné Kati, Bade Teréz és Haller Szófia Fotó Haller

✝

Imádkozzunk
Tcharykow Miklós

„Nikita"
Szent Sír Lovag
lelkiüdvéért!
1944. február 15 - 2009. augusztus 31

Bölcs, jóságos szíveddel létünket megaranyoztad,
gondjainkat megkönnyítetted,
lelkünket az Úr felé emelted.
Jóságos Isten, Te adtad őt nekünk,
hogy boldogok legyünk.
Te hívtad őt magadhoz, hogy örökre
boldog legyen Szent Színed előtt.
Legyen meg a Te akaratod!

Gyászoljuk:
Gyermekei: Alejandro, Iván, Marcela és Sergio
Unokája: Máximo **Veje:** Levente
Nővérei: Sonia, Natasa
Sógora: Gábor és gyermekei: Alex és Myza
Sógornője: Zsuzsi, **sógora:** Ángel és gyermeke Lautaro
Unokatestvér: Oscar és María Pejkó
és az egész rokonság Argentínában és Magyarországon.

Támogassuk jelenlétünkkel a Szent István Otthont !

A Hungária Színpadán
Bencsik Imre komédiája:
KÖLCSÖNLAKÁS
két felvonásban
Október 17-én, szombat, 18 óra
A színpadi hősök 21 évestől 75 évesig!
Bevétel a Szent István Otthon javára
Mindenkit szeretettel várunk és elvárunk!

Mi történt?

Társadalmi hírek, események. (Rovatvezető: Bonczos Zsuzsa)

Befogadó hazánk, Argentína politikai és az ezzel összefüggő gazdasági helyzete a legelszántabb derülátót sem tudja megnyugtatni. Egyszerűen felháborító. A június 28-i képviselőválasztások eredménye bebizonyította a kormány kudarcát, ami halvány reményekkel töltött el bennünket. Az elnökházaspár reakciója ezeket a reményeket - legalábbis decemberig - kioltotta. Az ellenzék meglehetős fejetlen kapkodása sem biztató. Régi bevált taktika, hogy a legjobb védekezés a támadás. A volt elnök, elnöknőnk szinte megszállott férje ezért most a támadás, a habzsolás, a kétségbeesett, utolsó harácsolás taktikáját gyakorolja. A sikert sajnos pénzzel is meg tudja vásárolni. Cristina másfél évi kormányzása óta szeptember 12-én éppen a 15. populista szózatát harsogják minden megvásárolt hírközlő állomáson.

Magyarországon sem sokkal biztatóbb a hangulat. Ott is az agresszív támadás mindkét párt elszánt utolsó fegyvere. A végső futamra hamarosan megkondul a harang.

Minden reggel 8 órától a FM 73.3 hullámhosszon világhíreket közvetít a Radio Europa állomáson az RFI, délutántól pedig a BBC. Meglepetésemre **Angela Merkel** német kancellár beszédét közvetítették egyenesen a Sopronpusztáról, ahol egy megható ünnepségen a „Páneurópai Piknik" történelemformáló hatására emlékeztek **a 20 évvel ezelőtti, 1989 augusztusában** lezajlott tömegmozgalomról. Merkel asszony kijelentette, hogy a magyarok egy visszavonhatatlan lépést tettek a szabadság útján. Emlékszünk még a vonatból integető boldog tömegre, boldogságtól síró családokra, amint a megnyílt osztrák határ felé igyekeztek. A napokban érkezett hozzánk Dr. Békefy Lajos lelkész emlékirata, amelyben megható hangnemben, de számokkal és tényekkel világít rá ennek a történelmi eseménynek átütő fontosságára. Nyugat-Németország meghirdetett egy majálisszerű ifjúsági táborozást Magyarországon, ahova ők kaptak határátlépési engedélyt. Ez a hír eljutott az NDK német ifjúság városaiba, Berlinbe, Drezdába - és úgy fellelkesítette a „kommunista paradicsomban" felnőtt embereket, hogy mindent reszkírozva tízezrek indultak Magyarországra. Olyan volt ez, mint amikor megnyitnak egy zsilipet és árad belőle a vízözön. Budapest körül három óriási sátortábort kellett szervezni. Az első, a zugligeti katolikus plébánia kertjében ezreket helyezett el. Aztán Csillabércen az úttörőtáborban, majd a zákai ifjúsági üdülőtáborban lassanként el tudtak helyezni óriási tömeg hol reménykedő, hol kétségekben vergődő embert. Mi lesz, ha nem engedik őket át a határon? Visszaút? Börtön? Vagy halál! 14 napon keresztül az egész világ érdekükben tárgyalt a magyar kormánnyal, Horn Gyula miniszterelnökkel, Gorbachov orosz és Kohl német miniszterelnök, a német és magyar protestáns egyházak, a Máltai és Johannita Rendek szeretetszolgálata, a német Vöröskereszt és sok más jóindulatú harcos. A magyar kormány felismerte történelmi szerepét és vállalta, hogy elsőnek vágjon utat a vasfüggöny szegesdrótjain keresztül a szabad nyugati világba. (*)

Azóta eltelt 20 esztendő. Magyarország érdemeit elismerik az Európai Unióban, amelynek 5 éve tagja. A határok leomlottak, boldogok lehetnénk. Ezzel szemben minden szomszédunkkal perben állunk, az EU-ban nem vagyunk a legmegbízhatóbb tagok, mert régi sebekből vérzünk, nacionalisták lettünk, miközben ez a nyugati világban „kiment a divatból". A volt kommunista országokban viszont, ahol 40 évig mindenkinek be kellet fognia a száját, most a szabadság mámorában minden feltorlódott mérgük, kisebbségi érzékenységük, keservük egyszerre kicsordul. Kár! Mert a közép-keleti európai országok nagyon is egymásra vannak utalva. Köztük leginkább Magyarország, akinek minden az iparhoz szükséges termék - ásvány, fa és kő - szomszédai kezébe került.

ESEMÉNYEK

Argentínai Magyar Hírlapunk első számaiban kértem olvasóimat, hogy időnként szólaljanak meg, írjanak pár sort, legyen az tetszésnyilvánítás, vagy kritika. Jól esik a visszhang, biztat, hogy amit írtunk - elolvasták. Örömmel jelentem, hogy ma már nincs panaszra okom. Sok visszhang jut el hozzánk. A legnagyobb örömet számomra a mellékelt fénykép jelentette, amit **Czanyó Adorján** lányától kaptam. **Augusztus 19-én 90. születésnapját** ünnepelte ***Dodó.*** Az AMH-ban talán éppen rovatomat olvasta? A ***Mi Történt*** olyan, mint egy napló. Ha év végén összerakod, megnézheted, hogy mi történt pl. augusztus 2. felében 2007-ben, esetleg 2009-ben…

Örömmel értesültünk, hogy Czanyó *Dodó* mindig érdeklődéssel veszi kézbe az AMH-t! Fotó *Mimi*

- Lapunk szeptemberben kolóniánk gyászával zárult, amiben beszámoltunk legkedvesebb pártfogónk és barátnőnk, **Rubido-Zichy Ivánné, Hohenlohe Senta** haláláról. Szeptember 14-én koporsója mellett sírtunk.

- Másnap gyönyörű időben gyermekkori barátom, **Bobrik György** 85. születésnapi vidám ebédjén vettem részt és nevettem. Az élet megy tovább. Szeretteinkkel együtt sírunk és együtt örvendünk. A július13-ra tervezett születésnapot, mint minden egyéb társas gyülekezést leányai augusztusra halasztották. Régi barátok találkoztunk **Verónica Bobrik de Fabián** szép kertes villájában. A kitűnő ebédet három nagy asztalnál Gyurka két leánya **Verónica** és **Susana** és férjeik **Martín Fabián** és **Ernesto Melfi** szolgálták fel, jó kedvvel, bőséggel. A két legfiatalabb tündéri kis unoka, **Serena** és **Francesca** táncra perdültek, majd segítettek nagyapjuknak elfújni a gyertyát.

3-generációs idill: Bobrik György hagyja magát ünnepelni... Itt lányaival és a két kis unokával Fotó Bonczos

- Augusztus 22-én **Gubareffné Hann Gerda**, a régi „martínezi banda" aranyos „fogadott leánya" születésnapi uzsonna/vacsoráján jöttünk össze. Ő a legfiatalabb közöttünk. 67 éves korában, angyali türelemmel kényeztet bennünket. Hálából 2 költő írt hozzá felköszöntő verset.

Az ünnepelt Hann Gerda mamája, Hédy mindig számíthat lánya hűséges kíséretére! Fotó Bonczos

- Augusztus 23-án, vasárnap a kolónia minden keresztény gyülekezetének tagja részt vett a hagyományos Szent István misén. Igazi együttérzésben hallgattuk és átéreztük Földes Ferenc atya tartalmas, kitűnő prédikációját. Lelkesen énekeltük a régi magyar egyházi énekeinket. A Mindszentynum alsó ebédlője színültig megtelt. Olyanok is eljöttek, akik nem jelentették be magukat. Gyorsan és szívesen több asztalt állítottak fel, és kitűnő hangulatban ebédeltünk. Az

Vidám terefere még Földes atya búcsúszövege előtt. *b.-j.:* Honfiné Rajczy Kati, Vizcaínóné Wagner Gabi, Kurucz László Fotó Balthazár

ebéd végén a Mindszentynum elnöke, Fóthy István kedvesen búcsúztatta Földes atyát, akinek 10 hónapos szerződése a következő napokban járt le. Mind a tagokat, mind a vendégeket mellbe vágta a lelkész válasza. Talán a csípős, előző napról maradt paprikás, amit szeretettel felszolgált nekünk az ebéd végén, robbantott ki belőle annyi keserűséget, csalódást és kritikát. Minden emberben van egy adag szeretet és jóság, együtt egy adag negatív bántó érzéssel. Ezen a szép búcsúünnepélyen érthetetlen, hogy miért éppen a negatív érzelmek és nem a szeretet buggyant ki belőle. Mindenképpen kívánunk neki egy jobb jövőt. És sok szeretetet. *(l. továbbá 2.o.)*

- Augusztus 17-én az Ars Hungarica rendezésében hallgattuk meg a júliusról elmaradt örmény-magyar hangversenyt a magyar nagykövetség termeiben *(l. továbbá SP 3.o.)* Magyarországról „importált" mezzoszoprán, **Avedikian Victoria Theresa** csodálatos hangja nagyobb előadótermet érdemelt volna, de így is teljes szépségében érvényesülhetett midőn az örmény és magyar népdalokat énekelte. A koncert fénypontja a csodálatos fiatal zongoraművész **Ramiro Campodónico** volt. Szerencsénkre, híres zenekritikus barátunk **Paul Bardin** kellőképp bevezette a műveket. Utána teljes áhítattal hallgattuk az előadót. Szem nem maradt szárazon, amikor Liszt átdolgozásában adta elő Richard Wagner Tristánjából a „szerelmi halált". A koncert utánra ígért fogadáson kicsit csalódva néztek körül a vendégek. A nagykövetségről nem jelent meg senki, és természetesen a vendéglátás sem volt olyan, mint ahogy ezen a helyen megszoktuk.

Nemcsak hang kell, de telivér előadóképesség is! Avedikian Victoria mindkettőben bővelkedik Fotó Balthazár

- Szeptember 6-án a református gyülekezet megható születésnapi ünnepet rendezett leghűségesebb és legidősebb testvéreinek. Mindannyiónk példaképe, szeretett **Schirl Ilonka** néni 102 évét, **Varga Nusika** 90 évét, **Ladányi Domonkos** 92 évét, **Szabó Imréné Katica** 90 évét és **Tornyai Lacika** 87 évét David Calvo lelkész áldotta meg a templomban. Utána a felső díszteremben, terített asztaloknál kitűnő házifőttes ebéden folytattuk a megemlékezést. Az ünnepeltek gyermekei külön-külön gyertyákkal feldíszített 4 tortával lepték meg a szülőket és a vendégeket. Ilonka néni egy szuszra fújta el a 3 gyertyát. Szeméből annyi szeretet és jóság áradt, hogy e levegő megtelt az ő általa sugárzott Szentlélek melegével, ami mindannyiónknak mély lelki élményt nyújtott.

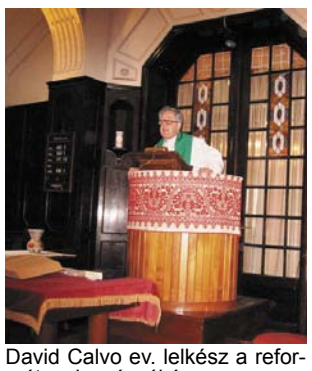

David Calvo ev. lelkész a reformátusok szószékén Fotó Pataky

Ketten együtt megközelítik a 2 évszázadot! Schirlné Ilonka és v. Ladányi Domi huncutkodnak Fotó Pataky

- A magyar Szent István Otthon ügyvezető igazgatónője **Éva Rebechi** könyvének *El Hotel de la Última Estación* bemutatójára kaptunk meghívót a Hungáriába augusztus 29-ére. Meglepetésünkre és örömünkre a földszinti nagyterem színültig megtelt. A könyvet író-szakemberek méltatták. Évát a Hungária részéről **Lomniczy József** mutatta be a magyar kolónia azon tagjainak, akik ugyan néha támogatják a Szent István Otthont, de Évát személyesen nem ismerik. Ezeknek ajánlom, hogy olvassák el a könyvet, hogy megértsék, hogyan lett egy „menhelyből" egy „otthon". Számít ugyan az anyagi segítség, a tisztességes elszámolás, ügyvezetés és a rend, de a legfontosabb a **szeretet** és a **lélek**. Éva legnagyobb sikere abból áll, hogy az otthon mozgatható lakói részt akartak venni az ünnepélyen. Gondozóikkal együtt kivétel nélkül megjelentek, és sokkal nagyobb türelemmel és szeretettel hallgatták végig a hosszú programot, mint mi, a „fiatalabbak"… **Schirl Pali** és zongoraművésznő kísérő tették még hangulatosabbá az estélyt. Múlt pénteken jártam az otthonban. Senkinek nem ártott meg sem az utazás, sem a fáradtság. Ez volt ebben az évben idős testvérink legszebb élménye. *(l. továbbá SP 3.o.)*

A Szent István Otthon járóképes lakói mind jelen voltak! Fotó Bonczos

- Kolóniánk legnagyobb eseménye, a szeptember 12-i CSERKÉSZBÁL külön oldalt igényel. Magam részéről csak a 3 rendezőnek szeretnék gratulálni, megköszönni nekik önzetlen fáradozásukat. **Zaháné Lomniczy Alexandra**, **Zomboryné Kemenes Kati** és **Franciscóné Balthazár Mártha** fiatalasszonyainknak oroszlánrésze volt a sikerben. A pálmát az utolsó műsorszám, a vidám, lendületes erdélyi népi tánc vitte el, amelyet a tehetséges művésznő, **Zólyomi Kati** rendezett.

- - -

(*) *Ebben az akcióban vezető szerepe volt **Csilla Freifrau von Boeselager szül. Fényes Csillának** (1941-1994), aki megalapította a Magyar Máltai Szeretetszolgálatot 1988-ban. **Angela Merkel** kancellár külön méltatta őt megemlékezésében. Csilla báróné behívta Magyarországra a legjelentősebb anyagi erővel és tízezrek ellátására alkalmas eszközökkel felszerelt Német Máltai Szolgálatot, és magyar kérésre bekapcsolódott a Nemzetközi Vöröskereszt is. (Csilla a LAMOSZSZ elnök, **Kunckelné Fényes Ildikó** húga volt. A II. VH után a szüleivel menekült el Magyarországról, s Venezuelában nőtt föl).*

*Budapesten kb. 30.000 kelet-német ember tartózkodott akkoriban, akik sátraikkal ellepték a közparkokat, lakókocsijaikkal elfoglalták az utcákat. Megszállták Nyugat-Németország budapesti nagykövetségét és konzulátusát. A magyar máltaiak a követség kérésére a zugligeti plébániai közösség együttműködésével megnyitották kapuikat, hogy befogadják őket. Ahogy 1990. október 4-én, a német újraegyesülés másnapján **Helmut Kohl** kancellár emlékeztette honfitársait, „Magyarország ütötte ki az első téglát a berlini falból". (Szerk.)*

AZ ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAP TÁMOGATÓI

Alapító Fővédnök: ***Rubido-Zichy Hohenlohe Senta*** (†)

Alapító Védnökök: Alitisz Constantino - Eickertné Toinette - Gorondi István és Edith - Lomniczy József - Monostoryné Kövesligethy Ildikó - Móricz Istvánné - Papp Jenő - Takács István (†) - Zilahi Sebess Jenőné Bonczos Zsuzsanna - Zombory István - Zöldi Márton

2005-től 2008-ig US$ 100.-on felüli adományozók (ábécésorrend):
(4x) Dr. Farkas Ferenc - Dr. Némethy Kesserű Judit (USA) - Dr. Orbán László - Rubido-Zichy Hohenlohe Senta - Zilahi Sebessné Bonczos Zsuzsa
(3x) Dr. Alitisz Constantino - Erdődy József - Móricz Istvánné - Pejacsevich Alexis
(2x) Dobosi Szabó Anikó - Dőry Ilcsi - "Instituto Internacional de Artes Culinarias Mausi Sebess" - Luraschiné Földényi Judith (Ausztria) - N.N.
(1x) B.Á.(Kanada) - Dr. Besenyi Károly - Gorondi István és Edith - Gosztonyi Attila - Grosschmid Mária (Mo) - K.I. - N.N. - Zombory István

2009: Luraschiné Földényi Judith (Ausztria) - Kalpakian Ervin - Rubido-Zichy Hohenlohe Senta - Dr. Némethy Kesserű Judit (USA) - Zilahi Sebessné Bonczos Zsuzsa - Dőry Ilcsi - Gorondi István és Edith - Móricz Istvánné - Álvarezné Zöldi Viktória - Mészáros Lászlóné, Angéla - Jakab János (USA) - "Instituto Internacional de Artes Culinarias Mausi Sebess" - Dr. Alitisz Constantino - Dr. Farkas Ferenc - Sisa István (USA) - Erdődy József - Dr. Orbán László **(2x)**

Az AMH és az egész magyar közösség nevében hálásan köszönjük adományukat, támogatásukat, fölülfizetésüket!

www.mausiweb.com

Argentínai MAGYAR HÍRLAP
Az argentínai magyarok független folyóirata
Kiadó-szerkesztő: Haynalné Kesserű Zsuzsánna
Rovatvezető Sebessné Bonczos Zsuzsa
Szerkesztőségi iroda: Bonapartianné Graul Trixi
L. Monteverde 4251 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com
http://epa.oszk.hu/amh http://efolyoirat.oszk.hu/amh
www.argentinaimagyarhirlap.blogspot.com

Kőműves, festő, vas és parketta munkák
Péter Szilárd és Miskolczi Tamás 15-5844-0090
Unger István 15-6265-9154
Munkaminőség referenciával

Szurdokpüspökin
82 km-re Budapesttől, 2005 m²-es telek és rajta 98,51 m²-es felújított régi összkomfortos paraszthász, melléképülettel eladó, gázcirkó fűtés, pince, erdő.
Ár: 8.000.000 Ft.
Tel.: (0036) 30 648 6171
(0036) 20 992 8754

Spanyoltanulás végett Buenos Airesben tartózkodó budapesti lány munkalehetőséget keres:
- gyermekfelügyelet, bébiszitter
- idősebbeknek bevásárlás, főzés, takarítás, felolvasás, társalgás magyar nyelven
- házhozjáró magyartanítás
Kiss Anita 3534-0449
email.: kissanit@gmail.com

Dra. Dancs Zsuzsanna
ügyvéd
A. Brown 3185 piso 2 Of. 4
Mar del Plata
Tel.: 0223-494-0339
susanadancs@sinectis.com.ar

Dra. Gabriela Szegödi
Abogada
Estudio 4372-6844
15-5026-4512
gabriela_szegodi@yahoo.com.ar

Dra. Daniela Bordalejo
Dr. Martín Puricelli
Médicos Psiquiatras
Consultorio:
15-5325-2078 4823-9347

Dr. Farkas Ferenc
ügyvéd
Carlos Pellegrini 743
p. 10. of. 45, Buenos Aires
Tel.: 4322-0902
Kérjen órát

A **Z.I.K.** *támogatja a magyar betűt*

"Kiművelt emberfők által tenni nagy nemzetté a magyart!"

HKK
HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE - HKK
KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR
Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra. Hungária Egyesület 1. em. - Pje. Juncal 4250, Olivos
Tel. 4799-8437
haynal@fibertel.com.ar

- A megjelent írások nem fejezik ki szükségszerűen a szerkesztő véleményét, és azokért minden esetben szerzőik felelősek.
- Kéziratokat, fényképeket nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. Javítás és rövidítés jogát fenntartjuk.
- Szabályosan gépelt, kijavított, és e-mailen beküldött írások a közlésnél előnyben részesülnek.
- Hirdetéseket csak a hirdetési díj befizetése után közlünk.

A novemberi számra a lapzárta: október 10
Anyag és hírek beküldésére
(54-11) 4711-1242
amagyarhirlap@yahoo.com

Kedves Olvasónk! Megkapta már a nyugtáját?
A címkén látható az előfizetésének lejárata. Két hónappal utána be kell szüntessük a lap küldését.
Előfizetése megújításának esetében kérjük közölje velünk annak módját és dátumát (4711-1242), hogy kiállíthassuk a megfelelő nyugtát. Köszönjük! **AMH**

INTÉZMÉNYEINK
NUESTRAS INSTITUCIONES

Ifjúsági Csoportok - Actividades Juveniles

EMESE Kultúra és Ifjúságfenntartó Testület - *Asociación Cultural EMESE, Patrocinadora de las Instituciones Juveniles Húngaras de la Argentina.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - emese_zik@arnet.com.ar

39.sz. Magyarok Nagyasszonya Lcscs. - *Agrupación de Guías Húngaras N° 39 Magyarok Nagyasszonya.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4723-4988 - edithhaynal@hotmail.com

18sz. Bartók Béla cscs. - *Agrupación de Scouts Húngaros N° 18 Bartók Béla.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - rubiecito87@yahoo.com.ar

Külföldi Magyar Cserkészszövetség Dél-Amerikai Körzet - *Distrito Argentina de la Asociación de Scouts Húngaros in exteris.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. - lomniczymatyas@yahoo.com.ar -15-5703-1800

REGÖS Magyar Néptáncegyüttes - *Conjunto Folklórico Húngaro Regös* - Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. www.regosargentina.com.ar Tel. 4799-4740 - edibon1@yahoo.com

Zrínyi Ifjúsági Kör (hétvégi magyar iskola) - *Círculo Juvenil Zrínyi - Colegio Húngaro.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. 4791-3386 susyfothy@yahoo.com.ar

Művészet, Zene, Kultúra - Arte, Música, Cultura

Ars Hungarica Kultúra- és Zeneterjesztő Civil Szervezet - *Ars Hungarica, Asociación Civil de Música y Cultura* - szekasym@gmail.com -

Coral Hungaria - sleidemann@fibertel.com.ar - Cuba 2445, (1428) Buenos Aires. Tel. 15-6134-1577 - www.arshungarica.com.ar

Hungária Könyvbarátok Köre kölcsönkönyv- és levéltár - HKK - *Biblioteca Húngara* – Pje. Juncal 4250, 1° piso. (1636) Olivos, Bs. As. Tel. 4799-8437 - haynal@fibertel.com.ar

Magyar Színtársulat: Álomgyár a Hungáriában. zolyomikati@fibertel.com.ar

Klubok - Clubes

Hungária Egyesület - *Club Hungária, Asociación Húngara en la Argentina.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-8437 / 4711-0144 - hungariabuenosaires@gmail.com

Valentín Alsinai Magyar Dalkör - *Coro Húngaro de Valentín Alsina.* Av. Gral. Viamonte 2635, (1822) Valentín Alsina, Bs.As. Tel. 4244-1674

Iskolák - Colegios

Angolkisasszonyok Intézete (Ward Mária) - *Colegio María Ward.* Calle 43 N° 5548, (1861) Plátanos, Bs.As. Tel. 4215-1052

Szent László Iskola - *Colegio San Ladislao.* M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 - sladislao@ciudad.com.ar

Sport - Deportes

Hungária Vívó Csoport - *Esgrima Club Hungária.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4461-3992 - henriette@arqa.com

Egyházak - Iglesias

"Krisztus Keresztje" Magyar Evangélikus Gyülekezet - *IELU - Congregación Evangélica Luterana Húngara "La Cruz de Cristo"* - Amenábar 1767 - (C1426AKG) Buenos Aires. Tel. 4503-3736 - cvhefty@yahoo.com.ar

Magyar Református Egyház - *Iglesia Reformada Húngara* - Cptn. Ramón Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4501-0543 - depataky@arnet.com.ar

"Mindszentynum Zarándokház" Magyar Katolikus Káplánság - *Asociación de los Húngaros Católicos en la Argentina* - Aráoz 1857, (1414) Buenos Aires. Tel. 4864-7570 - info@mindszentynum.org

Intézmények - Instituciones

Argentínai Magyar Intézmények Szövetsége - AMISZ - *Federación de Entidades Húngaras de la República Argentina (FEHRA)* - Capitán R. Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4551-4903 - nvattay@arnet.com.ar

Argentin-Magyar Kereskedelmi és Iparkamara - *Cámara Argentino-Húngara de Comercio e Industria.* - Av. R. Sáenz Peña 720 piso 9° "E", (1035) Buenos Aires. Tel. 4326-5107 - info@camara-hungara.com.ar

Magyar Segélyegylet "Szent István Öregotthon" - *Asociación Húngara de Beneficencia "Hogar de Ancianos San Esteban"* – Pac. Rodríguez 6258 (ex 1162), (1653) Chilavert, Bs.As. Tel. 4722-0098 / 4729-8092 - hogarhungaro@hotmail.com

Magyar Irodalmi és Kultúrtársaság - *Asociación Literaria y Cultural Húngara.* M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 / 6141 - jakabterek@ciudad.com.ar

MHBK - Magyar Harcosok Bajtársi Közössége - *Comunidad de Camaradería de los Ex Combatientes Húngaros en la Argentina* – J.B. Justo 183, (1602) Florida, Bs.As. Tel. 4796-0176 / 15-4949-9640 - vferlolo@fibertel.com.ar

Szent István Kör - *Círculo de San Esteban.* M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4783-6462 - jakabterek@ciudad.com.ar

Vitézi Rend Argentínai Csoport - *Orden de los Caballeros Vitéz. Capítulo Argentino.* Tel/Fax (5411) 4715-2351 - nvattay@arnet.com.ar

Vidék - Interior del País

Barilochei Magyar Egyesület - *Asociación Húngara de Bariloche* – Rolando 250, (8400) Bariloche, Prov. de Río Negro. Tel. 02944-522469 moka_retezar@yahoo.com.ar

Chacoi Magyar Egyesületek:
- ***Colectividad Húngara de Cnel. Du Graty*** – M. Moreno N° 12, (3541) Coronel Du Graty, Prov. de Chaco. Tel. 03735-498-649
- **Villa Ángela-i Magyar Egyesület** - ***Sociedad Húngara de Socorros Mutuos*** – Hungría 150, (3540) Villa Ángela, Chaco. Tel. 03735-420-939

Córdobai Magyar Kör - *Círculo Húngaro de la Provincia de Córdoba.* Recta Martinolli 8611, Barrio Villa Belgrano, Córdoba. Tel. 0351-481-8531 / 0351-156-144-070 - filipanicslili@gmail.com

Santa Fe-i Magyarok Társasága - *Agrupación Húngaros de Santa Fe (capital)* - 9 de Julio 6345, (3000) Santa Fe. Tel. 0342-469-5500 - zoltanhorogh@hotmail.com

Atención:
Rogamos a los responsables informarnos de errores o cambios. Gracias.

Esta edición fue impresa en **IMPRENTA ALFA BETA S.A. 4522-1855**

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai **Ifjúsági rovat**

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

„A CSITÁRI HEGYEK ALATT”

A félelem, a kételkedés, a közömbös hangulat és a kifogások ellenére

FÁKLYÁSMENET!

Ha az emberek megoldják a jelent, megmentik a jövőt.

Amikor kirobbant a legtisztább Forradalom és Szabadságharc, a magyar városokban lángolt a hazaszeretet, a szabadságvágy, s olyan hősiességben álltak össze a magyarok, hogy nem volt esély más gondolatra. Akkoriban a lázadók nem is sejtették, milyen mértékben építenek várat az utánuk jövőknek. Akkor azt az igazságtalan jelent kellett megoldani, azt a feszült helyzetet megváltoztatni. Mert amikor az emberek megoldják a jelent, megmentik a jövőt. Ez a kulcs. Milyen egyszerűnek hangzik, ugye?

Azonban 53 év után Európa közepén még mindig nagy az elégedetlenség, a szorongás és a váratlan fájdalom. A mi Történelmi Magyarországunkban, az ezerszáz éves föld alatt remeg a kő, forrnak a gyökerek... Robbanásra készen áll az eszme agyaga a sok nyomás, hazugság és szélsőség folytán. Hiába volt rendszerváltás, hiába esett le a vasfüggöny és hibáztatjuk a múltat, de a várva-várt demokrácia tétovázásait is. Nemcsak a magyaroktól függ a derűlátás, hanem a szomszéd országok s népekkel való együttélés alatt bizony a mélyre vetett, mindenféle magoktól.

Hogy lehet az, hogy megint fél a magyar? Az utcán, az iskolában, az egyetemen, a munkában? Hogy lehet az, hogy 2009-ben betiltsanak egy nyelvet? És hogy ez a kulturált, előrehaladott Európa szívében történjen, és ismét a magyarral? Hogy lehet az, hogy néhány hónappal ezelőtt Észak-Vajdaságon olyan feliratok takarták le a hatalmas reklámokat, hogy „Halál a magyarnak!”?

Közben az itteni hozzáállásunk a mindenévi megemlékezésünkhöz is bizonyos izgulással látta el a készülődés hónapjait. Miután lelkiismeretesen és mégnagyobb tisztelettel hallgattuk végig a kérdéseket s hozzászólásokat, eldöntöttük, hogy igenis, megtartjuk felvonulásunkat, tősgyökeresen meggyőződve, hogy a kitűzött célt szolgáljuk **a magyar származású fiataloknak szánt rendezéssel,** *kimondva és elmagyarázva a mai magyar körülmények igazát, oly módon, hogy az információ által közelebb kerülhessenek a történtekhez.*

Felvonulásunkat a belváros helyett a Hungáriához és a Szent László iskolához, vagyis a Zrínyi Kör, a Cserkészcsapatok, a Néptáncegyüttes székházához közel rendezzük, abban a negyedben, ahol élünk és dolgozunk mint magyarok, abban a városnegyedben, ahol ismernek minket a szomszédok, sőt a rendszeres járókelők is: ott mutatjuk be magunkat, igénket és kultúránkat! Olivoson!

A már kihirdetett program s műsor kerül megtartásra, talán még meghatóbb kerettel, mint az eredeti elképzelésben. Az AMH megjelenése után következő napokban minden magyar, magyar intézmény-egyesület és magyarbarát kap drótpostán hivatalos értesítőt s meghívót a végleges részletekkel. A kiválasztott dátum az október 25-e lesz (vasárnap késődélután), az előzőleg bejelentett 23-a helyett.

Teljesen rendkívüli vasárnap lesz. Az ereje az összekulcsolt kezekben, a kimondott imákban s szavakban, az énekek szövegében, a táncaink szimbólumában testesül majd meg. A mai aggodalmak és fájdalmas igazságtalanságok szóvivője egy kifogástalanul értékes magyar tiszteletadás lesz. Legyünk ismét együtt e napon, szívvel-lélekkel vegyünk részt, és ne felejtsük el, hogy **szabad országban jogunk és kötelességünk megszólalni** és (ahogy valaha Ady is bíztatott) „szabadon parádézni”! (ZK)

Havi „HUFImondat”:
Tarts ki elveid mellett, ne mondj le jogaidról, és végtelenül tiszteld a magad és mások szabadságát! (ZK)

Olvasunk… és gondolkozunk:

Mesebeli, filmbevaló élet ez!

A kolóniánk élete folytatódik, megállás nélkül alakulnak a megszokott események és mi, a kis „falu” lakói látszólagos természetességgel vállaljuk szerepeinket, összejárunk, megosztunk, vitatkozunk és dolgozunk érte... Azonban a szinte felsorolhatatlan tényezők és tünetek arra vezetnek, hogy tekintetbe vegyük azt is, hogy nem egészen „normális” életet élünk e kis közösségünk keretében, ui. csupa „különlegességben” vehetünk részt. Olyan pillanatok szereplői vagyunk, amelyek egy közember egész életében valószínűleg nem is adódhatnak.

Mi legtöbbször nem veszszük észre azt, amit a kívülállók bizonyára igen: azért mégis szerencsénk is eshetett abból, igen, hogy a viszályos történelem kivetett sok millió magyart az anyaországából. Csak hátizsákkal ugyan, de megajándékozott egy *filmbevaló élettel!*

Minden évben beöltözhetünk herceg-királykisasszonynak, daliás vitéznek, díszmagyarban játszhatjuk meg a kastélyok hangulatát, és romantikus keringőkkel, palotás táncokkal lebbenhetünk tova az érintetlen álmok világáig... Százával ismerjük és énekelhetjük kedvünkre s akárhol a népdalokat, vagyis örömeink s vidámságunk - de nosztalgiánk is - ezek által kap megérdemelt kifejezést. Hős, példaképes katonák lehetünk a rengetegben; cserkészegyenruhánkban vállunkon hordjuk az örökölt és igen megbecsült hazafiságot... A legteljesebb szabadságban mondhatjuk ki véleményeinket, mikrofonba vagy saját újságunk lapjaira leírva... Színpadra emelhetjük alkotásainkat, megtapsolhatnak - és büszkék lehetünk mindenre! A drága magyar parasztság nem egy, hanem legtöbb népviseletét is felölthetjük, táncolhatunk bennük és majdnem hagyományőrzés szinten sajátíthatjuk el az összes Kárpát-medencei táncrendet. Elolvashatunk mindent, ami van! És MAGYARUL BESZÉLHETÜNK egymás közt, akárhol-akármikor-akárkivel.

E kincseket egy Isteni filmrendező állította össze számunkra, egy angyali kéz írta meg, hogy az egymás utáni nemzedékeknek el is mesélhessük, minden este, minden imában, elismételve tízszer, százszor, ezerszer, mindig csodálatosan frissen, a végtelen kielégítésünkig.

Mi nem ismerünk tiltást, büntetést, börtönt, megtorlást. Minekünk minden adatik, MINDEN! Viszont, hogy ezt felfoghassuk, OTT KELL LENNÜNK, ahol az élet szikrázik, ahol felébredésre éhes a lélek, ahol tudásra vágyik az ész, ahol zenére vár a test, ahol az illatos meleg pogácsa készül, ahol ügyes kezek viseletet varrnak és gyöngyöket fűznek, ahol apró gyermekek népmesét játszanak, ahol jól felkészült vezetők tánclépést tanítanak, ahol „mestereink”, az idős-bölcs száműzött nagyapák-nagyanyák összeülnek „asztaluknál” a Hungária étteremben. Sosem menj el úgy mellettük, hogy ne mosolyogj rájuk! Ha nem nagyon sietsz, menj közelebb és öleld meg őket tiszteletettel. Ők az élő jelképe mindannak, amit kaptál és kapsz. Belőlük indult el a filmbevaló magyar életed, ők hozták ide Magyarországot, hogy neked is maradjon belőle időálló és értékes.

Fáradtság mellett a hajsza ellen, a rutin ellen, a közöny ellen, az elhamarkodás ellen harcolj mindig s tovább. Nehogy rajtam-rajtad múljon az az óriási szomorúság, hogy leszármazottjaink ne kóstoljanak bele a mesebeli magyar igazságba!

Lassan vége ez évnek is, és előttünk csillognak a jövő naplója meztelen oldalai. Jegyzeteljünk már mostantól, hogy a megfogalmazás pillanatában legyen mit tenni és leírni. A megmaradás könyvét írjuk itt messze, Argentínában is. Odahaza pedig figyelnek minket, mert ők is szeretnének így, ennyire szabadon „álmodni”. Az érdekes viszont az, hogy a *filmbevaló élet* és a *mesebeli magyarság* véletlenül nem más, mint a legtisztább valóság állandó feltárása, a nemzeti értékek józan megtartása, s ezáltal a szilárd érzések s ismeretek megőrzése!

Mint 52 éve minden szeptember elején, újra kivirágzott ablakom előtt a klíviám. Édesapám adta Anyukámnak ajándékba, amikor születtem, azt mondván, hogy míg élnek öntözni fogják a magyar lányuk élete jelképeként. Az ő életük régen véget ért, de a klívia tovább virágzik, egyetlen egyszer sem hagyta ki... Volt, amikor csak egy bimbóval, gyakran egész csokorral, de mindig rügyez és virágzik. Mert ilyen a mélyen magyar óhaj: életképes és rendületlenül kitartó. Az idén, mintha tudná az eseményeket, csak két zsenge virág nyújtózkodik felfelé a cserépből. De ott van, és eszembe juttatta, hogy egyedi élettel ajándékoztak meg szüleim, úgy, mint titeket is a tieitek.

Novemberben találkozunk újra, ha a Jóisten is úgy óhajtja,

Zólyomi Kati

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Dél-amerikai Magyar Néptánccsoportok a „Vendégségben Budapesten” rendezvényen

A Buenos Aires-i REGÖS Néptáncegyüttes legújabb magyarországi útjáról

Második krónika

(Képanyag: Bács, Kultsár, Vass)

Habár mindig örülök annak, hogy egyre több magyar származású fiatalnak adódik átutaznia Európába és így megismerni a Kárpát-medencét, mégis változatlanul azt gondolom, hogy egyesek közülük különlegesen megérdemlik ezt a lehetőséget. Szerintem ilyen az alábbi írás fogalmazójának esete. Egyúttal megrázó, hogy egy 17 éves fiú ilyen érzésekről mer nyíltan írni. (ZK)

Július elsején, estefelé érkeztünk Rómába és már szálltunk is fel a repülőre. Irány: Magyarország! Valamiért az volt az érzésem, hogy Magyarország csak egy mesevilág, amiről tanultunk, hallottunk, képeket láttunk, amióta születtünk. Nem tudtam elhinni, hogy tényleg odamegyünk! Mindezeken gondolkodtam, miközben repültünk, ameddig egyszer csak fentről láttam egy hosszú folyót több híddal és körülötte több épületet, amit képeken már nagyon sokszor láttam. Abban a pillanatban teljesen libabőrös lettem, és keményen néztem ki az ablakon, miközben már szóltak is, hogy leszállhatunk. De akkor hatódtam meg igazán, amikor az utcán vártuk a buszt, amelyik a Kollégiumig kellett vigyen, és láttuk, hogy minden felirat, minden plakát magyarul van… Az emberek magyarul szólalnak meg, mind! Az összes!

Kós Károly kollégium bejárata

Az első napokat, amikor a Találkozó még nem is kezdődött el, kihasználtuk a rokonainkkal való találkozásra. És Magyarországon egy kicsit körülnéztünk. Nagyon kellemes volt, mivel mindenki nagyon jól bánt velünk. Még az idő is!

A „Határon túli magyar fiatalok találkozója” július 5-én kezdődött és 15-én végződött. Ez egy tíznapos találkozó volt, ami nagyon sok programból állt. Főképpen Budapest megismerése, magyarságismereti tanulás, többfajta fellépés (néptánc, rock, népzene, szavalás, szereplés). Voltak különleges programok is, amelyeken részt vehetett mindenki, mint például „Erős Pista” (súlyemelési) verseny. Másik érdekes program a „Mr. Adónisz” verseny volt: a legjobbképű vagy legjópofább fiút választották. Nagyon büszkék voltunk, mert Lajtaváry Richárd nyerte meg (ezek után élveztem, ha összetévesztettek minket és azt hitték, hogy Richárd vagyok…) Úszóverseny is volt, abban is a dél-amerikaiak nyertek!

A Lajtaváry ikrek gitárkísérettel is felléptek a művészeti vezetővel!

A Találkozón kb. 800-an voltunk mind külföldi magyarok. Összesen 29 ország vett részt: Európából, és idén először Dél-Amerikából. A Találkozó hihetetlenül jó volt. Nagyon sok embert ismertünk meg. Persze, nehéz volt eleinte megjegyezni, hogy ki honnan van. Nagyon érdekes volt meghallani, hogy hogyan jutott mindenki abba az országba, ahol van. Sok izgalmas történet hangzott el. Az emberek tényleg nagyon *jó fejek* voltak, mindenkivel jól jöttünk ki, meg is adtuk egymásnak e-mail címünket, hogy majd levelezzünk és felvegyük a kapcsolatot, ha majd megint ott leszünk Magyarországon.

Esténkét mindig Táncház alakult ki, mivel nagyon sok népzenész volt köztünk. Ez is felhívta a figyelmemet. Dél-Amerikában sohasem táncoltunk „élő” zenére. Különleges érzés volt ez: a zenész szemébe nézni, és érezni a zenész és a táncos közti kapcsolatot. Teljesen más így táncolni.

A színpadon (*baloldalt*) a Koborzengő Együttes élő zenéjére meghatottan jártuk el táncainkat!

Július 9-én következett a „Dél-amerikai est”. Ez volt a brazil, uruguayi és argentin bemutatkozó. Ez abból állt, hogy elmeséltük a 29 országnak, hogyan működik nálunk a magyarság, milyen magyar élet folyik nálunk. Volt vetítés és végül persze tánc is. Így leírva nem hangzik semmi különlegesnek, de mit mondjak - fantasztikus volt! Az emberek erősen tapsoltak és gratuláltak.

← Kerekes Miki köszönti a közönséget

Nagyon meg voltak hatva, hogy tartjuk a magyar gyökereinket, hogy olyan messze még van magyarság. Nem tudták elhinni, hogy az Óceán túloldalán ennyire vigyázunk erre. Ezt az élményt sosem fogom elfelejteni!

Szerintem a Találkozót nagyon jól megszervezték, kiváló programokkal, sok élménnyel, amiket szavakban nem is tudok összefoglalni. Számomra talán a legérdekesebb és legmeghatóbb az utolsó este volt. Meghívtak minket, mind a 800 embert hajózni a Dunán. A város teljesen ki volt világítva, különböző fényekkel. De amikor a zenekar elkezdett játszani és mi meg nekiláttunk a táncnak, az volt igazán megható. Élő népzene, mi táncolunk egy hajón a Dunán - és a háttérben a kivilágított Budapest. Mi lehet ennél meghatóbb?

A képről hiányzó Regösök a standnál munkálkodnak

Másnap szomorúan búcsúztunk. Mikor fogunk újra találkozni? De a legtöbb azt mondta: Találkozunk jövőre! Ilyenkor nagyon boldog lettem.

Ez az esemény számomra igen fontos volt. Mind a 800-an egy ok miatt mentünk, 29 országból, és az ok egy és ugyanaz: mert magyarok vagyunk, mert ugyanoda tartozunk!

Nagyon hálás vagyok, hogy részt vehettem. Remélem nem utoljára! Szívből köszönöm mindazoknak, akik ezt az utat lehetővé tették. Élőben átéltem, hogy milyen jó magyarnak lenni, és milyen fontos! Most jobban fogok harcolni, mint valaha a beolvadás ellen. A beszámolón majd velünk együtt átérzitek! **Lajtaváry András ův.**

(András 4. generációnak számítható, hiszen nagymamája 2 évesen került el Magyarországról. Szerk.)

— — — — — — — —

A Találkozó után a Regösök „átugrottak” Erdélybe. Rengeteg értékes kapcsolatot teremtettek meg. Még hazaérkezésük után is özönlöttek be a levelek. Íme néhány, kivonatosan: (Szerk.)

- A vasárnapi találkozón részt vevő együttesek a Szent István téren, a Bazilika előtt felállított színpadon tartottak bemutatót. Harmadikként léptek fel a Regösök, a mintegy 200 fős állandó közönség folyamatos tapsa mellett. A gyerekek (gyerekek?) csodálatosak, aranyosak, árad belőlük a tehetség, a szeretet. Leírhatatlan érzés volt újra velük lenni, otthon lenni, Buenos Airesben! Kimondhatatlan, mit jelent nekem itt látni őket, Edit, Danit, a Lajtaváry-ikreket, Mikit és a többieket!

A fellépést röviden értékelve csak azt lehet mondani: hűek voltak önmagukhoz, a Regösök hírnevéhez! Csodálatos, fergeteges bemutatót adtak elő a kalotaszegi táncokból, rendkívüli siker volt! A közönségben ott volt szinte mindenki, akinek kedves az argentínai magyarság. Másokkal egyetemben eljött **Gráf Zsuzsa** és **Szőnyi Ferenc** is, de ott tapsolt **Pérez Leidemann Nati** is. Látható volt, hogy a táncosok is élvezték a közönség biztatását: egy-egy kacsintással, pici integetéssel az előadás közben is jelezték köszönetüket.

Én zavarban voltam: itthon vagyok, Pesten, de otthon Argentínában is! A képekről az egész kolónia láthatja, kiket adott a Hazának! Sok szeretettel és örömmel: **Bács Zoltán** (volt 1. Tanácsos a Bs.As.-i magyar nagykövetségen)

*

- CSODÁLATOS volt Ediék produkciója! Minden képzeletet felülmúlt! Én így láttam: két profi együttes (Argentína, Brazília) és egy nagyon jó (Uruguay). Remek volt az is, hogy egy helyi zenekar lépett fel velük. Ez persze azt jelentette, hogy tényleg szükség volt a rutinra, összeszokott társaságra, végig azt hittem, hogy a zenekar is Dél-Amerikából jött, csodálkoztam is, hogy lány a prímás... Gratulálok Ediéknek! csak a fiúk és a lányok, meg a zenekar: ez kellett! **Prof. Nagy Dénes, ISIS elnök** (Budapestről, Melbourne-n át)

Fellépés a Bazilika előtt

*

Kedves Zsuzsó néni és Mami!

Rengeteg levelet kaptam amióta visszajöttünk az útról. Egyik az alábbi. Balánbánya egy kis falu Székelyföldön. E csoport kis gyerekekből és néhány fiatalból áll. Hihetetlen, hogy miket tudnak művelni a színpadon. Örömünkre nagyon felfigyeltek mindenre, ami Dél-Amerikával kapcsolatos. MÉG AZ ÚJSÁGOT IS VÉGIGOLVASTÁK a csoport felnőttei! (Kitettük a standra, amikor minden ország mutatta a saját dolgait!) Zsuzsó néni, nem is képzeled, mennyire nézték és olvasták az újságokat. Mindenki nagyon érdeklődött az AMH iránt… Szeretettel **Bonapartian Edi**

A levél Balánbányából:

Kedves Argentin Barátaink!

Abban a reményben írjuk a levelet, hogy már szerencsésen hazaérkeztetek! Lassan egy hónapja véget ért a vendégeskedésünk Budapesten, és azóta készülődünk élményeinket megosztani veletek, mert szó mi szó minden nap eszünkbe juttok, szóba kerültök, ha nem a teátokról, akkor a nyitottságotokról.

Már elinduláskor ismerve a rendezvény programját, kíváncsian és érdeklődéssel vártuk a bemutatkozó estéteket, a veletek való találkozást, mert jó pár éve járunk a Vendégségben Budapesten rendezvényeire, de még ennyire messziről nem jött egy csoport sem. Már a gasztronómia kiállítás napján elnyertétek tetszésünket azzal, ahogyan tálaltatok, és ahogy az emberekhez szóltatok. Ez az este meghozta a kedvünket arra, hogy ki ne hagyjuk a bemutatkozó estéteket, és nem is bántuk meg, mert előadásotok érdekfeszítő volt, látszott rajtatok a lelkesedés, amellyel szülőföldeteket bemutatjátok, valamint az a ragaszkodás, amelyet más magyar ember iránt éreztek.

Erdélyről szóló néhány mondatotok lelkünket simogatta. Nem mellékes az a tény sem, hogy csodálattal hallgathattuk azt a magyar nyelvet, amelyet beszámolóitok alapján biztos nem kis erőfeszítések árán sajátítottatok el.

Hazatérésünk után a gyermekcsapat is szeretettel emlékezett a veletek való együttlétre, ők is értékelték az általatok hozottakat és Titeket. Az volt számukra a legmeglepőbb, idézem, hogy ugyanolyan magyarok vagytok, mint mi. Minden esetre nem szeretnénk, ha ebben a levélben kimerülne a kapcsolat, szeretnénk többet tudni a hétköznapjaitokról, az argentin magyarságról. Ha lehetséges szívesen olvasnánk az Argentínai Magyar Hírlap számait. Kívánunk Nektek kitartást, erőt, ugyanolyan hozzáállást, mint eddig, és reméljük, még találkozunk!

Üdvözlettel, a **Balánbányaiak!**

A szereplés után mindenki táncra perdült a Szent István téren

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

CSERKÉSZBÁLUNK 2009 : A tovább élő hagyomány

Néha megdöbbentően hamar repülnek el a munkaeredmény percei! Számtalan óra gyakorlat, még több szervezés, tárgyalás, felügyelés, gyűlések, amíg a várt nap megérkezik - és sajnálatosan túl gyorsan véget is ér. Utána egy bizonyos űr marad, egy olyan érzés, amely némi szomorúsághoz hasonlít.

Az idén az 51. cserkészgálát rendezte meg a Buenos Aires-i magyar közösség. A helyszín ismét a Palacio San Miguel termei voltak, de ez is más volt, mint előzőleg. Egyszerre vége lett az izgulásnak... A Bogáncsok (a 39.sz. lcscs. legidősebb és legszámosabb őrse) adták elő a Palotást! Gyönyörű új díszmagyarban jelentek meg párjaikkal, az ugyancsak fiatal debütáló gavallérjaikkal.

A Bogáncsok tavaly elsöbálosként tündököltek.
Idén az új díszmagyarokban töltötték vidáman az estét

A hagyományos Palotás

Az elsőbálos leánykák (**Baldoni Carola, Fiorito Solana, Salgueiro Bárbara** és **Castiglione Abril**) kedvesen s mosolygósan csillogtak a virágkapu alatt. Volt bőven ital-étel, zene és tánc...

b.-j.: Baldoni Carola, Salgueiro Bárbara, Fiorito Solana és Castiglione Abril Fotó Asod Eventos

De én az embereket néztem... Figyeltem az arckifejezéseket, a táncoló párok mozgását; elképzeltem az idő múlását is, míg körülöttem mulattak, akik az első bálon is már ott voltak, olyanok mellett, akik talán az idén jöttek el először...

Ha egy rendezvény eléri a „hagyomány" fokozatot, az azt jelenti, hogy követelményeknek és szükségleteknek tett eleget, s attól kezdve *tovább kell élnie!* Nem szabad

A díszmagyarban megjelent hölgyek és leányok bevonulása

Hölgyeim és Uraim! Áll a bál!

kimaradjon, s mégkevésbé szabad elmaradjon! A cserkészbál ehhez a színvonalas kategóriához tartozik. Minden egyes kiadásnak van egy mindig felújuló fénypontja: hol az elsőbálozók csoportja, hol egy táncprodukció, hol egy keretmese, egy kiváló zenekar, díszítés vagy egy évforduló megünneplése. Ez a rendezők ihletétől függ. De mégsem ez a lényeg, hanem az a tudat, hogy a gála egyaránt a cserkészmozgalom és a közösség megmaradásának a tükre is. Azonban *a dolgoknak csak akkor van értelme, ha háttér van mögötte.*

Álvarez-Navesnik Camila kiscserkész, már második éve díszmagyarban jön. Az idén a bál „postásaként" vitte-hozta az egymásnak küldött baráti és szerelmesleveleket.

Ez a háttér a magyarság kitartó eszméje, az élniakarás, a folytatás igénye, a hála a kapottakért, a baráti kapcsolatok ereje, a felelősségvállalás magas szintje. Ilyen fogalmak alkotják a támaszfalat bármilyen munka mellé. Ezek nélkül nem létezne semmi. Egy bál lehet sikeres, vagy nem annyira az; tetszhet, vagy nem; nyereséggel - de vesztességgel is járhat; de a cserkészbál ezek után, egyöntetűen *nem frivolitás!* Manapság már kihívás is! Eszköz: lelkesítő ereje van azok számára, akik ritkán jelennek meg a kolóniában. Nemegyszer fordult elő, hogy cserkészbál után volt tagok léptek vissza a közösségi életbe. Örömet is nyújthat, mert viszonttalálkozásokra ad lehetőséget. Az újabb vezetői gárdák üzenetet mondhatnak a bálnyitó beszédek keretében. *(Remek lenne összegyűjteni az összes eddigi nyitóbeszédet és kis könyvben rögzíteni! Sajnos lehetetlen, kivéve, ha minden eddigi szónok megőrizte volna sajátját... Várok javaslatokat. ZK).*

Az idén is értékes gondolatok hangzottak el a bál különböző pontjait kiemelve. Kettőt örökítenék meg az olvasó előtt, tudván, hogy aki ott volt, az est izgalmas és zajjal fűszerezett légkörében biztos nehezen jegyezhette meg a hallott szavak összesét.

Lajtaváry Zsuzsi cst. *(bálnyitó magyarnyelvű beszéd):*

„Kedves vendégek, kedves szülők, kedves cserkészek!

Elsősorban köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik támogatják a magyarságot és a magyar cserkészetet. Igazán nagy szó, hogy ma, itt, mind együtt, az 51. cserkészbált ünnepeljük és elértük azt, hogy még a 3. és 4. generáció is őrzi és ápolja a magyarságot.

A mai globalizált világban, amelyben a divat, a fogyasztás uralkodik, amelyben az értékek sokszor már elvesztek, nem könnyű munka emberséges, segítőkész és talpraesett személyeket nevelni. A cserkészetben igyekszünk mindezeket a tulajdonságokat elsajátítani, és amit ott tanulunk, az nemcsak akkor hasznos, amikor zöld nyakkendőt hordunk, hanem az életünknek minden pillanatában is, hiszen a cserkészet életforma, amely egész életünkön végigkísér.

Mi nemcsak a jellemnevelésre fektetünk hangsúlyt, hanem arra is, hogy a gyerekek értékeljék azt az egész munkát, amit sok-sok évvel ezelőtt nagyszüleink kezdtek el. Nekik köszönhetjük, hogy ma most mind együtt itt vagyunk és életünk folyamán annyi felejthetetlen és izgalmas élményben volt részünk.

Néha átfut az a kérdés a fejünkön: „Megéri ez a nagy erőfeszítés, amit teszünk?" Arra kell gondoljunk, hogy igazán hálásak lehetünk ezért a kincsért. Mert én meg vagyok győződve arról, hogy ha nem ilyen körülmények között nőttünk volna fel, akkor teljesen más emberek lennénk, mint akik most vagyunk. Rendkívül sokat köszönhetünk a cserkészetnek, a magyar cserkészetnek!

Hogyha a sors ebbe a helyzetbe tett minket, az azért van, mert képesek vagyunk ezt a nehéz munkát elvégezni. Ezért igyekszünk az „emberebb ember és magyarabb magyar" élő lángját nemzedékről nemzedékre átadni. Minket ideállítottak, ÁLLUNK!"

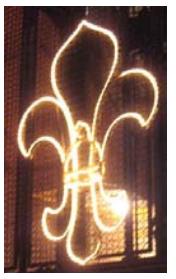

*

Az éjféli tánc - „Táncra magyarok!"- bevezetése:

„A magyar néptáncelemek végigkísérik életünket. Alaposak, fejlettek és mozgási lehetőséget nyújtanak minden egyes alkalomkor. Olyan gazdag eszköz, amely minden tánckifejezést érthetővé tesz és minden mondanivalót megfejt. A táncoló párok nélkülözhetetlen kapcsolatot építenek ki, amelyben minden vizuális de természetes is egyaránt. E testi kontaktusban semmi sem erőltetett, és a zenéhez való illeszkedése csakis szép és kifogástalan. A mai esti tánckompozícióban jelen van a Kárpát-medence nem egy táncrendje, olyan módon egymáshoz kulcsolva, ahogy csak egy magyar a másik magyarral teheti: lélek a lélekkel. Nincs köztük lényegében semmi idegen, minden forma rokonságra utal, és az összhatás, azaz nemzeti értékeink látványossága felmagaslik az egekbe."

Zólyomi Kati cst.

Kimagaslóan szép volt az éjféli tánc. Az idén az idősebb táncosok népviseletben adták elő Zólyomi Kati új produkcióját, amelyet tapsvihar után másodszor is eljártak a terem másik oldala felé

A záró tábortűz

Képanyag: Balthazár, Jakab, Zóka

Zsuzsi íróasztaláról...

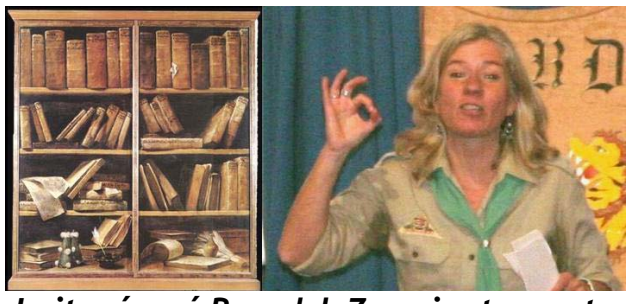

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Svédországi élményeim

…„Szállj, szállj sólyom szárnyán három hegyen túl”…

Augusztus 4-én repülőre szálltam és útnak indultam. Irány: Svédország. Nem tudtam egészen pontosan, mi vár rám, mi a feladatom, csak annyit, hogy itt is az a lényeg: megmaradni magyarnak, gyökereinket ápolni és a hovatartozás érzését megerősíteni.

Akár Svédországban, akár 18.000 km-re, Argentínában, magyaroknak érezzük magunkat és őrizzük ezt a nagy kincset. S ahogyan immár másodszor becsöppentem Tanga erdejébe, felvidékiek, erdélyiek, magyarországi magyarok, svédországi és norvégiai magyarok közé, olyan volt, mintha egy nagycsalád lennénk, ahol az a tényező, hogy magyarok vagyunk összekovácsolt bennünket - és rögtön otthon éreztük magunkat, barátok között, távolság nem létezvén. Nem volt nehéz összeszokni, együttműködni. Értettük egymást félszavakból, mintha régi ismerősök lennénk. Pedig én is most láttam a legtöbbjét először. Ezért hívom Tanga erdejét az „elvarázsolt erdőnek”.

*

Bihari Szabolcs SMOSZ elnökkel

„Magyar vagyok, s e kincset őriznem kell”... Ez volt a mottója a 13. svédországi anyanyelvi tábornak. A tábor témája a „Hagyományaink” keretén belül a hagyományos egyházi ünnepeinkről és a hozzájuk kapcsolódó népszokásokról szólt. Miért érdekes vagy különleges számomra ez a tábor? Mert nem tudtam, hogy Svédországban, a távolságok miatt, mivel külön kis városokban élnek és nem egy városrészen, mint mi, itt Buenosban, évközben nemigen találkoznak, nincs rendszeres foglalkozás. Ezért náluk kulcskérdés, hogy legyen egy intenzív magyar tábor, mintha egy gyerekeknek való Corvina lett volna. Nyelvnehézséggel nem küzdenek, mindenik (ahogyan az erdélyiek mondják) jól beszél magyarul (a mieinkhez képest). Az ötéveseknek népmeséket olvastam, és élvezték, figyeltek, kérdeztek, és én is úgy élveztem, hogy lehet magyarul mesélni… Persze tudom, hogy nem harmad- meg negyedik generációkról van szó, és azt is tudom, hogy a földrajzi közelség nagy előnyt jelent abban, hogy évente többször is Magyarországra utazhassanak. Így a nyelvet „élik”.

Miből állt a tábor? Délelőtt áhítattal kezdtük a napot, majd éneklés következett. **Császár Sándor** és felesége **Nóri** Csíkszeredáról sok új éneket tanított, amelyeket vidáman, egyre hangosabban énekelt a gyereksereg. Így észrevétlenül napról-napra bővült a szókincsük, és a gitár lágy hangja még közelebb hozott bennünket egymáshoz.

Korosztály szerint négy csoportra osztottuk a népet, két pedagógussal minden csoport élén. A csoportfoglalkozás alatt volt alkalom egymást jobban megismerni, csoportszellemet kialakítani, elgondolkozni. Az apróbbak megtanultak türelemmel várni, egymásnak segíteni, meghallgatni egymást, és jó barátok lenni. Ez a foglalkozás nemcsak magyarságismereti tudást nyújtott, hanem fontos jellemnevelő szerepe is volt.

Finom és bőséges ebéd után lepihentünk. Délután változatos program következett: kézműves foglalkozás profi emberekkel: a gyerekek sokat rajzoltak, festettek **Kárpáti Józsi** festőművész tanítását követve, valódi ostort készítettek (ez volt a tábor csúcspontja), karkötőket fontak, játszottak, métáztak, számháborúztak. Annyira sűrű volt a tevékenység, hogy senki sem unatkozott. Öröm volt látni azt a sok gyermeket ügyködni, tenni-venni, nyüzsögni - **és mindig csak magyarul**! A mesebeli tóban jókat fürödtek, úsztak, csónakáztak. Hidegben-melegben mindig voltak, akik lubickoltak (kivéve a dél-amerikait, aki majd megfagyott!)

Az estékre is jutott szórakozás. Táncház, farsangi bál, diszkó, tábortűz, filmnézés, esti mese. Ugye, ezt elolvasván te is eljönnél?

De hogyan volt mindenkiben ennyi energia? Válasz: a szakácsok jól elláttak minket finom, bőséges és változatos koszttal.

*

A megmaradásunknak két alappillére a **nyelv** és a **hagyományok**. Ebben a táborban csak úgy tombolt a magyar nyelv. Öröm volt hallani apraját-nagyját magyarul beszélni. Hagyományainkat vettük alapul tábori keretmesének. Ahogyan a népmese is mondja: „3 nap egy esztendő”, itt most 7 nap volt egy esztendő. Végig mentünk a kalendáriumon, és „nagycsaládban” átéltük az év minden ünnepét szokásainkkal (advent, karácsony, farsang, húsvét, pünkösd, stb…). És az a tény, hogy „családban” át tudtuk élni, azáltal külön ereje és varázsa volt, hatékony volt.

Egy ilyen tábor létfontosságú. Ilyen élmények után a gyökerek mélyen, erősen kapaszkodnak a földbe, a fa nem dől ki.

*

Hosszú, fárasztó, de nagyon szép napokat éltünk meg, újabb életre szóló emlékek, barátságok szövődtek és újra gazdagabbak lettünk. Hiszem, ismét sikerült elültetni valami nagyon jót gyermekeink szívébe, tudatába, ami erősíti identitástudatukat, hovatartozásukat, személyiségüket. Mindez igen fontos a felnőttkori eligazodásában.

„Reméljük, hogy, mint az árvalányhaj, mi is kibírjuk a nagy szelek erejét. Reméljük, hogy lángjaink sem alszanak ki, mert mindig lesznek, akik újabb venyigét tesznek rájuk. Hagyomány, nyelvápolás és hovatartozás”(*) - ezt őrizzük meg, ez a legnagyobb kincsünk.

Ez az üzenete a Buenos Airesben lezajló táboroknak, ez az üzenet a svédországi tábornak, és az üzenete minden magyarnak, aki a szórványban a megmaradásért küzd.

(*) *Buenos Aires-i magyar származású fiatalokról.*

(bemutató film ZK)

Ami az íróasztalon maradt

„Mint kagyló testébe fogadott
Gyöngyét, őrzöm a szót,
A hazulról hozottat…” (Magyari Lajos) ◘

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

Elnök: Zöldi Márton mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétvégén ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

---

*Az Espinosa-Benkő házaspár szokott rovata ebben a számban kimarad, hiszen létezik **Ignacio**, aki minden figyelmet (és időt!) megkövetel a mamájától! A képen láthatjuk szép fejlődését - ha már túl súlyos, marad a babakocsi vagy a - sokat használt - „bolíviai verzió” kendő… Így a baba közvetlen közelről élvezheti az anyai meleget.*
***Boldog első argentínai Mamák Napját Terinek!** (Szerk.)*

MINIHUFI - MINIHUFI

- Remek volt, és a vége is!... Az **ösztöndíjprogram**, vagyis a diák-csereakció, a pályázatok és mindenféle támogatások megnyerése már gyakori kifejezések lettek körünkben. Hihetetlen mennyire megváltozott minden! Néha úgy tűnik, mintha összezsugorodott volna a földgömb és az óceánok keskenyebbek lettek... Nevetek magamban, mert eszembe jut fiam. Olyan 9 éves lehetett, amikor rádöbbent arra, hogy Magyarország nem itt van a szomszédságban Dél-Amerikában, hanem odaát, Európában! A tény az, hogy mindegy milyen ország és hol van, mert a kapcsolatok terén egyszerűen megszűntek a távolságok! A Zrínyi Ifjúsági Kör hosszú évek óta küldözgeti diákjait az egyéves Magyarországi továbbképzésre, viszont manapság e szokáson kívül, sok más ösztöndíjváltozat által sokkal többen mennek-jönnek, mint akkoriban. Ahogy már a múlt számban elmeséltük, **Debrecen** városából kaptunk egy marék **17-18 éves diákot**, akik nagyon boldogan illeszkedtek be közénk. Kedvesek voltak, talpraesettek, és jó kedéllyel be is mutatkoztak az érdeklődők előtt. A kis bemutató augusztus 22-én történt a Hungária MIK-szobában, ahol meséltek magukról. A jelenlévőkkel spontán elbeszélgettek, kérdéseikre válaszoltak, néha komolyan, de többször váratlan humorral is. A délutánnak érdekes és változatos programja volt, mivelhogy az ösztöndíjmozgalom több árnyalatát mutatta be. Kezdetnek a vendégek a Buenos Aires-i magyar ifjúságról egy 10 perces filmösszeállítást nézhettek meg. Utána következett a debreceni fiatalok bemutatása, majd ugyancsak vetítéssel Buenos Aires és Debrecen városokról láthattunk vetített képeket és az alatt mindenki hangosan bekiálthatta a fotókon szereplő épület, tér vagy utca nevét. Utána **Beis András** számolt be egyéves budapesti és erdélyi utazásáról: bebizonyította, hogy a semmiből kezdve is meg lehet tanulni szépen magyarul beszélni. Hiszen természetesen mondhatnánk, hogy ez majdnem az egyetlen célja a diák-cseréknek! A záró valóban megható volt: Mihályfy Juli lépett ki és könnybelábadt szemekkel tudtunkra hozta, hogy habár már egy egész egy év telt el visszajövetele óta, még mindig vágyik vissza. Hát igen, mindenkire másképp hat a távollét, a nagyszülők anyaországának hangulata. Egyesek lejárják és visszajönnek, mások ott ragadnak egyetemre, és vannak, akik ezzel az újabb, „fordított” honvággyal gondolnak szüntelen a második vagy harmadik átutazás lehetőségére.

b.-j., állva: Duljánszky Evelyn, Virág Dóri, Rives-Abreu Dávid, Kovács Lili, Dubócki Péter, *b.-j., alsó sor:* Mester Enikő, Pálóczi Andrea, szerző

- Madách magyarul - de „mindenkinek”? Már tudjuk, mennyire idegennek, keletiesnek és furcsának hangzik magyar nyelvünk az argentinok fülében. Viszont egyszerűen nehéz elképzelni, hogy olyan irodalmi rendezvénysorozatot szervez Buenos Aires városa, amely alatt a különböző kolóniák képviselői nagy helyi érdeklődés előtt szólalhatnak meg, híres irodalmi műveik részletei saját nyelvükön való felolvasásával. Mi magyarok Madách Imrének „Az ember tragédiája” utolsó képével veszünk részt. Majd elmeséljük, hogy sikerült! *(l. Fölhívás a 2.o.-on és a SP 2.o.-on. Szerk.)*

- Patyolattiszta a Rákóczi Ferenc Cserkészház! **Véget ért a tatarozás**! Teljesen más benyomást keltenek most az alsó nagyterem, a fenti folyosók és a szobák. Minden üde és egyszerre újnak mutatkozik. A lassan 40 éves épület ezentúl is kibírja az elkövetkező cserkésznemzedékek „energiáját” is, hiszen tudja: arra építették fel, hogy a mozgékony, vidám ifjúsági programok helyet kapjanak falai közt. Az érdeklődő szülők is e változások tanúi lehettek a szeptember 19-i nyitott délutánon. Kisebb javítások azért még hátravannak, de már a foglakozások és táncpróbák felavatták a különböző munkaterületeket. Majd a cserkészőrsök ismét szépre díszítik sarkaikat, és reméljük minél több ideig rendben is tartják őket, mert **a cserkész nemcsak lélekben s testben, hanem minden téren tisztaság példája kell legyen!**

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos - 4799-8437 **Nyitva péntekenként** 19 - 21 óráig

38 De la Roche, Mazo: A 101 éves asszony
44 De la Roche, Mazo: Jalna lakói
793 Ferber, Edna: Az úszó színház
1280 Körmendi Ferenc: Tóparti muzsika (elbeszélések)
1344 Bóka László: Zenekíséret
1463 Dosztojevszkij: Bűn és bűnhődés
2190 Gál György Sándor: Majális (Szinyei Merse Pál)
2421 Deeping, Warwick: A ház és gazdája
2829 Hawthorne, Nathaniel: A skarlát betű
2893 Dickson, Carter: Tíz teáscsésze
3257 Gyulai Pál: Válogatott költeményei
3260 Jókai Anna: A labda
3384 Füry Lajos: Eső a Mato Grosson
3793 Berto, Giuseppe: Vörös az ég
4557 Kishont Ferenc: Hinta-palinta
5065 Hernádi Tibor: **1956**
5131 Maugham, Somerset: A színes fátyol
5133 Juba Ferenc: A magyar tengerészet nagyjai
5217 Gyurkó László: **1956**
5220 Irving, David: Felkelés (**Magyarország 1956**)
5265 Gazda József: A tűz októbere **1956**

En castellano

S-111 Mercier-Barton-Sztáray-Schreiber-Palóczi Horváth: La revolución popular húngara (**1956**)
S-217 v. Harsányi, Zsolt: Rapsodia húngara: Liszt
S-235 Ferrero Blanco, María Dolores: La revolución húngara de **1956** - El despertar democrático de Europa del Este
S-251 La revolución húngara **50° aniversario**. Su repercusión en la prensa argentina

Videokazetták:

VK-001 **1956. október 23**: A lángoló Magyarország
VK-125 Huszka Jenő: Lili bárónő (operett)
VK-266 A miniszter félrelép, egy ágyban az ellenzékkel (vígjáték)

Carta mensual desde HUNGRÍA

Anikó de Emődy, Hungría

El escudo de Kiskunhalas

Hola,
mis queridos Amigos:

Este mes les contaré sobre otro "tesoro" que tenemos en Hungría. Se trata del famoso encaje de Halas, o *Halasi csipke*.

Siempre sentí especial interés por todo lo que tenga que ver con esa región, ya que uno de mis bisabuelos era oriundo de Kiskunhalas. En el álbum familiar figura bajo su fotografía, en la que está ostentando unos imponentes bigotes a la moda de la época, *Halasi nagypapa*, el abuelo de Halas. Debió vivir allí cuando se inicia esta historia. Éste se agrega a todo mi fanatismo por los productos tradicionales húngaros... ¡y es en especial hermoso y delicado!

En los últimos años del siglo XIX, los artesanos húngaros prestaron especial interés en resguardar y salvar para la posteridad las técnicas de elaboración manuales, que empezaban a desaparecer a causa de la industria textil que inundaba todo el mercado con artículos de fabricación masiva.

La figura en bronce de los legendarios creadores: Mária Markovits, la ejecutante técnica y Árpád Dékáni, el iniciador de este arte

Entre los que temían por este patrimonio se encontraban "los padres del encaje de Halas", Mária Markovits y Árpád Dékáni.

Árpád fue el primer ideador y diseñador de los motivos de los encajes y Mária, la primera costurera de ropa interior, quien con su destreza hizo realidad las primeras piezas, ya que éstas debían realizarse con una técnica para nada convencional, única en el mundo: se trata de los únicos encajes finamente **cosidos con hilo y aguja**.

Además de esto, la característica del encaje es que los motivos están intensamente delineados y el resto es rellenado con una especie de "remiendo", tan fino y delicado que parece una tela de batista. Este tipo de trabajo llegó a perfeccionarse tanto que hoy se llama *pókolás,* o "tela de araña."

Al principio los encajes eran un poco más burdos y, a veces, de color. Los modernos ya son de una sutileza y delicadeza que los hace únicos en el mundo. En Kiskunhalas, el hogar de los encajes, este arte se desarrolló y creció rápidamente. Al poco tiempo, ganó renombre internacional: ya trabajaba un grupo de más de 20 costureras especializadas en las 80 diferentes "puntadas" necesarias para poder realizar estas maravillas. El entrenamiento de estas trabajadoras llevaba fácilmente de tres a cinco años. El material usado era y aún es el hilo de lino blanco nieve, muy fino y delicado.

Los motivos utilizados son todos tomados del folklore original nacional. Pueden ser florales o vegetales (los más comunes son la granada, el tulipán, las llamadas flores de estrella, de frutilla, etc.), los animales (suelen ser el ciervo, el pavo, el pelicano, la mariposa) y los motivos figurativos costumbristas más complicados (pastorcitos, niñas bailando, etc.)

El encaje de Halas ya era una marca mundial en 1936. Desde entonces, y para evitar falsificaciones o malentendidos, cada pieza lleva tres pececitos cruzados, como los que se encuentran en el escudo de Kiskunhalas.

La famosa casa de los encajes de Halas

Personajes célebres del mundo recibieron como obsequio piezas de esta manufactura húngara: en 1937, de regalo nupcial, la heredera del trono holandés, Juliana (el llamado "Mantel Juliana"); el heredero del trono italiano, Umberto, para el nacimiento de su primogénito, en 1937 ("Velo para la cunita") y también lo recibieron personajes menos simpáticos, como Hitler, Stalin, o - para quedarnos con dictadores húngaros - Mátyás Rákosi. Además, Alice Roosevelt y la princesa Hitachi del Japón.

Nos llenó de orgullo que, en 1996, S.S. Juan Pablo II aceptara un mantel, con los mismos motivos del manto que usó en su coronación. El valor de este excepcional trabajo es considerado mayor al del oro puro, ya que, pesando las hermosas piezas en gramos, su valor supera al del noble metal.

Imaginen que luego de un arduo trabajo de 4 o 5 horas las costureras mejor entrenadas logran cubrir tan sólo una superficie de 2 a 3 cm. Además, en una misma pieza trabajan dos costureras diferentes: una es la "delineadora" del motivo principal, mientras que la otra es la "costurera del encaje", que es la que rellena los espacios delineados por la primera.

La Alcaldía de Halas inició en 1992 una Fundación con el propósito de mantener vivo este arte tan hermoso del pueblo húngaro y de hacerlo - si aún esto fuera posible - todavía más conocido y más famoso en el mundo. Desde entonces los encajes son utilizados en el adorno de creaciones de grandes diseñadores famosos. También se ha lanzado al mercado una colección de "joyería", engarzando estas pequeñas reliquias en medallones, anillos, broches y adornos para el cabello.

La Fundación tiene además un museo donde se pueden admirar piezas como un chalequito realizado ¡con 570 horas de trabajo! En la visita, podemos ver trabajar a las actuales costureras - ¿o mejor debería llamarlas artistas?

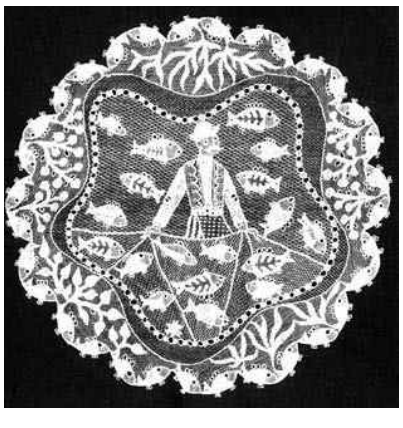

Anualmente se organiza en la casa de Halas el "Festival Internacional del Encaje", en el que participan las más afamadas casas, como las de Bruselas.

Existe una exposición rodante que hace conocer a nuestro encaje alrededor del mundo. Primero se presentaron en Londres, en la exposición llamada "Magyar Magic"; luego, en 2008, en Canadá, y en 2009 estará presente todo el año en los acontecimientos culturales de Nueva York.

¿No les gustaría que esta muestra llegara alguna vez a nuestra Latinoamérica? ¡Qué bueno sería poder mostrar a mis compatriotas argentinos esta maravilla húngara, de la cual sin duda podemos estar orgullosos!

Anikó de Emődy, Budapest

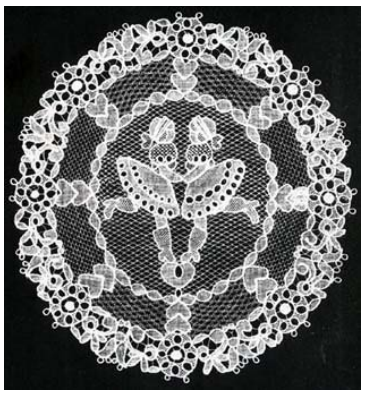

Fuentes:
Web del *Halasi Csipke*.
Szakál Aurél: *Halasi Csipke*.
Artículo *Halasi Csipke Idén 107 éves,* de Zsuzsanna Kiliti, directora de la Fundación del Halasi Csipkeház.

Eduardo Pogoriles: (*)

Aires porteños en Budapest

El señorial bulevar Andrássy en la capital húngara evoca el paisaje de la porteñísima Avenida de Mayo

Como en un juego literario borgeano donde uno puede encontrar su doble en la calle, más de un viajero curioso puede jugar a que la elegante Avenida Andrássy en Budapest es un espejo de la muy porteña Avenida de Mayo. El cineasta Alan Parker jugó ese juego en 1996 cuando filmó escenas de "Evita" en Budapest aconsejado por su productor, el húngaro András Vajna.

Si el espejo existe, es un juego de semejanzas que tiene mucha relación con la arquitectura y la historia. Por debajo de ambas avenidas corre un viejo tren subterráneo: el "pequeño subte" Földalatti inaugurado en 1896 en Budapest *(el 1er subte de la Europa continental. La R.),* la Línea A creada en 1913 en Buenos Aires. Las dos avenidas tienen cafés legendarios: el Művész Kávéház en Budapest, el Tortoni en Buenos Aires. Parker aprovechó en su "Evita" varios sitios ubicados en la Avenida Andrássy. El edificio de la Ópera Nacional de Hungría - que recuerda al Teatro Colón - fue el escenario de un lujoso baile. La fachada neoclásica del Museo Nacional de Bellas Artes de Hungría - que está al final de la avenida - pasó a ser la fachada de la Catedral porteña. Y el cortejo fúnebre que acompañó los restos de Evita en 1952 se reconstruyó en los tres kilómetros de la Avenida Andrássy, porque sus edificios - como lo destacó en su momento el arquitecto Fabio Grementieri - tienen una mezcla de estilos que evoca a nuestra Avenida de Mayo.

Maravillas de ayer y de hoy

La caminata por Budapest puede arrancar con un chocolate caliente en la Pâtisserie Gerbeaud, que está aquí desde 1884 y fue frecuentada en su época por los músicos Ferenc Liszt, Béla Bartók y Zoltán Kodály. Gerbeaud está frente a una plaza, Vörösmarty Tér, donde nace el subte - el Földalatti, con sus vagones amarillos - que permite a los más ansiosos llegar rápido hasta Hősök Tere, la Plaza de los Héroes, ubicada al final de la Avenida Andrássy. La Plaza de los Héroes está dominada por las estatuas de los jefes de las siete tribus magiares que se afincaron a orillas del río Danubio en el año 896.

Así como la porteña Avenida de Mayo inaugurada en 1894 se construyó con la mirada puesta en 1910 y el Centenario de la Revolución de Mayo, en Budapest la idea fue celebrar en 1896 el "Milenio Húngaro" - la conquista del país por las tribus magiares - con imponentes obras públicas: el edificio neogótico del Parlamento, el subte, el Palacio Real, la restauración de la iglesia de Matías, la Plaza de los Héroes.

La moderna Budapest había nacido en 1873 de la unión entre tres comunas separadas por el Danubio: en las colinas de la orilla derecha del río, Buda; más arriba, Óbuda, en la llanura opuesta, Pest. Sobre el casco histórico de Pest nació la Avenida Andrássy para homenajear al político húngaro Gyula Andrássy (1823-1890), artífice del **Compromiso de 1867** que dividió el poder entre Viena y Budapest en la **Monarquía Dual Austro-húngara**. Hasta la década de 1920, los banqueros, terratenientes y aristócratas construyeron sus palacios en esta avenida - declarada Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO en 2002 - donde hoy relucen las boutiques de marcas europeas, los hoteles internacionales, la Ópera, los teatros y museos. En estas veredas se cruzaron - en distintas épocas - el músico Ferenc Liszt, el filósofo György Lukács, el actor Béla Lugosi, el escritor Sándor Márai, el cineasta István Szabó, el fotógrafo Robert Capa y muchas otras personalidades húngaras.

Bulevar húngaro: Andrássy út, los Champs-Elysées de Budapest

Vista de la Avendida Andrássy desde la entrada de la Ópera

La aventura de caminar

Al principio, en el tramo que va desde la calle Bajcsy-Zsilinszky hasta la Ópera, la avenida abunda en negocios que ocupan la planta baja de muchos palacios, donde se pueden comprar desde las exclusivas porcelanas Herend hasta discos del sello musical Hungaroton o los vinos Tokaji. El modelo para la avenida podía ser Champs-Elysées, pero la variante húngara del Art Nouveau - con toques orientales - atrapa al viajero en edificios como el Museo del Correo y el Palacio Drechsler, cerca de la Ópera. Hacia la Plaza Oktogon se suceden el Museo Ferenc Liszt - es la casa donde vivió el famoso músico - el Teatro

Cont. en pág. sig.

Tal como informamos en nuestro último número:

"Proyecto Babel, la biblioteca"

La Dirección General del Libro y Promoción de la Lectura desarrolla este proyecto que consiste en una serie de lecturas de **textos teatrales de autores extranjeros en su lengua original** en Bibliotecas de la Ciudad de Buenos Aires, en el marco del **VIIº Festival Internacional de Teatro de Buenos Aires.**
(aviso oficial www.festivaldeteatroba.gov.ar)

La comunidad húngara de Buenos Aires participa en el proyecto. **Se leerá en húngaro el último cuadro "Fuera del Edén", de La Tragedia del Hombre,** de *Imre Madách*, en digna recordación de su muerte el 5 de octubre de 1864.

Los encargados de la lectura en húngaro serán **Jenő Dombay** (El Señor), **Péter Kiss** (Lucifer), **Gyula Fóthy (h)** (Adán) y **Katalin Zólyomi** (Éva). Al finalizar, **Júlia Honfi** cantará una balada de *Attila József*, acompañada en guitarra por **András Lajtaváry**.

La presentación se llevará a cabo en el Barrio Saavedra
martes 6 de octubre, a las 19 hs.
Biblioteca Brig. Gral. Cornelio Saavedra, Crisólogo Larralde 6293 (cerca de Av. Gral. Paz y Constituyentes,
Colectivos: 21, 28, 49, 111, 112, 117, 127, 140, 175, 176)

Esperamos una nutrida concurrencia de la colectividad húngara, ya que no se dio hasta ahora que pudiésemos difundir nuestras obras de arte literarias en su versión original ante un público argentino. ¡Los esperamos!

- Espigueo en otros medios -

Ahora Calafate

"¡Adelante, mis valientes!"

En fecha histórica del 17 de Agosto se realizó en Calafate un homenaje a San Martín en un acto que recordó los 159 años del fallecimiento del Padre de la Patria. Una recreación de la Retreta del Desierto puso colorido a la ceremonia dedicada a resaltar sus valores. Participaba el mismísimo prócer, encarnado por el vecino Gustavo Holzmann. Montando una mula desfiló por el pasaje, para luego completar la formación de los gauchos de a caballo, con antorchas en mano. www.ahoracalafate.com.ar (*)

(*) Nos aclara la esposa de nuestro amigo Guszti, María Marta Aliprandi de Holzmann, que el mulo que él monta se llama Caprichoso, al tener todas las características propias de la especie… Cabe agregar que San Martín cruzó los Andes en una mula, según los datos históricos, y no en el tradicional corcel blanco. Los Holzmann son dueños del Centro Hípico El Arraigo, con cuyos caballos y mulas realizan hermosas excursiones y cabalgatas, como ya informamos anteriormente a nuestros Lectores: www.cabalgataenpatagonia.com

La Nación, Zona Norte

Alejandro Rapetti escribe en su nota del 8.8.09 *Por las calles del barrio* (Salidas – San Isidro) sobre las visitas guiadas, desde Martínez residencial hasta el verde del Museo Pueyrredon, organizadas por el Centro de guías de turismo de San Isidro.

Con sorpresa nos enteramos de que nuestra amiga, la Dra.vet. **Judith Egey** forma parte del plantel, y escribe en su relato *Cuando las casas tenían nombre*: "Martínez se fue gestando alrededor de la estación, y podemos encontrar en ella una gran variedad de barrios con características propias. El objetivo de esta visita guiada es poder compartir la belleza y los atractivos del Martínez residencial. Descubrimos encantos de sus residencias, los chalets, el adoquinado de algunas calles y el arbolado urbano en su aspecto invernal, encontrando de paso verdaderas joyas arquitectónicas, como la manzana tipo villa italiana…" - ¡Felicitaciones, Judith!

NOTICIAS DE SANTA FE

Café Literario 2009

Siguiendo con la costumbre de difundir nuestra cultura en esta parte del mundo, accedimos a la gentil invitación que oportunamente nos hicieran llegar la Secretaría de Cultura y S.A.D.E (Sociedad Argentina de Escritores) de nuestra ciudad para participar en su Café Literario, que este año se realiza bajo la denominación **"Palabras y sonidos de tierras lejanas".**

Participamos el día 27 de agosto en la Secretaría General del Ministerio de Innovación y Cultura de la Provincia, con la siguiente programación:

- Breve introducción y biografía de los poetas húngaros **Sándor Petőfi** y **Mihály Vörösmarty**, a cargo de Zoltán Horogh.
- Lectura de las poesías *Nemzeti dal* (Canto Nacional) de Petőfi y *Szózat* (Llamamiento) de Vörösmarty, a cargo de Iván Tarafás en idioma húngaro y Zoltán Horogh en castellano.
- Como homenaje a los poetas argentinos, Rosalía Csiszár leyó en húngaro la poesía *Setenta balcones y ninguna flor* del poeta argentino **Baldomero Fernández Moreno**, cuya versión original estuvo a cargo de Zoltán Horogh.
- Broche de oro: El violinista Andrés Rodríguez interpretó nuestras tradicionales *csárdás* y la Danza Húngara nº 6 [Brahms]. Engalanaron nuestra presentación con trajes típicos Adrián e Ignacio Horogh y Melisa Rodríguez.

Zoltán Horogh

NOS ESCRIBEN

Estimada y recordada Zsuzsó:

Sinceramente, siempre estaré agradecido por tu gesto de colaboración y la ayuda de Katalin Gál del consulado en Buenos Aires con las visas para nuestro viaje a Hungría.

El viaje estuvo magnífico, con pequeñas escalas, pero - ¡de película! Con relación a Magyarország: de verdad, me quedaría con la Hungría de los 70, la de mis años mozos. Hermosa como siempre, es cierto, pero ha cambiado demasiado, todo moderno, hasta la pobreza es moderna, pero el adelanto más sobresaliente es el nivel de vida: demasiado expansivo para gente de recursos reducidos.

En síntesis, lo bueno para mí fue el encuentro con mis compañeros de curso de la Universidad: ¡celebramos 40 años de conocernos y mantener esa relación de amistad, yo diría de hermandad, pese a la distancia!

Naturalmente visitamos a los papás y familiares de Marika; todos bien, sólo con los años muy encima.

A modo de comentario, tramitamos el pasaporte húngaro para mi esposa, que por suerte aceptaron y será entregado a mi cuñado y él nos lo enviará a ésta. Lo raro es que a partir de este año no atenderán más trámites de pasaporte por intermedio de las embajadas. No tengo ni idea del porqué.

Nos despedimos con un ¡hasta pronto! Y, como siempre, saludos cordiales a toda la gran familia de la Comunidad Húngara en ésa.

Oskar Marcos Oropeza Martínez, (*)
Santa Cruz, Bolivia

Marika de Oropeza *(1ª adelante)* rodeada de sus padres y Oskar *(derecha),* el santacruceño que años hace se la llevó de Hungría...

(*) Mi amigo Oskar estudió en Hungría, y de allí no sólo se trajo recuerdos, pero también a su encantadora esposa, Marika. Después de tantos años han viajado para encontrarse con sus familiares y los fieles y entrañables amigos de los años de estudio.

La Directora.

En el marco de los festejos por el Bicentenario de la Revolución de Mayo:
La Comunidad Austríaca y la Comunidad Húngara en la Argentina **invitan a participar en el acto de entrega de la restauración del monumento "Columna Meteorológica"** en el Jardín Botánico de Buenos Aires

Viernes, 23 de octubre de 2009, a las 11 horas

Programa tentativo

- Entonación de los Himnos de la Argentina, de Austria y de Hungría
- Palabras alusivas de S.E. la Embajadora de Austria, Dª Dra. Gudrun Graf
- Palabras alusivas del Encargado de Negocios a.i. de la Embajada de la República de Hungría, Dr. András Drexler
- Palabras alusivas de autoridades del gobierno de la Ciudad de Buenos Aires
- Corte de cintas en el Monumento "Columna Meteorológica", restaurado
- Actuación del Coro "Sine Nomine" de la Wiener Akademie, de Austria. Director: Martin Haselböck
- Palabras alusivas del Ing. Federico Kade, presidente de la Cámara de Comercio Argentino-Austríaca, en representación de la Comunidad Austríaca
- Palabras alusivas de Eva Szabó de Puricelli, presidenta de la Federación de Entidades Húngaras de la República Argentina FEHRA, en representación de la Comunidad Húngara
- El Dr. Viktor Klima, ex canciller de la República de Austria, presentará el libro "Austria-Hungría y el Centenario", de Raquel Sáenz Araya de Schwald y Josefina Fornieles.

Al finalizar el acto se servirá un vino de honor.

Foto Jakab

En el Círculo Literario Húngaro, el Dr. Luis F. Collia disertó el 5 de septiembre pdo. sobre aspectos su especialidad. Abarcó un amplio panorama actualizado de las enfermedades cardiovasculares, lamentablemente la primera causa de fallecimientos en todo el mundo.

Aplicando el moderno concepto del Continuo Cardiovascular, que abarca todo el período desde el nacimiento hasta el deceso de una persona, habló en un amplio marco en el que se van incorporando los **factores de riesgo** que se suceden y que dan origen a las primeras alteraciones, las respuestas de nuestro cuerpo y sus complicaciones que llevan al estadio final de las insuficiencias cardíacas. En este marco se ubican la **diabetes** y la **obesidad** como dos epidemias de este siglo que se proyectan en forma creciente para los próximos años. También los efectos de la **hipertensión arterial**; de los **lípidos** en las lesiones arterioscleróticas conducen al infarto y accidentes cerebro-vasculares.

El hábito de fumar, dietas inadecuadas, el sedentarismo y el estrés diario en conjunto inciden de manera importante en el desenlace de las enfermedades cardíacas. Finalmente, comparó a los 4 jinetes del Apocalipsis con la hipertensión, tabaco, diabetes y colesterol como los factores de mayor riesgo. Los asistentes recibieron importantes consejos para mitigarlos y mejorar la calidad de vida, so estricto cumplimento de las indicaciones de los facultativos.

A pesar de la alta complejidad del tema, la profesionalidad y la amplia experiencia del conferenciante logró transmitir su mensaje con palabras sencillas y ejemplos fácilmente comprendidos por los concurrentes.

En el habitual té del salón del Colegio San Ladislao, el público siguió animadamente comentando los consejos recibidos.

Pegazus

AIRES PORTEÑOS EN BUDAPEST... *...Cont. de pág. ant.*

Nacional de Marionetas, la Librería Irók Boltja - una de las mejores de Budapest - o el Museo del Terror, el cuartel de la policía política, reciclado para contar el siglo XX húngaro.

Todo se hace más residencial luego de la Plaza Oktogon y hacia la Plaza de los Héroes. Allí termina la avenida, y en un entorno de jardines públicos están los baños termales Széchenyi - construidos en 1913 - que convocan a familias enteras. Enfrente está el restaurante Gundel - es de 1894 - con su pollo a la paprika, entre otros clásicos. Pero el doble porteño elige volver sobre sus pasos, hacia la calle Nagymező cerca de la Ópera, la zona de los teatros, para oír la historia de dos grandes de la opereta, Imre Kálmán y Ferenc Lehár. Para el final, un trago en el Café Vian frente a la Plaza Liszt, adonde llegan las melodías de la sala de conciertos de la Zeneakadémia, la Academia Nacional de Música. Budapest, dolorida y alegre a la vez, nunca fue gris.

(*) /www.clarin.com/julio de 2009. Agradecemos a Susi Benedek. (Editado por SKH)

A kolónia születésnapjai - CUMPLEAÑOS del mes - Octubre

Helyszűke miatt csak előfizetőinkről, támogatóinkról és - kifejezett kérésre - közvetlen rokonaikról emlékezünk meg. Kérjük a változásokat bejelenteni a Szerk. irodában!

1. id. **Arany** László / Álvarezné **Zöldi** Viktória - **2.** Haltenberger **Ányos** Beatrix - **3. Papp** Istvánné, Bernáth Bella - **4.** Tarafásné **Leővey** Borbála (S.Fe) - **5. Csaba** Miklósné / **Jeffrey** Teréz / **Lomniczy** Micaela / **Szőnyiné** Mészáros Erzsébet (MO) - **6. Becske**-Enrietto M. Emilia / **Kesserű** Istvánné, Balogh Judith / ifj. **Lovrics** János - **8. Aguilar Gál** Attila / **Bonapartian** Dani / **Falcione** Árpád - **9. Kozempel** Eszter - **11.** Colliané **Theész** Anna Rózsa - **12. Szentiványi** Miklós - **13.** id. **Gröber** Bernát / **Roósz** Krisztina - **14.** id. **Papp** Ernő - **15. Gröber** Lisa (MO) / **Kovács** Olga - **16. Lajtaváry** Zsuzsi - **17. Horogh** Ignacio / **Lajtaváry** András és Richárd / Dr. **Venesio** Kerekes Gabi - **18. Domínguez** Alex - **20. Benedek** Lászlóné - **21. Berkes** László - **22. Megyery** Edith és Cristina - **24. Kádár** Róbert / **Zöldi** Márton - **25. Moauro** Héctor / Dr. **Venesio** Kerekes Szilvia - **26. Kádár** Zsuzsi / özv. **Simon** Lászlóné Kuthy Lívia (öo) - **28. Kádár** Károly / **Pósfay** Tamás - **29. Molnár** László

Isten éltesse az ünnepeltjeinket! ***¡Feliz cumpleaños!***

Ars Hungarica
ASOCIACIÓN CIVIL DE MÚSICA Y CULTURA

Velada armenio-húngara en la Embajada de Hungría

Ars Hungarica organizó el 27 de agosto pdo. un concierto sumamente original en la sede de la embajada de Hungría. Actuó la mezzosoprano **Victoria Avedikian** de Hungría, a quien ya conocíamos por haberla escuchado en el papel de *Örzse* en la función de *Háry János* del año pasado, a raíz de lo cual cosechó un considerable éxito de crítica. La cantante viajó a la Argentina con el apoyo de la Oficina del Primer Ministro de Hungría.

En la primera parte de su programa interpretó en armenio cinco canciones del ***Padre Komitás***, basadas en melodías tradicionales. El pianista acompañante, **Andrés Istephanian**, explicó previamente la importancia de ***Komitás*** para la música armenia como recopilador de melodías folklóricas, en forma similar en que ***Bartók*** y ***Kodály*** lo hicieron en Hungría, además de componer gran cantidad de música eclesiástica. Las canciones elegidas para esta ocasión eran muy melódicas y algo melancólicas, interpretadas con mucho sentimiento por la cantante.

Victoria Avedikian conquistó tanto al público armenio como al húngaro

El pianista Ramiro Campodónico se compenetró con las obras

La segunda parte fue dedicada a obras de piano de *Ferenc Liszt*, tocadas en forma magistral por el pianista **Ramiro Campodónico**, con actuaciones relevantes en varios países de Europa, en especial Alemania. Rara vez se siente una consubstanciación tal de compositor e intérprete, cuya actuación recibió merecidos y prolongados aplausos.

El músicólogo **Pablo Bardin** hizo una reseña muy erudita sobre la obra de *Liszt* y sobre las obras vocales que se iban a escuchar a continuación. Esta vez **Victoria Avedikian**, luciendo un nuevo atuendo muy elegante, fue acompañada por **Daniel Trufero**. Cantó con mucha gracia y revelándose también como excelente actriz, obras de ***Béla Bartók*** y ***Zoltán Kodály***, además de una primicia sumamente interesante**:** cinco canciones de *Canti ceremissi*, de ***Sándor Veress***, basadas en el folklore cseremisz, un pueblo fino-ugriense oriundo del norte de la Rusia actual, con un idioma parecido al finlandés, pero con música de fuertes reminiscencias del folklore húngaro. Ante los entusiastas aplausos **Victoria** agregó primero una canción de ***Bartók*** (*Elindultam szép hazámból*) y luego, como sorpresa, una canción de ***Alberto Ginastera***, con excelente dicción en castellano. Finalmente el numeroso público, entre quienes se encontraban representantes de la embajada de Armenia y de Rusia, se quedó largo tiempo comentando el concierto y brindando con excelente vino y champaña.

(Fotos Balthazár)

Miklós Székásy

Izq.-der.: Andrés Istephanian, Daniel Trufero, Ramiro Campodónico, Victoria Avedikian

Maternité – obra en hierro del escultor francés Jean-Pierre Augier (1941-)

18 de octubre: Día de la Madre
¡Feliz día a todas las mamás!

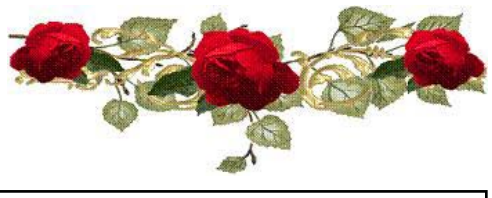

EL RINCÓN DE MAUSI

BOLITAS DE POLLO PARA CÓCTEL

Ingredientes:

Harina	40 gr
Manteca	40 gr
Fondo de ave	300 cc
Carne de pollo	100 gr
Aceite	c/n
Cebolla	100 gr
Comino	1 c
Pimentón dulce	1 c
Ají molido	1 c
Cebolla de verdeo	1 u
Huevo duro	1 u
Empanado	
Harina	300 gr
Huevo	3 u
Pan rallado	300 gr
Aceite para freír	3 lt

Preparación: Cocinar el pollo dentro de una cacerola con agua hasta que esté bien cocido. Reservar el líquido de cocción. Seguidamente cortar el pollo en cubitos. En una cacerola profunda colocar el aceite y dorar la cebolla picada hasta que quede transparente. Seguidamente, incorporar el pollo y en un poco de fondo de cocción disolver las especias e incorporar a la preparación. Cocinar por unos minutos y esperar a que se reduzca un poco la preparación. Terminar colocando ya fuera del fuego los huevos duros picados y la cebolla de verdeo picada, condimentar bien con sal y pimienta. Enfriar en la heladera.

En una cacerola colocar la manteca y derretir, luego incorporar la harina y cocinar por unos minutos. Seguidamente incorporar de a poco el fondo de cocción que se había reservado y cocinar hasta que quede como una masa bien consistente. Enfriar bien.

Terminación: Tomar con la mano un poco de la masa y formar una suerte de canasta. Dentro del mismo incorporar una a dos cucharaditas del relleno de pollo y envolver con la masa. Terminar empanando a la inglesa con harina, huevo y pan rallado. Freír luego en abundante aceite hasta que quede dorado. Servir bien calientes.

PRESENTACIÓN DEL LIBRO DE EVA REBECHI

A menudo agradezco a Dios, que en estos dos años que tenemos viviendo en Buenos Aires haya puesto en nuestro camino a tantas personas valiosas, especialmente en la colectividad húngara o a través de ella.

La autora también se emocionó

Una de estas personas es **Eva Rebechi**, quien no necesita de mi presentación, porque es ampliamente conocida en la comunidad por su labor abnegada desde hace doce años en el **Hogar San Esteban**, en Chilavert. Eva realiza su trabajo diario con dedicación, comprensión, e irradia amor y felicidad. En mis visitas, he aprendido mucho de ella y de los que ahí habitan, descubriendo en nuestras conversaciones valores y sentimientos que hoy en día parecen haber pasado de moda, entre ellos: el amor desinteresado por el prójimo.

Las *abuelas* y los *abuelos*, como llama Eva a los moradores del hogar, reconocen y responden al cariño recibido; es por eso que han participado afectuosamente en la presentación de su libro titulado "El Hotel de la Última Estación" el 29 de agosto, en el Club Hungária.

El gran salón del Club Hungária a pleno, y muchos asistentes agradecidos por la presencia de los moradores del Hogar San Esteban

El salón principal estaba lleno, con masiva presencia de familiares, amigos y de abuelos, quienes manifestaron su gran emoción, porque de alguna manera se sienten los protagonistas del libro, y por poder compartir ese momento tan especial en la vida de Eva.

La presentación de la escritora se escuchó en las palabras de **José Lomniczy**, Vicepresidente del Club Hungária. La disertación sobre el libro estuvo a cargo de la escritora **Nélida Pessagno**, Vicepresidenta de SADE y Directora de Carrillón Ediciones, y de **José Martín Vargas**, licenciado en Psicología, psicopedagogo y escritor. Luego, la escritora **Nelly Vargas Machuca** dialogó con Eva. El acto contó con la animación musical de **Pál Schirl** al violin y de **Etelvina Chinnici**, al piano.

Todos los presentes disfrutamos de las anécdotas de Eva, de momentos muy emotivos y otros graciosos. Para finalizar brindamos con champaña y vino por el éxito de Eva y compartimos unos ricos bocaditos y empanadas ofrecidos por Eva y preparados por la cocina de Omar.

Entre los elogios que se escucharon y se escribieron en torno al libro, puedo citar a Nélida Pessagno: "Nuestra autora esboza los pequeños mundos en los que se originan sus historias, y va más allá del mero registro de los hechos, con plena conciencia de la complejidad de la realidad en la que vive la ruptura del linde. Acompaña los relatos con una exposición ordenada y progresiva de la anécdota, y le confiere relieve con cierta aureola poética que circunda la historia referida".

José Martín Vargas acotó*: "El Hotel de la Última Estación* es una mesa tendida. Sus comensales han recorrido muchos años y sus historias comprenden desamores, despedidas, abandonos. Quien ha tendido la mesa del *Hotel de la Última Estación,* lo hizo porque ha recibido en sus manos un regalo, un don, una misión. La ha tendido, porque es una artista; y, con el fin de consumar su obra no puede guardarse nada para sí. Es una obra de arte y un acto de amor. Cada uno de nosotros está invitado como lector a sentarse a ella."

De Nelly Vargas Machuca: "Una mezcla de creación literaria y de alegato, con ribetes de crónica, de ensayo y de parábola, convierte a esta obra en un cálido testimonio, y al mismo tiempo en un libro de lectura obligada para quienes, de una u otra manera, estén involucrados en esta problemática."

Susana Kesserű de Haynal, directora del "Argentínai Magyar Hírlap", Periódico Húngaro de la Argentina, dice: "Nos vamos adentrando en el sentimiento de cuán importante es abrirnos a los demás, a aceptarlos tal como son, a tener compasión si es necesario, a prestar atención a lo que les preocupa, y ante todo tener la comprensión, la caridad y la paciencia necesarias para contenerlos, acompañarlos y tratar de ayudarlos en su sufrimiento."

Susana Bonczos de Sebess, columnista del Periódico Húngaro de la Argentina, dice: "Es un testimonio de fe, su autora nos cuenta en cada capítulo una etapa de su crecimiento espiritual, sigue una llamada superior para ser herramienta en la mano de Dios."

Martha Balthazár de Francisco

N.d.R.: Recomendamos su lectura. La biblioteca HKK tiene su ejemplar para hacer circular.

(Fotos Balthazár)

ESGRIMA HUNGÁRIA

HUNGARIA
Club de Esgrima
Buenos Aires

Con fecha 29 de agosto se disputó la 3ª PRUEBA DE RANKING NACIONAL DE MAYORES, en la ciudad de Rosario.

El sablista del Club Hungária, **Esteban Gavajda**, se ubicó en el 3º puesto.

¡Felicitaciones!

ESGRIMA CLUB HUNGÁRIA
PJE. JUNCAL 4250, OLIVOS
* un deporte moderno *
FORMACIÓN - RECREACIÓN - COMPETENCIA DE ALTA PERFORMANCE
A partir de los 8 años - ambos sexos - florete, espada y sable
Martes, miércoles y jueves de 18 a 20.30 hs.
Sábados de 15 a 19 hs.
Maestros : Juan Gavajda - Alberto Soiza
INFORMES: Henriette Várszegi
henriette@arga.com – Tel. 4461-3992

ESEMÉNYNAPTÁR 2009. OKTÓBER

OKTÓBER

Október 3, szombat, 16 óra: Irodalmi Kör előadás. Benedekné Marika: Mit adott Erdély az egyetemes magyarságnak. Tea. Szent László Iskola
Október 6, kedd, 19 óra: Magyar fölolvasás argentin hallgatóság előtt: *(l. részleteket 2.o. és SP 2.o.)*
Október 10-12: Cserkészkirándulás, csapatilag
Október 11, vasárnap, 17 óra: Magyarok Nagyasszonya Mise. Tea. Mindszentynum
Október 17, szombat, 18 óra: Színház: „Kölcsönlakás"(vígjáték). Bevétel a Szent István Otthon javára. Hungária színpad
Október 17-22: Magyar Hét. **Csütörtök, 22-én 19.30 óra:** Záróvacsora magyar specialitások, program. Német klub, Corrientes 327, 21.em. Információ: 4311-0716
Október 25, vasárnap, 18 óra: 56-os megemlékezés. Fáklyásmenet Olivoson *(bővebben l. HUFI 1.o.)*. Mise a Jesús en el Huerto de los Olivos templomban. Műsor a templom előterében. Salta 2620, Olivos

NOVEMBER

November 1, vasárnap, 10 óra: Reformációnak emlékünnepélye. Istentisztelet után ebéd. Református Egyház. Jelentkezés: 4799-2527
November 1, vasárnap, 17 óra: Mindenszentek és Halottak napi Szentmise. Tea. Mindszentynum
November 2, hétfő, 20 óra: AMISZ Választmányi gyűlés. Református templom
November 7, szombat, 11 óra: AMISZ 56-os megemlékezés. Plaza Hungría
November 7, szombat, 19 óra: Színházbemutató spanyol nyelven: „Las viejas vienen marchando" c. egyfelvonásos vígjáték, a ZIK Ösztöndíjbizottság rendezésében. Hungária
November 8, vasárnap, 12.30 óra: Évfordulói ebéd. Sans-Souci zenekar. Valentín Alsina. Asztalfoglalás: 4244-1674 / 4209-6333
November 15, vasárnap, 12.30 óra: A Vitézi Rend és az MHBK ünnepi ebédje. Szent László Iskola

A „MINDSZENTYNUM ZARÁNDOKHÁZ" állandó naptára:
www.mindszentynum.org
A hó első vasárnapján 17 órakor Szentmise (októberben kivételesen 11-én)
Utána hagyományos teadélután

A Magyar Református Egyház állandó naptára:
Minden vasárnap de. 10 órakor Istentisztelet spanyol nyelven kivéve **a hó 3. vasárnapján, amikor Nt. Demes András magyarnyelvű Istentiszteletet tart**

A Krisztus Keresztje Evangélikus templomban
Minden 3. vasárnap magyar nyelvű Istentisztelet

FURLONG-FOX
Viajes Corporativos
Viajes de Placer
Eventos y Convenciones
SUSANA SEBESS
Felvidéki 10 napos kirándulás - Indulás Budapestről október 15
Társasutazások magyar és angol nyelvű idegenvezetővel
Viajes grupales con guía (húngaro e inglés)
Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 – C1009ABU – Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 ssebess@furlong-fox.com.ar

Ars Hungarica
ASOCIACIÓN CIVIL DE MÚSICA Y CULTURA
www.arshungarica.com.ar
Cuba 2445 - C1428DHR Buenos Aires, Argentina
Tel.: (54-11) 4785-6388 / 4782-9165 - Fax: (54-11) 4788-3226
sleidemann@fibertel.com.ar szekasym@gmail.com

LUMILAGRO
VA CON VOS. SIEMPRE.

Embajada de la República de Hungría
www.mfa.gov.hu/emb/buenosaires
Plaza 1726, (C1430DGF) Bs. As.
(entre Virrey del Pino y La Pampa)
Tel.: **+54-11-4553-4646**
Fax: **+54-11-4555-6859**
mission.bue@kum.hu
Encargado de Negocios a.i.:
András Drexler, Ph.D.
Secretaría argentina:
embajadadehungria@arnetbiz.com.ar
Consulado: **V. del Pino 4045**
(C1430CAM) Bs. As.
Tel.: **+54-11-4555-6862**
consulate.bue@kum.hu
Atención: martes y jueves, de 10 a 13 hs. (Sra.Isabel)

¡Aprenda idiomas!
húngaro e inglés
María M. de Benedek: 4799-2527
mbenedek@arnet.com.ar
húngaro y castellano
Susana B. de Lajtaváry: 4790-7081
susanabenedek@ciudad.com.ar
Dora Miskolczy: 15-4569-2050
4706-1598 teodorami7@yahoo.com.ar

Apoyamos al único periódico húngaro de Latinoamérica
Círculo Juvenil Zrínyi

HUNGRÍA EN LA RADIO:
Primer y tercer jueves de cada mes, de 11 a 12 hs.:
Música Húngara
Radio Nacional Clásica
FM 96.7 MHz. Tel.: 4999-0967
Coordina Ars Hungarica
Sábados 12.30 a 13 hs.:
AUDICIÓN HÚNGARA
AM-860 RADIO DIGITAL
www.digital860.com.ar

PLAYLAND PARK
Centro de entretenimiento familiar – cumpleaños
Arribeños y Monroe - Capital
(Superm. Norte 1° P.) 4511-2087

HUNGARIA
ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA
CLUB HUNGÁRIA
Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144
Presidente: Martín Zöldi -
mzoldi@dls-argentina.com.ar
Reuniones de la Comisión Directiva: Los 1os., 3os. y 5os. miércoles 21 a 22.30 hs.
Secretaría: Sr. Atilio Rugonyi
Miércoles, jueves y viernes de 19.30 a 21.30 hs. Sábados de 15 a 18 hs.
hungariabuenosaires@gmail.com

HKK *BIBLIOTECA HÚNGARA*
en el Club Hungária
(Pasaje Juncal 4250, 1° P., Olivos. Tel.: 4799-8437)
Horario de atención al público:
los viernes de 19 a 21 hs.
Para concertar otros horarios:
4798-2596 haynal@fibertel.com.ar

CALENDARIO DE OCTUBRE 2009

ver direcciones bajo Nuestras Instituciones, en la pág. 8

OCTUBRE

Sábado, 3 de octubre, 16 hs.: Conferencia en el Círculo Literario, en húngaro. María M. de Benedek. Té. Colegio San Ladislao
Martes, 6 de octubre, 19 hs.: Lectura en húngaro del último cuadro "Fuera del Edén", de La Tragedia del Hombre, de *Imre Madách*. (*ver detalles p. SP 2: "Proyecto Babel"* y www.festivaldeteatroba.gov.ar)
10-12 de octubre: Excursión scout
Domingo, 11 de octubre, 17 hs.: Misa Patrona Hungariae. Té. Mindszentynum
Sábado, 17 de octubre, 18 hs.: Obra teatral (comedia) en húngaro. A beneficio del Hogar San Esteban. Club Hungária
Octubre 17 a 22: Semana Húngara. **Jueves 22, 19.30 hs.:** Clausura con cena típica y show húngaro. Club Alemán, Corrientes 327, p. 21. Informes: 4311-0716
Domingo, 25 de octubre, 18 hs.: Marcha de antorchas en Olivos, en recordación de la Revolución Húngara de 1956. Misa en la Iglesia Jesús en el Huerto de los Olivos. Programa en el atrio. Salta 2620, Olivos

NOVIEMBRE

Domingo, 1° de noviembre, 10 hs.: Culto en recordación de la Reforma. Almuerzo. Iglesia Reformada. Reservas: 4799-2527
Domingo, 1° de noviembre, 17 hs.: Misa de Todos los Santos y del Día de los Muertos. Té. Mindszentynum
Lunes, 2 de noviembre, 20 hs.: Reunión de la Comisión Directiva de FEHRA. Iglesia Reformada
Sábado, 7 de noviembre, 11 hs.: Acto en recordación de la Revolución húngara de 1956. FEHRA. Plaza Hungría
Sábado, 7 de noviembre, 19 hs.: Presentación en castellano de la obra en 1 acto "Las viejas vienen marchando". Organiza Comisión de Becas del ZIK. Hungária
Domingo, 8 de noviembre, 12.30 hs.: Almuerzo aniversario. Orquesta Sans-Souci. Valentín Alsina. Reservas: 4244-1674 / 4209-6333
Domingo, 15 de noviembre, 12.30 hs.: Almuerzo de camaradería de la Orden Vitéz y los Ex Combatientes. Colegio San Ladislao

Beszerzem kedvenc filmjeit vagy kedves előadójának dalait. Minőségi CD-n illetve DVD-n. Ár megegyezés szerint. Hívjon: 15-5878-2716

CIERRE DE NUESTRA EDICIÓN DE NOVIEMBRE: 10 de OCTUBRE
(fecha tope de la Redacción para recibir material y/o datos a publicar)
Tel.Fax: (54-11) 4711-1242
amagyarhirlap@yahoo.com

TURUL
INDUSTRIA ARGENTINA
FÁBRICA DE MATRICES, MOLDES, HERRAMIENTAS DE CORTE Y DISPOSITIVOS
Web: http://www.turul.com.ar
Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(B1646DAV) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771
Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: contacto@turul.com.ar
Ing. Eugenio Papp: papp@turul.com.ar Ventas: ventas@turul.com.ar

ERDÉLYI
Ingatlaneladás, bérlések, kiadások
Venta y Alquiler de Propiedades
4229-8433 / 4205-1173
danielerdelipropiedades@ciudad.com.ar

Hostería "La Esperanza"
Abierta todo el año.
Atendida por su dueño húngaro
László Jánszky
Cálida atención y trato familiar.
Gran parque arbolado.
Pileta de natación.
Av. Dra Cecilia Grierson 383
Los Cocos, Prov. Córdoba
Tel.: (03548) 492016
info@hosterialaesperanza.com.ar
Conózcanos en:
www.hosterialaesperanza.com.ar

Restaurante CLUB HUNGÁRIA
Pasaje Juncal 4250, Olivos
Concesionario R. Omar Giménez
Abierto todas las noches, excepto lunes.
Sábados y domingos almuerzo y cena.
Reservas al:
4799-8437 y 4711-0144

ASSIST-CARD
THE TRAVEL CARE COMPANY
www.assist-card.com

KALPAKIAN
DESDE 1922
BUENOS AIRES
MONTEVIDEO
MADRID

Para suscripciones y publicidades infórmese en ↴
Argentínai MAGYAR HÍRLAP
Periódico húngaro de la Argentina
Directora: Susana Kesserű de Haynal
Administración: Trixi Graul de Bonapartian
L. Monteverde 4251 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com
http://epa.oszk.hu/amh http://efolyoirat.oszk.hu/amh
www.argentinaimagyarhirlap.blogspot.com